

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

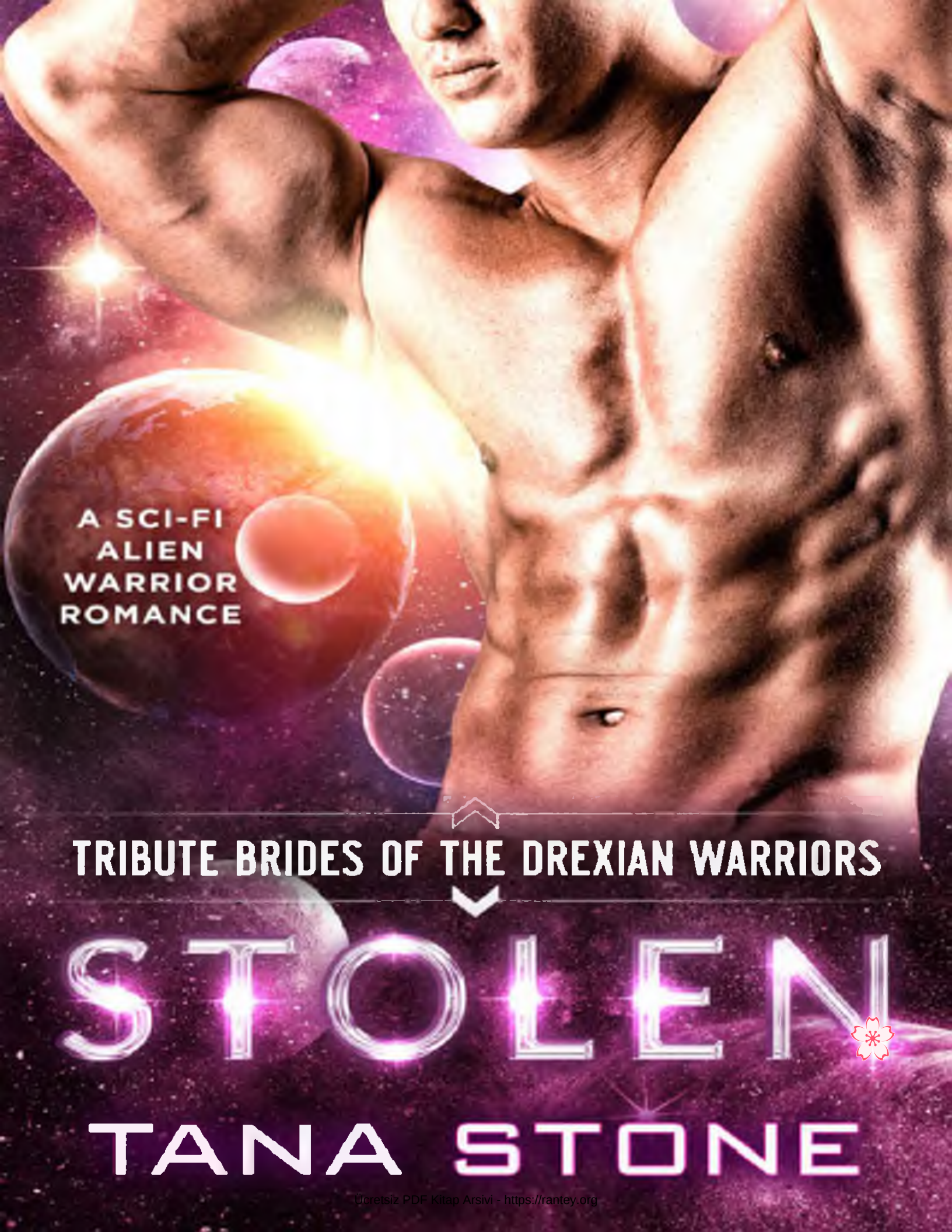
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the cover features a muscular, shirtless alien warrior with a human-like face, shown from the chest up. He is holding a glowing orange and yellow sphere in his right hand. The background is a deep purple space filled with various celestial bodies, including a large orange planet, several smaller pinkish-purple spheres, and distant stars.

A SCI-FI
ALIEN
WARRIOR
ROMANCE

TRIBUTE BRIDES OF THE DREXIAN WARRIORS

STOLEN

TANA STONE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ÇALINMIŞ

DREXIAN SAVAŞÇILARININ HEDİYE GELİNLERİ #9

TANA STONE

BROADMOOR BOOKS

İÇİNDE

Bölüm

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[BOUNTY—Kum Gezegeninin Barbarları #1 Önizlemesi](#)

[Tana Stone'un diğer eserleri](#)

[Yazar](#)

BİR

Kos, geminin penceresinden dışarıya bakarken topukları üzerinde geriye doğru sallandı ve kısa kahverengi saçlarını eliyle taradı. Uzayın karanlığını kesen ışık çizgileri hızla geçip gidiyordu, uzay gemisi warp hızında hedefine doğru uçuyordu.

Bilgisayarın çıkardığı bip ve vızıltı sesleri ona uzay istasyonundaki köprüyi (kısaca Tekne olarak adlandırılır) hatırlatıyor olsa da, Inferno Force gemisi oradan çok uzaktaydı. Bu onu rahatsız etmiyordu. Işıklandırması loş, iç kısmı çelikten yapılmış gemiyi, istasyonun parlaklığından sonra hoş bir değişiklik olarak görüyordu. Bu gemi biraz yıpranmış ve oldukça sadeydi, ama hızlı uçuyordu ve etkileyici bir ateş gücüne sahipti. Kurtarma görevinde bu iki özelliğe de minnettardı.

Bir Drexian olarak, galakside başkalarını savunan şiddetli savaşçılar olarak bilinen savaşçı türünün bir parçasıydı. Drexianlar, şiddetli Kronock'tan sayısız dünyayı yıkımdan kurtarmıştı. Ayrıca, gezegenin sakinlerinin çoğunun bilmediği bir şekilde, Dünya'yı uzaylı istilasından da savunmuştu. Karşılığında, bir nesildir kadın doğurmayan Drexianlara, savaşçıları için gelinler sağladı. Onlara "hediye gelinler" deniyordu. Kos'un kurtarma görevinde olduğu gelinlerden biri de bu Dünya gelinlerinden biriydi. *Onun* hediye gelini.

Onu hiç görmemişti. Teknedeyken insanla tanışmayı ertelemeyi düşündüğünde alt dudağını ısırды. Aptalca davranmıştı ve şimdi bedelini ödüyordu. Elbette, diğer yeni gelinlerle birlikte kaçırılacağını veya istasyon tahliye edildikten sonra yabancı bir gezegene düşeceğini hiç tahmin etmemişti.

Yine de şansını boşa harcamıştı ve şimdi kız kayıptı. Homurdandı ve avucunu cama vurdu.

Inferno Force savaşçılarından biri dönüp ona baktı. "Merak etme. Hediye geri alacağız."

Kos, birinci subayın adının Kalex olduğunu hatırlayarak başını salladı, ama kollarında dövme olan kahverengi saçlı asker geri dönünce cevap vermedi.

Kaçırılan haraç gelinleri ve onların bakıcılarını bulup kurtarmak için gönderilen Inferno Force savaşçıları ekibinde olduğu için şanslı olduğunu biliyordu, ama aynı zamanda bu sinirli savaşçılara ait olmadığını da biliyordu. O protokolü izlerken, onlar kuralları çiğniyordu. Kurallara uygun kısa saçları ve tertemiz üniformasıyla gurur duyuyordu. Inferno Force savaşçıları saçlarını uzun bırakıyor ve dövmelelerini gösteren dar tişörtler giyorlardı. Yine de, onlarla birlikte bu görevde olduğu için minnettar olması gerektiğini biliyordu.

Sert Drexian savaşçıları, görevlerine başkalarının katılmasını nadiren izin verirdi. Drexian Yüksek Komutanlığı'nın ulaşamayacağı galaksinin kenarlarında faaliyet göstermeyi tercih ederlerdi. Inferno Force'un komutanları ve kaptanları, filolarını ve gemilerini "sert savaş, sert eğlence" anlayışıyla yönetirlerdi. Bu, Boat'taki subaylardan beklenen protokolün tam tersiydi, ancak Kos, onlara katılmak için mücadele etmek zorunda kaldığı için bu duruma uyum sağlamaktan memnundu.

Kos, kurtarma görevinin kesinleştiği toplantıyı ve kendi karakterine aykırı davranışını hatırladı. Kayıp insan kadınlardan biri kendisine tahsis edilen haraç gelini olduğu için Inferno Force görevine katılmasına izin verilmişti ve o da onu aramanın kendi görevi olduğunu şiddetle savunmuştu. Görevden alıkoymaya çalışanlara bıçak çekip zarar vermekle tehdit ettiğini hatırlayınca yüzü kızardı. Görevi yöneten Inferno Force kaptanı, onun itaatsizliğini beğenmişti. Kos bağırmayı kesince, o kadar tutkulu bir savaşçıyı ekibinde görmekten memnuniyet duyacağını söylemişti. Kos, onu bulmak konusunda gerçekten tutkuluydu

Özellikle de onu hiç görmemiş olduğu için.

Kronock saldırısı sırasında istasyonun köprüsünde mahsur kalmışken, onun adak gelini Hope, düğün planlayıcısı ve irtibat görevlisiyle buluşmuş ve Drexianlar, Dünya ile yapılan gizli antlaşma ve Drexian savaşçılarının yeni gelinlerini etkilemek ve insanların hayallerindeki düğünleri planlamalarına yardımcı olmak için özel olarak tasarlanan Tekne hakkında her şeyi öğrenmişti. İstasyon tahliye işlemlerine başladığında onunla tanışmayı kaçırmış ve üzerinde bulunduğu mekik, reddedilen tributlerden biri olan Kaptan Varden ve Perogling ile birlikte bir orman gezegenine düşerek daha da gecikmişti.

Tek tesellisi, nişanlısının düğün planlayıcısı ve irtibat görevlisi tarafından birkaç diğer insan tribut ile birlikte güvenli bir şekilde tahliye edildiğini bilmektir. Gatazoid düğün planlayıcısı Serge ve Vexling irtibat görevlisi Reina hakkında, tributlere iyi bakacaklarını bilecek kadar bilgi sahibi idi. Tabii bu, Kronock saldırısı sırasında Tekne'nin tüm sakinlerinin gittiği Drexian buluşma noktasına giderken, görevliler ve tributlerin bulunduğu mekiğin kaybolduğunu öğrenmeden önceydi.

Onunla birlikte olmalıydın, diye yüzüncü kez kendine söyledi. Hope'un kaybolduğunu öğrendiğinden beri midesi korku ve pişmanlıkla dolmuştu. O kadını hiç tanımamasına rağmen, onu koruması gerektiğini biliyordu ve başarısız olmuştu.

Tıpkı daha önce başarısız olduğun gibi, diye fısıldadı kafasının içindeki bir ses. Bu sesi kafasından silmeye çalıştı, ama midesindeki soğuk top daha da sıkılaştı. Bu sefer başarısız olmayacaktı. Ne olursa olsun.

"Mekiğin son bilinen koordinatlarına yaklaşıyoruz," dedi Kalex, hızlarını yavaşlatmak için parmaklarıyla masaya vurdu.

Gemi warp hızından çıktı ve ışık çizgileri tekrar nokta haline geldi, etraflarındaki karanlık uzayda titreyerek parıldıyordu.

Kos öne çıktı ve boşluğu taradı. "Gittiler. İzleyebileceğimiz herhangi bir güç izi var mı?"

Konsolda daha fazla tıklama sesi duyuldu. "Mekiğimizden bir şey yok, ama galaksideki en gelişmiş kalkan teknolojisine sahibiz. Zayıf bir iz var, ama..."

"Neden yavaşlıyoruz?" Görevi yöneten Inferno Force kaptanı Brok, ağır botlarının sesi ve gür sesiyle köprüye girdi. Tüm Drexianlar gibi iri ve hantal biriydi, ama diğerlerinden daha fazla dövme ve yaralı görünüyordu. Bir Inferno Force savaşçısı için bile. Uzun siyah saçları vardı, ama bu saçlarında kadınsı bir yan yoktu. Bir kaşını kesen bir yara izi vardı, ama bu sadece akuamarin mavisi gözlerine daha fazla dikkat çekiyordu.

"Geminin bilinen son konumuna ulaştık," dedi birinci subayı dönmeden.

Brok homurdandı, Kos'a başını sallayarak hafifçe gülümsedi. "Üniforma ceketini çıkardığına sevindim, subay."

Kos yerinden kıpırdadı. "Evet, efendim."

Inferno Force mürettebatından kimsenin giymediğini fark ettikten sonra ve kaptan da ona öyle yapmasını söyledikten sonra Drexian askeri ceketini çıkarmıştı. Geminin köprüsünde sadece siyah bir tişört ve kargo pantolonla durmak tuhaf gelse de, daha rahat olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Dışarıda bir şey var mı?" Brok, dikkatini tekrar pilotuna çevirerek sordu.

"Kos'a bir şey algıladığımı söylüyordum," dedi Kalex, parmakları parlak siyah konsolun üzerinde uçarcasına hareket ediyordu. "Uzun zamandır görmediğimiz bir güç sinyali."

Brok kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunun iyi bir şey olduğunu söyle." Kalex arkasını döndü. "Sadece Ganthar korsanlarını iyi buluyorsan." "Grek." Kaptan bu kelimeyi tükürdü, yüzü karardı.

"Ganthar korsanları mı?" Kos, pilottan kaptana bakarak sordu. "Onların bizim sektörümüzde neredeyse tamamen yok olduklarını sanıyordum."

"Görünüşe göre yok olmuş değiller," diye mırıldandı Kalex, konsoluna dönerek.

Kos, bunun Hope ve kaçırılan tüm kadınlar için ne anlama gelebileceğini düşünmemeye çalışarak nefes aldı. "Tamam, o zaman bu korsanların peşine düşelim."

"İzlerini takip edebilirim," dedi Kalex. "Bize ne kadar uzaklar bilmiyorum, ama onları bulacağız."

Brok başını salladı. "Kardeş gemimize bir mesaj gönder. Onlarla buluşmamız gerekecek. Ganthar korsanlarıyla uğraşamayız."

"Drexian teknolojisi ve Inferno Force'a karşı hiçbir şansları yok," dedi Kos.

"Değiller," dedi kaptan, "ama onur ya da adil savaş gibi kısıtlamaları da yok. Daha önce Ganthar korsanları tarafından pusuya düşürülmüştük. Onlara güvenilmez."

Kos zorlukla yutkundu. Gelini, onursuz korsanlar tarafından kaçırılmış olabilirdi. Onu tanımamasına rağmen, küçük, narin bir insanın uzay korsanlarının merhametine terk edildiğini düşünmek midelerini bulandırıyor. Hope'un resimlerini görmüştü; uzun sarı saçları, sıcak kahverengi gözleri. Onu kollarında tutup ne kadar üzgün olduğunu söyleyeceğini düşünmek göğsünü kabarttı.

Onunla daha önce tanışmadığı için üzgün olduğunu. Tahliye sırasında onun yanında olamadığı için üzgün olduğunu. Gemisinin ele geçirilmesini engelleyemediği için üzgün olduğunu.

Brok, Kos'un omzuna kalın elini vurdu. "Onu geri getireceğiz. Hepsini geri getireceğiz."

Kos başını salladı. Inferno Force, yeteneklerinden asla şüphe etmezdi. Bunun, Kronock'larla yıllarca savaşmış olmaktan geldiğini biliyordu. Düşmanları kısa süre önce daha önce bilinmeyen bir teknolojiyi ortaya çıkarmış ve

Drexian kuvvetlerine birkaç önemli darbe indirmiş olsa da, Inferno Force onları yenebileceğinden emin.

Kos, bu savaşçılar gibi cesur bir özgüvene sahip olmayı diledi. Başarısı her zaman diğerlerinden daha çok çalışmasından kaynaklanıyordu, başka bir şeyden değil. Uzun saatler çalışarak, sadece yapabileceğini bilmekle değil, Boat'un birinci subayı olmuştu. Bu tür bir özgüven, Inferno Force'daki savaşçılar gibi savaşçılara özgü bir şey gibi görünüyordu.

Ama o birinci subay olmuştu, diye hatırlattı kendine. Kaptan Varden'in herkesten çok güvendiği subay. İşini her şeyin üstünde tutan ve üstlerini asla hayal kırıklığına uğratmayan subay.

Bu yüzden gelininle tanışamadın, dedi içinden bir ses. Köprüde çok meşguldün. Sen Kaptan Varden'ı kurtarıırken o sensiz tahliye edildi.

Kos ellerini yumruk yaptı. Onun kaçırılacağını hiç düşünmemişti. Nasıl düşünebilirdi ki? Düşünülemez bir şeydi.

"Yeni rota belirleniyor," dedi Kalex, gemi tekrar warp hızına geçmeden birkaç saniye önce.

"Korsanlarla savaşmaya hazır mısın?" diye sordu Brok.

Kos omuzlarını dikleştirdi ve kaptanın bakışlarını karşıladı. "Hazırım, efendim."

"İyi." Brok onu köprüden itti. "Şimdi gidip hazır gibi görünmeni sağlayalım."

İK

Hope, hücresinde dar bir daire çizerek, arka duvara paralel uzanan çelik bankın önüne her geldiğinde topukları üzerinde dönüyordu. Uzun sarı saçlarını tepesinde bir topuz yapmıştı ama saçları sürekli çözülüp geri düşüyordu.

"Gerçekten rahatlamaya çalışmalısın, tatlım," diye mavi saçlı Reina, dizlerini bükmüş, üst bacağını sallayarak bankta otururken söyledi.

Hope, uzaylıyı bir an için izleyerek, kendisi de en az onun kadar gerginken bu yaratığın nasıl bu kadar sakin olabildiğini merak etti. "Nasıl rahatlayayım? Dünya'dan kaçırıldım ve bir uzay istasyonuna götürüldüm. Orada, Drexian savaşçısı için **b i r** gelin adayı olarak seçildiğimi söylediler. O ne demekse... Bu saçmalığı kafamda sindiremeden, başka uzaylıların saldırısı nedeniyle sözde uzay istasyonundan tahliye edildik. Sonra gemimiz ele geçirildi ve ben bayıldım. Sonunda uyandığımda, Ganthar korsanları tarafından esir alındığımızı söylüyorsun. Bu birkaç gün önceydi ve hala bu hücrede tıkılıp kalmış durumdayız, nereye gideceğimizi veya bize ne olacağını bilmiyoruz. Bir şey atladım mı?"

Reina gergin bir kahkaha attı. "Hayır. Sanırım hepsi bu kadar, ama Drexianların peşimizde olduğunu unuttun."

"Doğru." Hope parmaklarını şıklattı. "Senin dediğine göre galaksinin en korkunç savaşçıları olan efsanevi Drexianlar."

"Öyleler," dedi Reina, gri yüzü ciddi bir ifadeyle başını yukarı aşağı sallayarak. "Teknede çok şaşkın olduğun için onları pek fark etmedin, ama oldukça etkileyiciler. Ve şu anda bizi aradıklarından hiç

Şu anda bizi aradıklarından hiç şüphem yok. Eminim damadın endişeden deli oluyordur."

Hope ellerini beline koydu. "Damat mı? Bu cümleyi hiç duymayacağımı sanırdım. Eğer bana uygun bir Drexian savaşçısı varsa, ya da senin dediğin gibi, neden daha önce tanışmadım? Uzay istasyonunda yok muydu?"

Reina alt dudağını ısırıldı. "Aslında öyleydi, ama..."

"Ama o da benim gibi bir yabancıyla evlenme fikrine karşı çıkmıştı, değil mi?" Hope tekrar volta atmaya başladı ve saçlarını tekrar bir topuz haline getirdi.

"Oh, hayır. Öyle değil. Eminim seninle evleneceği için çok mutluydu," dedi Reina. "Ama Kos uzay istasyonunun birinci subayı, bu yüzden tahliye sırasında çok meşgul olduğundan eminim. Seninle hiçbir ilgisi yok."

Hope kaşlarını kaldırdı. "Benimle ilgisi yok mu? Ne kadar gurur verici." Reina gülümsedi. "Öyle düşündüğüne sevindim."

Uzaylılar alaycı konuşmayı anlamıyor, diye düşündü Hope. Vexling olduğunu iddia eden uzun boylu uzaylıyla hücrede mahsur kalmak *o kadar da* kötü olmamıştı. En azından konuşacak biri vardı, ama gergin yaratık onun mizah anlayışını kesinlikle anlamıyordu.

"Yani, Drexianlar buraya gelmeden önce ne olmasını umacağız? Ganthar korsanları bizi uzay tahtasına mı çıkaracak?"

Reina'nın gri teni birkaç ton koyulaştı. "Oh, hayır. Onların bunu yapacağını sanmıyorum." Kemikli parmağını yüzünün yan tarafına vurdu. "Uzay tahtası bile olduğunu sanmıyorum."

"Şaka yapıyorum," diye mırıldandı Hope. "Bu serseriler esir aldıklarında ne yapıyorlar ki?"

Reina ayağa kalktı ve küçük yuvarlak pencereli dairesel kapıya doğru yürüdü, loş, metalik gri koridora bakındı. "Kesin olarak bilmiyorum. Genellikle satabilecekleri şeyleri alıyorlar."

Hope yutkundu. "Satılacak mıyız? Köle gibi mi?"

Reina başını salladı. "Ondan önce Drexianlar bizi kurtaracaktır."

Hope metal bankın üzerine çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. Drexian uzay istasyonunda uyandığında çok sinirlenmişti, ama şimdi orada olmayı diledi. Karayip bungalovları gibi görünmesi, kokması ve hissettirmesi için tasarlanmış holografik fantezi süit, şimdi bir ömür boyu uzak gibi görünüyordu. Kristal mavisli suları seyrederek kendini bulduğunda neden herkese bu kadar baş belası olmuştu? Mor saçlı küçük düğün planlayıcısına neden bu kadar kötü davranmıştı?

Çünkü onu korkutmuşlardı, işte bu yüzden. Birine, uzaylılar tarafından gezegeninden kaçırıldığını ve gelin olarak zorla evlendirileceğini söyleyip, onun bunu kabul etmesini bekleyemezdi. Onun tepkisi - önce inanamama, ardından düşmanlık ve tehditler, sonra da histeri - tamamen normaldi. En azından onun için.

Hope o kadar uzun süredir tek başına yaşamıştı ki, birinin ona ne yapması gerektiğini söylemesi onu öfkeliyordu. Ve tüm geleceğinin ona dikte edilme fikri, Hope'u çılgın atarak kaçmak istemesine neden oluyordu. Her zaman bağımsızlığıyla gurur duymuştu - bu, sonunda şamanıyla kaçan bir uzay subayı anneden gelmişti - ve hiçbir şekilde savaşmadan uzaylı bir yabancıyla evlenmeyecekti.

"O zaman ne olacak?" Reina'ya baktı. "Kurtarıldığımızda ne olacak?"

Reina'nın yüzü aydınlandı. "Sonra Tekne'ye geri döneriz, ya da istasyon çok hasar görmüşse, buluşma noktasına."

"Yani, Dünya'ya geri dönme şansım yok mu?"

"Bir insan, haraç gelin olarak götürüldüğünde, Dünya'ya geri gönderilemez," dedi Reina. "Kadınlar geri dönüp uzaylılar, uzay istasyonları ve istilalardan bahsetmeye başlarsa, ortaya çıkacak kargaşayı hayal edebiliyor musun?"

Vexling haklıydı. Bu bir kaos yaratırdı. "Konuşmayacağıma söz verirsem?"

Reina ona gülümsedi, geniş gözleri kırpmadan. "Tabii ki, sana inanıyorum sana inanırım tatlım, ama bu bana bağlı değil. Ben sadece bir aracıyım. Kuralları ben koymuyorum."

Hope başını salladı. Henüz kurtarılmamışken Drexianların onu Dünya'ya geri götüreceklerini düşünmek mantıklı gelmiyordu. Reina bunun kaçınılmaz olduğuna ikna olmuş gibiydi, ama onlar zaten birkaç gündür esir tutuluyorlardı. Hope diğer alternatifi düşünmek istemiyordu: uzaylıların kölesi olarak satılmak. Buna kıyasla, bir haraç gelini olmak o kadar da kötü gelmiyordu.

Reina yanına gelip bankta yanına oturdu. "Diğer gelinlerle tanışana kadar bekle. Onları seveceksin. Her yerden kadınlar var. Senin gibi Yeni Zelanda'dan bile bir çift var."

"Yeni Zelanda," diye düzeltti Hope. "Gerçekten istasyonda başka Kiwiler de var mı?"

Reina başını salladı. "Çok fazla değil, ama var. Hediye gelinler her yerden geliyor. Onları tanıdıkça iyi arkadaşlar edineceksin, eminim."

Hope, Reina'nın hevesli gülümsemesine karşılık verdi. Bundan pek emin değildi. Arkadaş edinmek hiç güçlü olduğu bir konu olmamıştı. Bu yüzden son birkaç yıldır seyahat blogcusu olarak dünyayı dolaşıyordu. Sürekli hareket halinde olmayı, sürekli yeni insanlarla tanışmayı tercih ediyordu, ama kimseye fazla bağlanmamaya özen gösteriyordu.

Erkekler için de aynı felsefeyi benimsemişti. Bir sürü erkekle tanış, eğlen, yoluna devam et. Kimse bağlanmaz. Kimse incinmez.

"Belki," dedi, tutamayacağı sözler vermemeye çalışarak.

Reina elini okşadı ve bir şey söylemek için ağzını açtı, ama hücrelerinin kapısı açıldı.

İki kadın da ayağa fırladı. Günler önce içeri itildiklerinden beri kimse gelmemişti. Yemekler kapının altındaki bir aralıktan veriliyordu ve Reina'nın kapıyı yumruklamasına kimse cevap vermemişti.

İçeri giren uzun boylu, iri yapılı uzaylı, büyük bir silah taşıyordu ve bakışları ikisini de taradı. Bakışları Reina'da durdu. "Sen bir Vexling misin?"

Reina ellerini birleştirip yanıt olarak küçük bir ciyıklama çıkardı.

Koyu renkli dreadlockları olan uzaylı korsan başını sertçe salladı. "Benimle gel."

Reina Hope'a baktı. "Hediyemi bırakamam. Ben hediye gelinlerin irtibat görevlisiyim ve onu yalnız bırakamam..."

"Şimdi!" Bağırış, Hope ve Reina'yı irkitti. Adam ağır silahını omzuna kaldırdı ve Hope'a doğrulttu. "Tabii kalmak için bir nedenin kalmasını istemiyorsan."

Hope, Reina'nın elini tutup sıktı. "Sorun yok. Ben iyiyim." Söylediklerine hiç inanmıyordu, ama Vexling'in ikisi de zarar görmeden gitmesi gerekiyordu.

Reina'nın dudakları ince bir çizgiye dönüştü, ama başını salladı. "Merak etme. Eminim sadece benimle konuşmak istiyorlardır. Göz açıp kapayınca kadar dönerim." Hope'un elini sıktı. "Serge yanımızdaki hücrede, diğer gelinler de koridorun karşısında, yani tamamen yalnız değilsin."

Uzaylı korsan alaycı bir kahkaha attı. "Gatazoid'i mi diyorsun? Onu dün sattık. Onun gibiler piyasada çok para ediyor."

Reina'nın elleri onun ellerinde gevşedi. "Serge'i sattınız mı?"

Korsan dudaklarını alaycı bir şekilde kıvrıdı. "Diğer kadınları da. Kimse daha önce insan görmemişti, ama görünüşe göre bu küçük yaratıklar bazılarının ilgisini çekiyor." Hope'a bakışından, onu o gruba dahil etmediğini anladı

dahil etmediğini anladı, bu da Reina'nın umurunda değildi. "Son giden sen olacaksın, Vexling."

"Gitmek mi?" Reina'nın sesi zar zor duyuluyordu. "Beni satacak mısın?"

"Doğru. Vexling arayan bir alıcı var." Omuzlarını silkti. "Protokolle ilgili bir şey."

Hope içgüdüsel olarak Reina'nın elini daha sıkı tuttu. "İnsanları böyle satamazsınız."

Adam güldü ve karnı sallandı. "Affedersin, kızım, ama satabiliriz. Ama merak etme. Seni satmıyoruz." Hope'u baştan aşağı süzdü. "Kaptan senin görünüşünü beğendi."

Hope'un ağzı kurudu. Bu hiç iyiye işaret değildi. Kaptan onu ne zaman görmüştü ki? Kapıdaki pencereye baktı. Onun haberi olmadan onu izlemiş olamazdı. Düşünce tüyleri diken diken oldu ve kolunu ovuşturdu.

"Çekil, Vexling," diye bağırdı korsan tekrar. "Gelip seni dışarı sürüklemek zorunda kalmadan önce."

Hope, Reina'nın elini bıraktı ve onu hafifçe itti, ama aslında yapmak istediği şey, onun önüne atlayıp gitmesini engellemekti. "Merak etme. Ben iyiyim."

Reina'nın iri gözleri yaşlarla parladı ve Hope yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi.

"Drexianlar beni almaya geliyor, değil mi?" diye fısıldadı. "Gelirlerse, seni bulup geri getireceğime söz veriyorum."

Reina sendeleyerek öne doğru yürüdü ve kendini hücreden çıkarmalarına izin verdi, gözleri Hope'un yüzünden hiç ayrılmadı. Kapı çarpınca Hope geriye sendeledi ve bankın üzerine çöktü, düzensiz nefesini düzenlemeye ve ağlamamaya çalıştı.

Reina'yı iyi tanımıyor ya da uzun süredir tanımıyordur, ama mavi saçlı kadın ona karşı nazik davranmıştı. Ve bu karmaşayı birlikte yaşamışlardı.

Şimdi yalnızdı. Yine.

ÜÇ

Kos nemli alnını sildi. "Daha fazla."

Yüzbaşı Brok geri adım attı ve elindeki uzun kavisli bıçakları yeniden ayarladı. "Fena değilsin. Inferno Force'a katılmayı düşündün mü hiç?"

Bir süredir çıplak ringde dövüşüyorlardı ve her iki Drexian da terden parlıyordu. Inferno Force kaptanı yetenekliydi, ancak Kos daha hızlıydı.

Kos başını salladı. "Silahlar hiç benim güçlü yanımdı olmadı."

Kaptan başını bir yana eğdi. "Bundan o kadar emin değilim. Bütün bu zaman boyunca beni manevralarınla alt ettin."

"Bu, geminin sanal güvertelerinde yaptığım antrenmanlar sayesinde," dedi Kos, nefesini toplayarak. "Geleneksel Drexian kılıçlarıyla antrenman yapmayı seviyorum."

Brok ona tekrar saldırdı. "Bunu yapan çok subay yok. Çoğu Drexian Akademisi'nden mezun olduktan sonra blasterlarla yetiniyor."

"Blasterlar, bir Kranji ustasıyla dövüşürken işe yaramaz. Holografik olanlar bile ölümcüldür." Kos bir yana kaçtı. Söylemek istediği şeyi söylemedi: O çoğu subay gibi olamazdı. Daha çok çalışmalı ve daha iyi olmalıydı. Kendini kanıtlamalıydı. Bu da diğer subayların yapmadığını yapmak anlamına geliyordu. Mesela her gün vardiyasından sonra yorucu Kranji antrenmanları yapmak gibi.

"Kranji mi? O zaman anlaşıldı. Seni bu uzaylı dövüş sanatıyla kim tanıştırdı?"

"Gemideki kaptanım."

Brok, elinin tersiyle terli alnını sildi. "Varden hakkında duymuştum. O bir usta, değil mi?"

"Öyle." Kos, ustasının becerilerine yaklaşmakta olduğunu söylemedi.

"Bir gün Tekne'nin kaptanı olmak mı istiyorsun?" Brok, Kos'un hamlesinden kaçarak sordu.

Kos, Varden'in yerini almayı hiç düşünmemişti. İş ve başarılarının takdir edilmesi her zaman hedefi olmuştu. Kaptan Varden'in yerini almayı düşündüğünde, içinden bir ürperti geçti.

"Hayır mı?" Brok derin bir nefes aldı.

"Kaptanlık büyük bir onur," dedi Kos.

"Biliyorum, ama bunu düşünmüş olmalısın."

Düşünmüş müydü? Yoksa işine o kadar odaklanmış mıydı ki, terfiler gözünün önünden geçip gitmişti? Kaptanının onuruna ve cesaretine asla ulaşamayacağını düşünemiyordu. Ya da bu Inferno Force kaptanının.

"Kendini küçümsüyorsun," dedi Brok, ringin kenarında dolaşarak. "Tıpkı şu anda beni yenebilme yeteneğini küçümsediğin gibi."

Kos cevap vermedi.

"Inferno Force ile Drexian filosunun geri kalanı arasındaki tek fark, bizim asla yenileceğimize inanmamamızdır. Asla. Her savaşa kazanacağımızı varsayarak gireriz. Sadece galip gelmekle kalmaz, kesin bir zafer kazanırız. Yolumuza çıkan herkesi ezip geçeceğimizden hiç şüphemiz yoktur. Her zaman."

"Peki sen?" Kos, elindeki kavisli kılıçları daha sıkı kavrayarak sordu.

Brok ona yarım bir gülümseme attı. "Her zaman." Döndü ve tekrar saldırdı, ama Kos onu engelledi, eğilip bir tekme attı.

Brok kaçtı, ama hızla döndü ve saldırdı. Kos da aynı hızla yana kaçtı, dönerek kaptanın üzerinden atladı ve kılıcını uzatarak onun altına geldi.

Inferno Force kaptanı yüksek sesle güldü. "Hoşuna gitse de gitmese de seni Varden'ın köprüsünden çalmak zorunda kalabilirim." Kos ayağa kalkarken geri adım attı. "Yıllardır bu kadar yaratıcı bir antrenman partnerim olmamıştı. Savaşçılarımın çoğu kaba kuvvet ve saldırganlığa güveniyor. Sen ise strateji ve kurnazlığı kendi lehine kullanıyorsun." Kos'u baştan aşağı süzdü ve başını salladı. "Neden birinci subay olduğun kolayca anlaşılıyor."

Kos'un yanakları kızardı. "Teşekkür ederim, efendim."

"Tek yapmamız gereken sana ekibimin küstah özgüveninden biraz vermek, o zaman yenemeyeceğin kimse kalmaz."

Inferno Force kaptanı tarafından övülmek bir onurdu, ama Kos'un zihninin derinliklerinde hala şüpheler vardı. Yeterince iyi olmadığına dair şüpheler. Çalıştığı şeyleri hak etmediğine dair şüpheler. Hatta bir ödül gelini hak etmediğine dair şüpheler. Daha önce, en önemli anda bir kez başarısız olmuştu ve o günden beri asla gelmeyen bir kurtuluş peşinde koşuyordu.

Anılar akın etti — istenmeyen anılar — ve soğuk titreme vücudunu sararken teri soğudu, şiddetli bir şekilde titremeye başladı. Sadece daha çok çalışmalı, daha iyi olmalıydı. Kendini silkeledi ve kılıcını daha sıkı kavradı.

Brok başını ona doğru eğdi. "İyi misin, savaşçı?"

Kos adama iyi olduğunu söylemeden önce, odayı statik sesler doldurdu.

"Kaptan." İletişim sisteminden gelen ses, ağır nefes alıp verme seslerini bastırdı.

"Evet?" Brok kılıçlarını indirdi ve dövüş pozisyonunu bıraktı.

"Sensörlerimizde Ganthar korsanları var," diye devam etti savaşçının sesi. "Yakında onların üstüne çıkacağız."

"Anlaşıldı." Brok kılıçlarını duvara asarak Kos'a da aynısını yapmasını işaret etti. "Yola çıkıyoruz."

Gemide ilerlerken Kos, dalgalı kahverengi saçlarını eliyle düzeltti. "Üniformamı almalıyım, efendim."

"Olmaz," dedi Brok. "Bir zevk gemisinin birinci subayı gibi görünmeni istemiyoruz. Bizim istediğimiz, haraçlarını almak için uzay korsanlarını paramparça etmeye hazır bir Drexian savaşçısı gibi görünmen."

Kos'un göğsü şişti, Inferno Force kaptanı ile dövüşmenin adrenalin hâlâ damarlarında dolaşıyordu. Yumruklarını sıktı. Ganthar'a kadını aldığı için bedelini ödettirmek istiyordu.

Brok ona gözlerini dikti ve ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Aynen öyle."

Kompakt köprüye vardıklarında, Kalex görüntü ekranında korsan gemisinin bir görüntüsünü gördü. Gemi uzun, iki bölümü disk şeklinde bir merkezle birbirine bağlıydı. Hız veya savaş için yapılmış bir gemiye benzemiyordu, ama Kos görünüşün aldatıcı olabileceğini biliyordu.

"Silahlar?" diye sordu Brok, ellerini boş bir döner sandalyenin arkasına dayayarak.

"Orta düzeyde. Başa çıkamayacağımız bir şey yok," dedi Kalex. "Diğer Inferno Force gemileri de hemen arkamızda, yani Gantharlar ciddi bir üstünlükle karşı karşıya kalacaklar."

Brok başını salladı. "Onlarla daha önce de uğraştık. Yakınlarda bir veya iki gemi daha saklıyor olabilirler."

"Burada saklanabilecek ay ya da başka gezegen yok. Son karşılaşmamızdan bu yana gizlilik teknolojisi geliştirmedikleri sürece, onları görürüz."

"Stratejimiz nedir?" Kos, egzersizden dolayı hala kasları titreyerek kollarını göğsünde kavuşturdu.

Kalex ona bir bakış attı ve Drexian'ın terden parlayan göğsünü görünce kasları havaya kalktı. "Görünüşe göre

Inferno Force savaşısı yapacağız galiba." Kaptan ayak parmağıyla yere vurdu, boğazını temizledi ve devam etti. "Planımız, adamlarımızı teslim etmezlerse onları havaya uçurmakla tehdit etmek."

Kaptan Brok korsan gemisinin görüntüsüne öfkeyle baktı. "Bu bir tehdit değil."

Kos irkildi. "Benim haraç gelinim büyük olasılıkla o gemide. Onların serbest bırakılması için pazarlık yapmalıyız. Korsanlar aptal değil. İnsanların bizim için değerli olduğunu bilirler."

"Haklısın," dedi kaptan. "Onlarda bizim istediğimiz bir şey var. Gemiye çıkıp onu almamız gerekiyor."

Konsol bip sesi çıkardı ve Kalex aşıağı baktı. "Bizi çağırıyorlar."

Brok, Kos ile bir bakış değiştirdi. "Ekрана al."

Kalex konsola dokundu ve ekran, koyu tenli, dağınık saçlı bir uzaylıyla doldu. Uzaylının iki yanında tehditkar birkaç figür duruyordu.

"Inferno Force," dedi korsan kaptanı. "Ne beklenmedik bir sürpriz."

Brok ellerini beline koydu ve geniş, çıplak göğsünün kaslarını gerdi. "Bize ait bazı şeyler var."

Korsan başını eğdi ve soğuk bir gülümseme attı. "Öyle mi?"

"Gemine çıkıp onları geri vermek için pazarlık yapmaya hazırız," dedi Brok.

"Kardeş gemimiz az önce atladı," dedi Kalex, sadece Brok ve Kos'un duyabileceği kadar alçak sesle.

Ganthar korsanının yüzündeki titremeden, ikinci Inferno Force gemisinin geldiğini fark ettiği belliydi. "Satılık mallarımızı görmek için gemiye hoş geldiniz."

Kos, kolları titremesine rağmen yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı. Ekranın ötesine uzanıp korsanların yüzündeki kendini beğenmiş

sırışını yüzünden söküp atmak istiyordu.

"Geldiğimizi bekleyin," dedi kaptan, elini kesik bir hareketle Kalex'e bağlantıyı kesmesini işaret etti. Ekran tekrar geminin görüntüsüne döndüğünde, Brok pilotunun omzuna elini koydu. "Mekiği alacağız. Güvenli bir yere varana kadar silahları hazır tutun. Ve iletişimi kesmeyin."

Kalex kısa bir baş hareketiyle onayladı.

Inferno Force kaptanı Kos'a döndü. "Hadi gidip haraçlarını alalım."

DÖRT

"Beni nereye götürüyorsunuz?" Hope, korsanların sıkı tutuşuna karşı direnerek, onu hücreden sürükleyerek dışarı çıkarmaya çalışırken, kendini tutamadı. Hücrede kilitli kalmaktan pek hoşlanmasa da, dışarı çıkarılmasının satılacağı anlamına geldiğini biliyordu. Ya da daha kötüsü.

"Kaptan sizi çağırıyor."

Tamam, bu satılmaktan daha kötüydü. Korsan kaptanın seks kölesi ya da cariyesi ya da onun gibi bir şey olmak gibi bir niyeti yoktu. "Eğer benim..."

Sözleri boğazında düğümlendi ve uzak köşede metal bir sandalyenin bulunduğu geniş dairesel bir alana girdi. Koltukta, siyah saçlı bir adam oturuyordu, elleri kolçaklara sıkıca tutunmuş, bakışları ona kilitlenmişti. Arkasında başka adamlar duruyordu ve gördüğü kadarıyla, hepsi de tam bir serseri çetesi gibiydi. Üniforma giymemişlerdi ve çoğu, kıyafetlerini çöpten toplamış gibi görünüyordu. Sadece lideri, kıyafetlerini çöp kutusundan almamış gibi görünüyordu; kahverengi pantolon ve gömleğinin üzerine ağır bir kürk pelerin giymişti.

"Hoş geldin, canım," dedi, sesi yapay bir şekilde hoş. Onu ileriye doğru çağırdı. "Seni görmek için çok sabırsızlanan bazı misafirlerimiz var."

Hope, kendini kaptırarak kaptanın önüne kadar ilerledi. Kaptan onu baştan aşağı süzdü ve soğuk bir gülümsemeye, "Drexianların çiftleşme amacıyla elde ettikleri insanlardan duymuştum, ama sen ve arkadaşların ilk kez görüyorum," dedi.

Ellerinin titremesine rağmen başını dik tuttu. Ne kadar korktuğunu onlara göstermeyecekti.

Kaptan omuz silkti. "Kişisel deneyimim olmasa da çekiciliğini anlayabiliyorum." Ona sinsi sinsi baktı. "Henüz."

Umut, boğazına yükselen acı tadı yuttu. *Soğukkanlı ol*, dedi kendine. *Üstüne kuma*.

"Evet, bu asla olmayacak," dedi, toplayabildiği tüm küçümsemeyeyle.

Kaptanın gözleri bir an parladı, sonra başını geriye attı ve güldü. "Cesaretin var, bunu kabul ediyorum." Öne eğildi, teni kadar kahverengi dişleriyle gülümsedi. "Kırmaktan zevk alabileceğim bir cesaret."

Hope, onun sinsi sırıtışının kalbini daha da hızlı attırmasına rağmen, bakışlarını ondan ayırmak istemedi. Kaçmamak için tüm iradesini kullanması gerekti, ki bu onun pek de bilinen bir özelliği değildi. "Teklifin için teşekkürler, ama sanırım almayacağım."

Kaptanın sırıtışı kayboldu. "Göreceğiz."

Hope zorlukla yutkundu ama gözlerini kaçırmadı. Ellерinin titrediğini ya da kulaklarında kanın o kadar hızlı attığını ve başının döndüğünü kaptan görmesin diye kendini zor tuttu.

Koridorda ağır ayak sesleri yankılanınca tüm mürettebat gerildi. Onu hücrelerinden getiren korsan onu kenara çekip kaptanın arkasına yerleştirdi. Hope, artık kaptanla karşı karşıya kalmadığı için rahat bir nefes aldı, ancak mürettebatın tepkisine bakılırsa, yaklaşan şeyin onun için daha iyi olacağından emin değildi.

Onu görmeye gelen kişi, bu sert korsanların bu kadar gergin olmasına bakılırsa, oldukça önemli ve korkutucu biri olmalıydı. İki uzaylı odaya girdiğinde, Hope'un şaşırıldığını itiraf etmek zorundaydı.

Şok edici devler, etkileyici bir grup korkunç yaratık ya da dev silahlarla donanmış büyük bir asker filosu bekliyordu, ama karşısına çıkan sadece kemerlerine bıçak ve blaster takmış iki gömleksiz adamdı. Büyük olduklarını kabul etmeliydi, ikisi de

ciddi bir vücuda sahipti, şişkin pazıları ve devasa göğüs kasları vardı. Birinin saçları daha uzundu ve göğsünde ve kollarında dövmelemler vardı, diğerrinin ise kısa kesilmiş kahverengi saçları vardı.

Nefesini kesen kısa saçlı olanıydı. Gri gözleri odanın diğerr ucundan onun gözlerine kilitlenmişti ve göğsünün sıkıştığını hissetti. Neden onu daha önce görmüş gibi hissediyordu? Ona bakışından, onu tanıdığını düşündüğö belliyydi. Onunla uzay istasyonunda mı tanışmıştı?

Teknedeki zamanı biraz bulanık geçmişti. Çoğunu sinir krizi geçirerek ve uzaylılar tarafından kaçırıldığını inanmayı reddederek geçirmişti. O adamla tanışmış ve hatırlamıyor olması çok olasıydı, ancak onun kadar yakışıklı birini hatırlayacağını düşünmek hoşuna gidiyordu. Hayır, lüks uzay istasyonundaki etkileşimlerinin çoğu diğerr haraç gelinleri veya Reina ve Serge gibi komik görünömlü uzaylılarla olmuştu. Ayrıca, istasyondaki erkeklerin hepsi sert, koyu renkli üniformalar giyiyordu, önündeki iki uzaylı gibi gömleksiz ve vahşii görünmüyordı.

Hayal görüyorsun, dedi kendi kendine. Teknedeki tanıtımda böyle yakışıklı bir adamla tanışmış olsaydın kesinlikle hatırlardın, uzayda başka nerede böyle biriyle tanışabilirdin ki?

Bakışlarını ondan ayırmaya çalıştı ama başaramadı ve nefes almayı hatırlatmak zorunda kaldı.

Korsan kaptan başını ona doğru çevirip merakla eğdi. "Tanıtmaya gerek yok gibi görünüyor, ama kıskanmam gerek sanırım. Kalan kadın misafirimiz bana hiç böyle bakmamıştı." Elini tutup onu öne doğru çekti, sonra kışına bir tokat attı. "Bu savaşçı kim senin için?"

Hope onun elinden kurtulmaya çalıştı. "Çek ellerini üzerimden, seni pislik."

Korsan kaptanı geniş bir gülümsemeye onu kendine çekti ve Hope, ona bakmakta olan savaşçının irkildiğini ve yüzünün karardığını fark etti. Nefesini düzenlemeye çalışırken,

ağır dövmele adamın diğerine uyarıcı bir bakış attığını gördü ve öne çıktı.

"Buraya insan esirlerin serbest bırakılması için müzakereye geldik."

Korsan kaptanı devasa koltuğuna yaslanarak Hope'u kendine doğru çekerek onu kucağına oturtmaya zorladı. "Sadece bir tane var. Onu satmaya hazırım, ama itiraf etmeliyim ki beni çok ilgilendiriyor. İyi bir fiyat teklif etmezseniz, onu kendi eğlencem için saklamak isteyebilirim."

"Asla olmaz," dedi Hope, kaptana öfkeyle bakarak.

Çenesini hızla yakaladı ve acıdan keskin bir nefes alana kadar sıktı. "Sen olsam dikkatli olurdum, kadın."

Onu izleyen adam, kavisli metal duvarlarda yankılanan düşük bir homurtu çıkardı.

Diğer savaşçı bunu görmezden geldi ama bir elini kılıcına yaklaştırdı. "Gelinlerimizin zarar görmesini hoş karşılamayız. Diğerleri nerede?"

"Satıldı." Kaptan Hope'un çenesini bıraktı ve elini havada salladı. "Korsanlığın ne demek olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Adamın arkasında adamları güldü ve iki ziyaretçi de gerildi.

Dövmeli adam omuz silkti. "Elbette. Tıpkı sizin Inferno Force savaş gemilerinin ne olduğunu anladığınız gibi."

Korsan kaptan yorgun bir nefes verdi. "Siz Drexianlar her şeyi savaşa çevirirsiniz."

Drexianlar mı? Bunlar Drexianlar mı? Hope iki adama gözlerini kısarak baktı. Tekneden tahliye edilirken bazı Drexianlar görmüştü, ama çok sinirli ve korkmuş olduğu için onlara pek dikkat etmemişti. O zamanlar, askeri üniformalı devasa insanlara benzediklerini düşünmüştü.

Bu adamlar kesinlikle iriydi, ama üniformalarını kaybetmişlerdi. Ve iri olmalarının dışında, uzaylılara pek benzemiyorlardı. Ya da, uzaylıların nasıl görüneceğini düşündüğü gibi değillerdi. Derileri bronz rengindeydi ve fazladan uzuvları yoktu. Serge ve Reina bile Drexianlardan daha uzaylı görünüyordu.

"Savaşmak istemiyoruz," dedi dövmeli Drexian. "Ama her zaman ölümüne savaşmaya hazırız."

"Evet." Korsan kaptan koltuğunun koluna parmaklarıyla vurdu. "Bu, güvenebileceğimiz tek şey."

Tattoo omuz silkti. "Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemeyiz."

Korsan kaptan öne eğildi, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Size bir teklifim var, Drexian savaşçıları."

Her iki Drexian da sanki kendilerini hazırlar gibi hafifçe hareket etti.

"Size insanı vereceğim." Hope'a bakmadan sert bir eliyle onun saçlarını okşadı. "Ama sadece beni eğlendirirseniz. Her zaman bir Drexian'ı savaşırken görmek istemişimdir."

Kimse konuşmadı ve kaptan sandalyesine geri yaslandı, Hope'u yeniden ayarlayarak onu bacaklarının arasına yerleştirdi. "Onun için adamlarımdan biriyle dövüşün, o sizin olsun."

"Anlaştık," daha önce konuşmayan kısa saçlı Drexian dedi, diğer adamın başını ona çevirmesine neden oldu.

"O kadar acele etme," dedi Tattoo. "Kiminle dövüşecek?"

Korsan kaptan ellerini ovuşturdu ve mürettebat kenara çekilince Hope itildi. Başının üstünden kıvrılan boynuzları olan devasa bir yaratık ortaya çıktı.

Bir an için Hope, dövmeli Drexian'ın onun için savaşmaya gönüllü olan kişi olmasını diledi. Dışarıdan bakıldığında o daha tehditkar görünüyordu. Sonra savaşmayı kabul eden Drexian'ın gözlerine baktı. Adam bıçağını çıkarırken gözleri öfkeyle parladı, sonra bakışlarını ona odakladı ve Hope'un ağzı kurudu. Adamın öfkesinin odanın diğer ucundan bile hissedilebildiğini

odanın diğ er ucundan gelen öfkesini hissedebiliyordu. Belki de onun için savaşmasını istediği savaşçı oydu.

BEŞ

Kos uzun ve düzenli bir nefes aldı, bakışları haraç gelini üzerindeydi. Onun görüntüsünü daha önce görmüştü, ama sadece bir ekranda ve bu ona haksızlık olmuştu. Gözlerinin nasıl parladığını ve yüzünü çevreleyen soluk saçlarının ne kadar seksi göründüğünü gösterememişti.

Hareketsiz bir görüntü, onun hızlı konuşmasını ve Dünya küfürlerine olan düşkünlüğünü de yansıtmamıştı. Onu çabucak oradan çıkarmazlarsa, korsan kaptanına verdiği keskin cevaplar başını ciddi belaya sokacaktı, ancak Kos, onu kaçıran kişiye karşılık vermiş olmasından dolayı bir miktar gurur duyduğunu da itiraf etmek zorundaydı. Eşi, dürtülerini kontrol etmeyi öğrenmesi gerekse de cesurdu.

Hızlıca incelenerek yaralanmadığını tespit etti. Korkmuştu, evet, ama herhangi bir çürük ya da kötü muamele izi görmedi. Ganthar uzay korsanlarının insancıl olduğunu düşündüğü için değil. Onu satarak karlarını maksimize etmek istediklerini ve sağlıklı bir kölenin dövülmüş bir köleden çok daha cazip olduğunu biliyordu.

Korsan lideri, savaşçısı ilerlerken sıırttı. Bundan açıkça zevk alıyordu, boynuzlu yaratık boynunu kırıp savaşa hazırlanırken geniş bir gülümsemeyle sıırttı.

"Bunu yapmana gerek yok," dedi Kaptan Brok ona fısıldayarak. "Onları alt etmek için yeterli ateş gücümüz var."

Ganthar kaptanı geriye uzanıp Hope'u öne doğru çekti ve ona vurmaya çalışan Hope'u tekrar kucağına çekti.

"Çek ellerini üzerimden, seni aptal."

Kos, korsan Hope'un kışına bir şaplak atıp onu bacaklarının arasına oturturken Hope'un mücadele etmesini izlerken cildi terden ıslandı. "Evet, bunu yapmam gerek."

Brok boynuzlu uzaylıdan ona baktı ve iç geçirdi. "Gizlice Inferno Force olmadığından emin misin?"

Kos ona kısa bir gülümseme attı. "Teşekkürler. Ne olursa olsun, kadını buradan çıkar."

Brok, Kos'unkinden daha uzun olan kendi kılıcını ona uzattı. "Al bunu. Ve benimle yaptığın tüm o eğilme ve hareketler? Bu adama daha fazlasını yap."

Kos kılıcı aldı ve başını salladı, sonra dikkatini rakibine çevirdi ve zemindeki geniş daireye adım attı.

Boynuzlu korsan da gömleksizdi, ama hafif tüylü göğsünü çaprazlayan metal çivili kayışlar vardı. Kos, bu adamla kilitlenmemesi gerektiğini zihninde not etti. O çiviler etine batarsa hiç hoş olmazdı.

Yaratığın gözleri küçük ve koyu kırmızıydı, ona şeytani bir görünüm veriyordu ve boynuzları neredeyse siyahtı, uçları keskin ve sivriydi. Kaçınılması gereken başka bir şey daha.

Kos'un kalbi göğsünde çarpıyordu, ama korkudan değil. Öfke içini kaplamış, kanını kaynatıyor ve parmaklarını heyecandan karıncalandırıyordu. Korsanları, haraçlarını esir aldıkları için parçalamak istiyordu, ama daha çok onu korkuttukları için. Uzaylı, Hope'a ellerini koyarken onun korsan kaptanıyla dövüştüğünü görmek, içinde yeni bir öfke dalgası yarattı.

Boynuzlu korsan, geçici ringin kenarından yana doğru adım attı, devasa ayakları metal zeminde yankı yaptı. Silahı yoktu, ama etli ellerini sıktı, parmak eklemleri çatırdadı.

Kos endişelenmesi gerektiğini biliyordu. Uzaylı, yakın dövüşte açıkça rahattı ve Kos'un karşısında iki kavisli kılıçla durmasına rağmen silah kullanmaya gerek duymayacak kadar kendinden emindi. Akli başında olsaydı, Kos kendisinin

düşmanının üstün olduğunu düşünebilirdi. Ama düşünmüyordu. Eşine dokunan başka bir erkeğin görüntüsüne tepki gösteriyordu. Hırladı ve elindeki kılıçları çevirdi.

Korsanlar, dövüşçüler birbirlerinin etrafında dönerken yüksek sesle tezahürat yapıyordu, ama Inferno Force kaptanı, kalın kollarını kavuşturmuş, kenarda durduğu yerden kıpırdamıyordu. Endişeli görünmüyordu, ama Kos, Inferno Force savaşçılarının endişeli olduğunu hiç görmemişti. Bu, onların DNA'sında yoktu.

Rakibine odaklanan Kos, onun hareketlerini izledi. İriydi, ama hızlı değildi. Adımları kararlıydı ve yaklaştığında yumruk atmak için kolunu uzattığında, hareketi güçlüydü, ama ağırdı. Kos kolayca eğildi, onun altından yuvarlandı ve diğer tarafa çıktı, dönerek korsanın çıplak koluna vurdu.

Kılıcı onu sıyırdı ve yaratık uludu. İleri atılan uzaylı, başını eğerek Kos'a kıvrık boynuzlarıyla vurmak istedi. Kos bunu fark etti ve yana dönerek kılıcının düz kısmıyla korsanın kafasına sertçe vurdu. Metal boynuzlara çarptığında yüksek bir ses çıktı ve uzaylı başını sallayarak geriye sendeledi.

Korsanlar homurdandı ve alaycı bağırıışlarla öfkelenildiler. Kos, Hope'a baktı. Kızın gözleri ona sabitlenmişti ve alt dudağının kenarını ısıırıyordu. Kos, ona endişelenmemesini söylemek istedi, ama ağzını açamadan ve ona teselli edici bir gülümseme bile gösteremedi, gözünün ucuyla bir şey gördü. Boynuzlu uzaylı ona saldırdı, onu havaya kaldırdı ve yere çarptı.

Kos'un ciğerlerindeki tüm hava boşaldı, ama yaratık ağır ayağını yüzüne vurmadan önce yuvarlanarak uzaklaşmayı başardı. Hafif sersemlemiş bir şekilde ayağa kalktı ve ringin diğer tarafına dans eder gibi koştu. Korsan tekrar üzerine atıldı, ama Kos hazırıldı. Bir tarafa feint yapıp hızla döndü, havada takla attı ve rakibinin arkasına indi, yaratığın baldırlarına kılıç darbeleri indirdi.

Acı içinde bağırarak uzaylı, bacaklarının arkasından kan fışkırarak yere yığıldı. Korsanlar nefeslerini tuttular ve sonra sessizleştiler.

sessizliğe büründü. Kaptan ayağa fırladı ve Hope öne doğru yere düştü.

"Yeter!" dedi Ganthar lideri, yumruğunu kaldırarak. Mürettebat üyesine baktı, dudakları tiksinti ile bükülmüştü. "Anladık."

Kos nefes nefeseydi, ama kendini toparlayıp kılıçlarını indirdi. "Kadını şimdi alacağız."

Kaptan homurdandı, Hope'a baktı ve onu birkaç basamak aşağıya, açık alana tekmeledi. Hope çığlık attı, ama kollarını kullanarak kendini tuttu, ayağa kalktı ve omzunun üzerinden uzaylıya bıçak gibi bakışlar attı.

Kos, Brok'a kılıcını attı ve Inferno Force kaptanı, bacaklarını tutarak yerde yatan boynuzlu korsanın üzerinde durdu.

Kos, kaçma dürtüsüne karşı koyarak ileri adım attı ve Hope'un omzuna kolunu doladı. Kızın yüzüne baktı ve Hope ona zayıf bir gülümseme göstermeyi başardı. "Ben iyiyim."

Brok, Hope'u gürültücü korsan mürettebatından uzaklaştırırken onun gözlerine baktı. "Mekiklere gidin. Gantharlı dostlarımızla halletmem gereken bir iş var."

Kos tereddüt etti, başını çevirip korsan kaptanın irkildiğini gördü.

"İstediyini aldın," dedi, kirli dişlerini göstererek.

"Tam olarak değil." Brok omuzlarını gerdi ve kılıcını yeniden kavradı. "Sizi korsan hayatına devam etmenize izin vermeden önce, tüm insanlarımızı ve mürettebatımızı sattığınız kişilerin isimlerini öğrenmem gerekiyor."

Ganthar lideri geriye yaslandı, kolçakları yumruklarını beyazlatacak kadar sıktı. "Hepsini asla bulamazsın. Şimdiye kadar galaksinin dört bir yanına dağılmışlardır."

Brok, Kos'u ürperten bir gülümsemeyle adama baktı. "Senin iyiliğin için, öyle olmadığını umalım."

Kos, ne kendisinin ne de Hope'un nefes almadığını fark etti. Omuzlarını sıkıca kavradı ve onu korsan gemisinin yuvarlak odasından dışarı itti. Çelik koridorda aceleyle ilerlerken, küçük pencerele kapıları geçtikçe vücudu kaskatı kesildi.

"Seni burada mı tuttular?" diye sordu.

Kız başını salladı ama konuşmadı. Uzun, kıvrımlı koridorun yarısına geldiklerinde Hope durdu. Gözleri yere bakıyordu ve adam kızın hasta olduğunu düşündü.

"Mekiklere az kaldı," dedi. "Yakında bu gemiden sonsuza dek ayrılacaksınız."

"Mekik çok büyük değildir herhalde?"

Adam başını salladı. "Pek değil. Ama üçümüz sığarız."

Ağırlığını öne vererek yere düşmüş düz çelik bir kartı aldı. "Onlar bizimle gelemeyebilirler, ama belki bu onlara bir şans verir." Hızla hücrelerden birine doğru ilerledi, kartı bir yuvaya soktu ve kapı açılırken geri çekildi.

Kos, kızın koridorun geri kalanını hızla geçip kapıları açarak tutsakları kurtarmasını ağzı açık izledi. Kısa sürede koridor her türden uzaylıyla doldu, çoğu gladyatör köleliğine gönderilecek savaşçılar olduğu belliydi.

Herkesi kurtardıktan sonra, erişim kartını mahkumlardan birine uzattı. "Yerinizde olsam köprüye giderdim. Mürettebat ne olduğunu anlamadan geminin kontrolünü ele geçirebilirsiniz."

Brok koşarak yanlarına geldi, kafasını çevirerek serbestçe dolaşan uzaylıları izledi. "Neler oluyor? İkinizin şuttan indiğini sanıyordum."

"Küçük bir sapma oldu," dedi Hope. "Gitmeden önce bir devrim başlatmamız gerekti."

Brok, Kos'a göz attı. "Onu sevdim." İkisini de bekleyen mekiğe doğru itti ve sesini alçaltarak, "Ama senin işin zor olacak dostum," dedi.

Kos, Hope'u elinden tutup arkasına çekti ve arkalarında çığlıklar yükselirken koşmaya başladı. Kolay bir kaçış olacaktı.

Kaptanın gelini hakkında haklı olduğunu düşündü. O, çaresiz bir kadın olmaktan çok uzaktı.

Six

Hope, Drexianların arkasında mekiğe koştı. Kalbi, kısmen koştuktan, kısmen de tüm tutsakları serbest bırakıp korsan mürettebatın üzerine salmanın heyecanından çarpıyordu.

"Harikaydı," dedi, rampayı koşarak çıktıktan sonra durup.

İki Drexian birbirlerine baktılar ve onun için savaşan Drexian, onu bir sandalyeye itip bağladıktan sonra ana konsolun önündeki siyah döner sandalyelerden birine oturdu.

"Hadi ama çocuklar," dedi, arkasındaki rampa kapanıp motorlar çalışmaya başladığında nefes nefese. "Bunun oldukça şaşırtıcı olduğunu kabul etmelisiniz."

"Hadi buradan gidelim," dedi dövmeli Drexian, geminin küçük hangar hangarından fırlayıp ileriye doğru hızlanırken parlak konsola dokundu.

Hope, uzaya fırladıkları sırada geminin eğimli ön penceresinden dışarı baktı. İki devasa gri gemi yakınlarda uçuyordu ve ikisinden daha küçük olana doğru ilerliyor gibi görünüyordu.

"Kaptan alıcıların isimlerini verdi mi?" Drexianlardan biri diğerine sordu.

Diğeri başını salladı. "Dağınık oldukları konusunda haklıydı. Gelinleri ve mürettebatımızı tek bir uzaylıya satmadı. Çoğunu tek tek sattı. Hepsini bulmak bir geminin bile zamanını alır."

"İki gemi almalısınız."

Dövmeli savaşçı başını eğdi. "Önce senin haraç gelinini karakola geri götürmeliyiz."

Hope yüzünü buruşturdu. Onun hakkında mı konuşuyorlardı? "Hey! Benden mi bahsediyorsunuz? Bir yere götürmeniz gereken 'hediye' ben miyim?" Parmaklarını havada tırnak işareti yaparak gösterdi.

İki uzaylı da ona döndü.

"Öncelikle," diye nefes aldıktan sonra devam etti, "Benim bir adım var ve o da Hope. İkincisi, ben kimsenin haraç gelini değilim ve kesinlikle gelin de değilim."

Onun için savaşılan Drexian irkildi. "Benim adım Kavison Hanedanından Kos ve sen, aslında benim kurban gelinimsin."

Hope ona kaşlarını kaldırarak baktı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Kos. Kurtardığın için teşekkür ederim, ama dediğim gibi, ben kimsenin gelini değilim."

Drexian'ın dövmeli ağzının kenarları titredi ve geri döndü. "Yine de, diğer tributları kurtarmak için onu yanımıza alamayız. Onu karakola geri götürmeliyiz."

"Anlaşıldı, Kaptan Brok," dedi Kos. "Onu bu mekikle geri götüreceğim. Sen ve Inferno Force avcı ekibinin geri kalanı, diğerlerini bulmak için iki gemiyle gitmelisiniz."

Brok onu bir an inceleyerek baktı. "Onu tek başına geri götürmek istediğinden emin misin?" Gözlerini kıza kaydırdı. "Kurban gelinlerin pek işbirlikçi olmadıkları bilinir."

Kos da ona bir bakış attı, sonra tekrar kaptana döndü. "Biz hallederiz. Inferno Gücü'nün avdan bir gemisini almak değerli zaman kaybettirir. Haraçları ve kayıp mürettebatı ne kadar çabuk bulursanız, onları o kadar çabuk geri getirebilirsiniz."

"Kaçırılan diğer kadınların peşine düşmekten mi bahsediyorsunuz?" diye sordu Hope. "Çünkü ben de sizinle gelmeliyim. Yardım edebilirim."

"Söz konusu bile olamaz," dedi Kos. "Çok tehlikeli."

Kaptana gözlerini kısarak baktı. "Kadın olduğum için mi, yoksa insan olduğum için mi?"

"Her ikisi de," dedi Kaptan Brok. "Seni bulduktan sonra seni tekrar tehlikeye atamayız ve Inferno Force gemisinde kadınlara yer yok."

Hope derin bir nefes verdi ve geriye yaslandı. Diğer kadınlar, Serge ve Reina'dan bahsetmeye bile gerek yok, hala dışarıdayken kendini aceleyle güvenli bir yere götürölmekten nefret ediyordu. İyi kalpli Vexling'i düşündü ve boğazı düğümlendi.

Mekik, iki gemiden küçük olana yaklaşarak bir ucundaki açıklığa girdi. Hangar bölmesinin üzerinde bir süre havada asılı kaldıktan sonra hafif bir sarsıntıyla indi.

Kaptan ayağa kalktı ve ona kısa bir selam verdi. "Hızlı bir yolculuk ve mutlu bir birleşme dilerim."

Hope'un ağzı açıldı ve kapandı. Bu, kesinlikle hayatında aldığı en tuhaf vedaydı. "Uh, teşekkürler, sanırım."

Kaptan, ayağa kalkan Kos'a döndü. Drexianlar birbirlerinin dirseklerinden kollarını tuttular.

"Inferno Force'da senin gibi bir savaşçıya her zaman yer vardır," dedi kaptan. "Senin gibi bir savaşçı uzay istasyonunun köprüsünde sıkışıp kalmamalı."

Kos başını salladı, yüzünde pişmanlık ve kabullenme arasında bir ifade belirdi. "Teşekkürler, Kaptan. İyi avlar, efendim."

Brok elini bıraktı ve savaşçıya hafif bir gülümseme attı. "İyi şanslar."

O mekikten indi ve Kos, rampa tekrar yükselmeye başlarken konsola doğru döndü.

"Bu kadar mı?" Hope, emniyet kemerini çözerek sordu. "Gidiyor muyuz?"

Kos omzunun üzerinden baktı. "Kalkış sırasında koltuğuna oturmalısın."

Kaptanın terk ettiği konsoldaki koltuğa oturdu ve ona tatlı bir gülümseme attı. "Daha iyi mi?"

Omuz silkti. "Nasıl istersen."

Onun bu kadar otoriter davranmasına kızmak istemesine rağmen, kavga ve gemiden kaçış sırasında terden hala parıldayan çıplak göğsüne bakmaktan kendini alamadı.

"Peki, plan nedir?" Gözlerini onun etkileyici çıplak teninden ayırıp koltuğa yaslandı. "Gün batımına doğru uçup, bu karakol yerine geri dönüp, evlenip sonsuza kadar mutlu yaşayacağız, öyle mi?"

Parmakları konsolun üzerinde tereddüt etti. "Öyle bir şey."

"Bir sorun var, dostum. Ben haraç gelini olacak tipte değilim. Herkese söylüyorum ama kimse dinlemiyor. Evlenmeye hiç niyetim yok; hiç olmadı. Biriyle sonsuza kadar, hatta bir aydan fazla birlikte olmak benim tarzım değil. Planı bozmak istemem ama sen ve ben olamayız."

"O zaman neden bana dostum dedin?"

"Ne? Ben yapmadım..." Durdu ve güldü. "Oh, o bir deyim. Arkadaş anlamında, senin düşündüğün gibi eş anlamında değil. Ben birçok insana 'mate' derim."

Ona bakarken kaşlarını çattı, gri gözleri onun gözlerine kilitlendi. Nefesi boğazında takıldı, yutmaya çalıştı ama başaramadı. Gözlerinde bir şey parladı, acı dolu bir ışık, ama çabucak kayboldu ve yerine onu nefesini kesen yakıcı bir sıcaklık geldi. "Sen benimsin ve bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Sonunda sesini buldu. "Biraz kibirli değil misin?"

"Ben kibirli değilim." Mekik hangar kapısından fırlarken kontrol paneline geri döndü. "Sadece ikimizin de bildiği bir şeyi söylüyorum. Sen benim olacaksın."

Hope'un adamın hayalarına tekme atmamasının tek nedeni, korsan gemisinde onun için savaşmış ve onu oradan çıkarmak için ciddi bir kavga etmiş olmasıydı. Bu bir şey sayılırdı, ama bu onun Hope'a ait olduğu anlamına gelmezdi.

"Dinle, kahramanlık yaptığın için minnettarım ve o korsan gemisinden kurtulduğuma seviniyorum, ama tanışmamış iki insanın

evlenip hayatlarının geri kalanını birlikte geçirmeleri gerektiğini söyleyemezsin. Bu delilik. Birbirimizi tanımıyoruz bile."

"Güzel ve cesur olduğunu biliyorum ve seni korumak için canımı veririm."

Hope, içindeki mücadele ruhunun biraz azaldığını hissetti. Kim böyle konuşurdu ki? Tanıdığı hiçbir erkek böyle konuşmazdı, ama adil olmak gerekirse, onun gibi hayatta serserilik yapan erkekler genellikle iyi erkek arkadaş ya da koca adayı olmazlardı.

Boğazını temizledi. "Teşekkürler, ama bu yine de seninle evlenmeyi kabul edeceğim anlamına gelmez."

Mekik bir yana eğildi, daha büyük geminin yanından dolanarak diğer yöne uçtu. Kos'un parmakları konsolda dans ederken, dikkatini uçmaya vermiş gibi görünüyordu, ancak boynunun yanındaki damar atıyordu.

"Zor değilsin," dedi. "Her zaman reddedilenlerden biri olabilirsin."

"Reddedilenler mi?" Bu kelimeyi duymaktan hoşlanmadı. "Reddedilenler nedir?"

"Eşlerini ve haraç gelin kavramını tamamen reddeden kadınlar. İstasyonun bu kadınlar için özel bir bölümü var."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Dur tahmin edeyim. Reddedilenlerin tarafında Karayip fantezi sütleri yok, değil mi?"

Adam başını sertçe salladı. "Hayır, ama beni kabul etmezsen oraya gitmekte özgürsün."

Sinirlenerek ayaklarını yere vurdu. "Şunu bir netleştirelim. Siz kadınları kaçırıp, tamamen yabancı adamlarla evlenmeye zorluyorsunuz, evlenmezlerse de düşük kiralı mahallelere atıyorsunuz, öyle mi?"

"Dediğim gibi, seçim senin." Ayağa kalktı, çıplak, kaslı göğsü yüzüne birkaç santim yaklaştı. "İstemedenden evlenecek bir gelin istemiyorum."

Hope'un yanakları kızardı, gözleri onun sert vücudunda takıldı. Hiç evlenmeyi düşünmemişti, ama duygularını isteksiz olarak tanımlayamazdı. Bakışları, şu anda göz hizasında olan pantolonundaki şişkinliğe düştü. En azından her şey hakkında değil.

YED

Kos bir şeye vurmak istedi. Ayağa kalktı, onun gözlerinin üzerinde olduğunu hissederek mekiğin arkasına doğru ilerledi. Kız onu çileden çıkarıyordu ve onu şaplak atmak mı, yoksa becermek mi istediğini bilmiyordu. Belki de ikisini de.

İnsan dişi, onun beklediği gibi değildi. Güzel ve yumuşak görünüyordu, ama aslında zor ve inatçıydı. Hayatında *hiç* ihtiyacı olmayan biriydi. Ne yazık ki, o da onun içindeki derin bir şeyi uyandırdı ve sikini uyandırmaktan daha fazlasını yaptı. Ona her baktığında sikini zonklatıyordu ve pantolonunun içinde rahatsız edici bir şekilde gerilen sert şişkinliği yeniden düzeltti.

Kos başının üzerindeki panellerden birine bastırarak gizli bir dolabı ortaya çıkardı ve içinde standart bir gömlek bulana kadar dolabı karıştırdı. Gömleği başına geçirdi ve siyah kumaş kaslarına yapıştı. Biraz dar ama giyilebilir.

Dudaklarını sıkarak ona bir bakış attı. Hope kurtarıldığı için minnettar olmak bir yana, bir eş almaya niyeti yok gibi görünüyordu. Bazı tributlerin bu fikre alışmasının zaman aldığını biliyordu, ama tanıştıktan sonra daha açık olacağını ummuştı. Özellikle de Ganthar gemisinde kurdukları bağdan sonra.

En azından, bir bağ kurduklarını sanmıştı. Onu gördüğü anda tüm kanının aşağıya aktığını hissetmişti. Ve o şehvet, korsan kaptanının ona dokunduğunu gördüğü anda savaşını ateşleyen bir öfkeye dönüşmüştü. Kendisini saran ölümcül öfkeyi düşünerek başını salladı. Daha önce hiç böyle bir duygu yaşamamıştı ve kontrolünü kaybetmesi onu korkutmuştu. Inferno Force savaşçıları her zaman böyle mi hissediyorlardı?

Onu hayatı pahasına korumak içgüdüğü olmasına rağmen, esirleri serbest bırakmaya başladığı anda onun bir zorluk olacağını bilmeliydi. Bu duyguyu takdir etse de, bu dürtüsel ve düşüncesizceydi. Hayatının çoğunu çalışarak ve dürtüsel davranışlardan kaçınarak geçirmişti. Bu yüzden Inferno Force'ta şan için her şeyi riske atmak yerine, Boat'un mürettebatında istikrarlı bir kariyer yolunu seçmişti.

Umut, bir Inferno Force savaşçısında olmalıydı, diye düşündü. Onlar da en az kendisi kadar aceleciydiler. Ama sonra ellerini yumruk haline getirdi. Hayır, onu sert, dövme Drexianlardan birinin yanında hayal etmek, bir şeye vurma isteğini daha da artırıyordu.

Ne düşündüğü ya da ne istediği önemli değildi. Umut ona aitti. O, onun karısıydı. Onu yanında ve güvende tutmak için öldürürdü. Onu istemese ve diğer reddedilmiş gelinlerin arasına katılmayı seçse bile, onu güvenli bir şekilde buluşma noktasına geri götürmek onun göreviydi. Ve Kos, ne kadar acı verici olursa olsun, görevini asla ihmal etmezdi.

Derin bir nefes alıp kendini sakinleştirdikten sonra pilot koltuğuna geri döndü. "Drexian karakoluna dönmemiz birkaç gün sürer, warp hızında bile. Atlama teknolojisini kullanırsak, güç tükenecek ve varamadan suda kalırız."

"Atlama teknolojisi mi?"

Onunla tartışmadan konuşmak hoştu ve bu, onun halkının ve kültürünün onun için hala nispeten yeni olduğunu hatırlatıyordu. Ona baktı ve uzun kirpiklerinin altından ona bakarken nefesini tuttu. Kahverengi gözleri altın ve yeşil beneklerle sıcak bakıyordu. Hızla başka yere baktı. Dikkatli olmazsa, kendini o gözlerde kaybedebilirdi.

"Drexianlar, gemileri uzun mesafelerde hareket ettirmek için atlama teknolojisini kullanır," diye açıkladı, bakışlarını önündeki göstergelerden ayırmadan. "Düşmanlardan hızla uzaklaşmak için etkili bir stratejidir, ancak tüm gemilerde bulunmayan özel bir atlama sürücüsü gerektirir ve geminin güç rezervlerini tüketir.

Geminin güç rezervlerini tüketir. Bir ya da iki atlamadan sonra geminin gücü biter."

"Gemiler hakkında çok şey biliyorsun."

"Bilmem gerek," dedi. "Ben sadece bir Drexian savaşçısı değil, aynı zamanda uzay istasyonumuzun birinci subayıyım."

"Bunun için oldukça genç görünüyorsun." Hope ona baktı. "Her zaman bu kadar başarılı mıydın?"

"Her zaman telafi etmem gereken çok şey vardı," dedi, sonra düşünerek sözünü yuttu.

Ona dönerek sordu. "Bu ne demek? Çocukken suçlu muydun yoksa?" İki elini de kaldırdı. "Yani, yargılamıyorum. Ben de yaramaz bir çocuktum."

Anılar akın etti. Bağırsaklarını altüst eden, kalbini hızla attıran anılar. Sanki onlardan kurtulacakmış gibi başını salladı. "Ben tek çocuğum. Başarmak zorundaydım."

"Ben de tek çocuğum. Bazen çok zor oluyor, değil mi?"

Kos boğazındaki yumruyu yuttu. "Her zaman tek çocuk değildim. Küçük kardeşim biz küçükken öldü."

Kokpit sessizleşti ve Hope koluna dokundu. "Çok üzüldüm."

"Onu kurtarmalıydım. Ben daha büyüktüm. Onu korumak benim görevimdi." Gözlerini kısa bir süre kapattı, önündeki zeminin patlaması ve kardeşinin onunla birlikte ortadan kaybolması gibi korkunç görüntüler zihninde canlandı.

"Senin suçun olmadığına eminim. Sen daha çocuktun."

Yine sertçe başını salladı. "Anlamıyorsun."

"Haklısın," dedi kadın bir süre sonra. "O anın nasıl bir şey olduğunu bilemem."

"Önemli değil." Kos derin bir nefes verdi, pişmanlık ve başarısızlık duygularını uzaklaştırarak omuzlarını gevşetti. "Yolculuğumuz ve gemi hakkında soru sormuştun."

Hope sandalyesini öne doğru çevirdi. "Şey, benim için çok karmaşık. Okulda fen derslerini sevmezdim ve o zamandan beri seyahat blogu yazarıyım. Dizüstü bilgisayarım ve akıllı telefonum dışında işimde teknoloji pek yok."

Kos bunların ne olduğunu bilmiyordu. "Galaksiyi korumakla görevli bir savaşçı ırkın üyesiysen, düşmanlarından bir adım önde olmak için teknoloji geliştirmelisin."

"Düşmanlarınız kimdi?"

Kardeşinin ölümünün sebebi olan uzaylıları düşünürken nefesini düzenledi. "Nesillerdir Kronock'larla savaşıyoruz."

"Reina uzay istasyonundaki oryantasyonumda onlardan bahsetmişti galiba," dedi Hope. "Ama o sırada çok bağıırıyordum galiba."

Kos başını salladı. Neden bu onu şaşırtmadı ki? "Onlar, diğer gezegenleri istila edip kaynaklarını sömürmekle tanınan aşağılık bir ırk."

"Durun. Bunu hatırlıyorum. Dünya'yı istila etmek isteyenler onlar. Siz bizi onlardan koruyorsunuz, değil mi?"

"Doğru." Bu bilgiyi hatırladığı için kendiyile gurur duyduğu için neredeyse gülümsedi. "Biz Dünya'yı, seçilmiş birkaç insan kadını karşılığında koruyoruz."

"Yine kaçırma kısmına geldik," diye mırıldandı. "Biz kaçırma yapmıyoruz."

"Beni bırakacak mısın?" diye sordu.

O tereddüt etti. Kız onunla evlenmeyi kabul etmese bile, Dünya'ya geri gönderilmeyecekti. "Şey, hayır."

"Bana kaçırmaya gibi geliyor." Ona baktı. "Anlamadığım şey, neden bu kadar gizlilik yapıyorsunuz? Yani, kendinize bir bakın. Tüm Drexianlar yakışıklı ve kaslı. Tanıdığım çoğu kadın, sizin gibi biriyle evlenmek için birbirlerinin gözünü oyar. Eğer bunu açıkça söylerseniz, kadınlar sokaklarda sıraya girer."

"Ama sen değil mi?"

Ondan gözlerini kaçırdı. "Kişisel bir şey değil, dostum. Daha önce de söylediğim gibi. Ben uzun süreli ilişkilerde kalabilen bir kız değilim. Daha çok sev ve terk et türündenim. Terk et kısmını özellikle vurgulamak istiyorum."

İçini bir sıkıntı kapladı. Söylediklerine rağmen, reddedilme kişisel gelmişti. Onun kendisi için fazla inatçı, fazla zor ve her şeyde fazla olduğunu kabul etse bile, yine de onun kendisine ait olduğunu hissediyordu. Açıkça, o öyle düşünmüyordu.

Başını arkasına çevirdi. "Yol uzun olacak. Uyumalısın."

Kız arkasına baktı. "Yerde mi yatacağım? Yoksa benim bilmediğim görünmez bir yatak mı var?"

Ona bir bakış attı ve kız omuz silkti. "Ne? Uzaylı teknolojinizin ne kadar gelişmiş olduğunu bilmiyorum. Görünmez yataklarınız olabilir. Wonder Woman'ın görünmez bir jeti vardı."

Wonder Woman'ın kim olduğunu bilmiyordu ve sormadı da. İnsan kültürü onu çok karıştırıyordu. Uzay istasyonunun Dünya kültüründen esinlenerek tasarlandığını biliyordu. Hatta, suda sallanan ve insanların aşık olmasına yardım eden bir gemiyi anlatan bir diziden esinlenerek "Tekne" (Love Boat'un kısaltması) olarak adlandırılmıştı. Hiç mantıklı gelmiyordu.

Ayağa kalkan Kos, mekiğin ortasına yürüdü ve başka bir gömme siyah panele bastı. Duvardan bir yatak indi, koyu renkli çarşaf bir yatağın etrafına serildi ve bir ucunda ince bir yastık yer aldı.

Hope, kompakt alanın geri kalanını taradı. "Duvarlarda başka ne saklıyorsunuz?"

"Malzemeler." Arkasına işaret etti. "Başka bir yatak."

Göz bebekleri hafifçe büyüdü, ama o kokpite geri döndü. "Dediğim gibi, uzun bir yolculuk bizi bekliyor. Uyumalısın."

Kos, pilot koltuğuna geri döndü ve kadının yatağa girme sesini duydu. Göstergelere odaklandı. Doğruyu söylemişti. Drexian karakoluna ulaşmak için uzun bir yolculuktu. Karşılıklı evliliği kabul etmeye niyeti olmayan bir kadınla küçük bir gemide mahsur kalmışsan daha da uzun.

Kos dişlerini sıktı. Sadece görevi tamamlaması ve onu güvenli bir yere ulaştırması gerekiyordu. O zaman diğer reddedilmiş insanlara katılabilir ve o da işine dönüp onu unutmak için zorlu bir sürece başlayabilirdi.

SEKİZ

Hope, açılır kapanır yatakta uzanmış, mekiğin siyah tavanına bakıyordu. Yorgun değildi, ama Kos'un bir süre onu gözünün önünden uzak tutmak istediğini kesinlikle anlamıştı.

Onu tamamen suçlamıyordu. Adamın onu bulmak için galaksinin yarısını dolaşıp, uzay korsanlarından geri almak için azgın bir uzaylıyla savaşmasına rağmen, onunla eş olmak istemediğini söylemişti. Diğer uzaylıyla savaşmasını izlediğini hatırladı ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

Kavga etmekten hoşlanmazdı, ama Kos'un gömleksiz ve terli halde savaşmasını izlemenin heyecan verici olduğunu kabul etmek zorundaydı. Geminin kontrol panelinde oturan Drexian'a gizlice baktı. Gömlek giymişti, ama gömlek bile kaslı vücudunu zorlukla örtüyordu. O kasları düşünmek ve nasıl hissettiklerini merak etmek, kalbinin göğsünde çarpmasına neden oldu.

Ne yapıyorsun? Hope bakışlarını tekrar tavana çevirdi. *O adamla eşleşmek istemediğini zaten çok net bir şekilde belirtmiştin.*

Bu doğrudu. Onun eşi ya da uzaylıların ne dediği her neyse, o olmak istemiyordu. Kimsenin karısı olmak istemiyordu. Karı olmak düşüncesi bile onu ürpertmişti. Asla olmaz. Bu tür bir bağlılık ona göre değildi.

Bu, uzaylı savaşçının ne kadar seksi olduğunu takdir edemeyeceği anlamına gelmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, tam onun tipiydi: koyu saçlı, uzun boylu, kaslı. İlgi çekici gri gözleri ise pastanın üzerindeki krema gibiydi. Ve o kremanın üstündeki kiraz ise pantolonunda fark ettiği belirgin şişkinlikti.

Ama Drexianlar için ya hep ya hiçti. Ya sana seçtikleri adamlarla evlenirdin ya da gecekondu'lara gönderilirdin. Dünya'ya geri dönemeyeceği gerçeği onu çok kızdırıyordu.

Reina'nın, aldıkları kadınları nasıl seçtiklerini anlattığını hatırladı. Ailesi veya arkadaşları çok az olan ya da hiç olmayan kadınlar. Bunu duyduğunda çok incinmişti ve onun hakkında haklı olduklarını fark etmek daha da acı vericiydi. Kimseye çok yakın değildi. Geçimini sağlamak için seyahat etmek, sıkı ilişkiler kurmaya elverişli değildi, ama o da bunu aramıyordu. İnsanlar ondan sıkılmadan önce yoluna devam etmeyi tercih etmişti. Annesi de öyle yapmıştı, onu bırakıp gitmişti ve onu bunun için ne kadar nefret etse de, aynı şeyi yapmaktan kendini alamıyordu. Nedense, kimseye çok yaklaşmamak daha güvenli geliyordu.

Tabii, uzaylılar tarafından kaçırılmak istenmiş olduğunu düşünürsek, bu pek işe yaramamıştı.

Keşke Dünya'ya geri dönebilseydi. Tek istediği, dünyayı dolaştığı eski hayatına dönmektir. Özgürlüğü ve macerayı özlemiyordu. Uzaylıların uzay istasyonunda sonsuza kadar yaşama düşüncesi onu boğuluyormuş gibi hissettiriyordu.

Hope derin bir nefes aldı. Eve döndüğünde uzaylılar tarafından kaçırılma olayından bahsetmeyecekti bile. Herkesin deli olduğunu düşünmesini istemiyordu. Tek ihtiyacı Drexianlardan uzaklaşıp Dünya'ya dönmenin bir yoluydu.

Başını tekrar çevirdi. Şu anda yanında sadece bir Drexian vardı. Bir daha böyle bir fırsatın eline geçmeyeceğini söyledi kendine.

Kafasını salladı. Yapamadı. Onun için yaptığı onca şeyden ve kendine açıldıktan sonra bunu yapamazdı. Hayatını onun için riske atan ve sonra küçük kardeşinin ölümünden kendini sorumlu hissettiğini itiraf eden bir adama kim saldırır ki? Hayatına geri dönmek için çaresiz olan bir kadın, diye düşündü Hope.

"Bunun için kesinlikle cehenneme gideceğim," diye fısıldadı kendi kendine.

Mekik içinde etrafına bakındı, onu etkisiz hale getirebilecek hiçbir şey görmedi. Gözleri onun kemerinde takıldı. Hâlâ bir tarafında blaster, diğer tarafında kavisli kılıcı takılıydı. Ona zarar vermek gibi bir niyeti yoktu, ama belki kılıcın kabzasıyla onu bayılabilirdi. Blaster'a güvenmiyordu.

Ancak silaha ulaşmak bambaşka bir meseleydi. Kos'un ne kadar hızlı hareket ettiğini görmüştü. Savaştığı uzaylıya kıyasla yıldırım hızındaydı, hızlı refleksleri hareketlerini neredeyse bulanıklaştırıyordu.

Öylece alıp kaçamazdı. Kos bunu kilometrelerce öteden görürdü. Kollarını çarşafın üzerine katlayıp parmaklarıyla ritmik bir şekilde vurmaya başladı. Daha akıllı ve daha kurnaz davranmalıydı ve bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyordu.

Kos bir uzaylı ve üstelik sert bir Drexian savaşçısı olsa da, o da bir erkekti. Ve o, küçük bir baştan çıkarma ile dikkatini dağıtan bir erkekle hiç tanışmamıştı.

Hope bunun adil olmadığını biliyordu, ama onu gezegeninden kaçırmak da adil değildi. Dünya'ya döndüğünde Kos başka bir gelin bulabilirdi, gerçekten evlenmek isteyen birini. Umarım bunu kendini suçladığı şeylerin listesine eklemezdi, çünkü bu onunla ilgili değildi. "Sen değilsin, ben" demek kulağa ne kadar klişe gelse de, bu durumda doğrudu.

Oturdu ve yumuşak çarşafın altından bacaklarını çıkardı, çıplak ayakları sert zemine değdi. Kalbi çarpıyordu ve onu sakinleştirmek için derin nefesler aldı.

Kos sandalyesini döndürdü ve onun kalktığını görünce kaşlarını kaldırdı. "Uyuyorsun sanmıştım."

Omuz silktili, ona kirpiklerini kırptırdı ve kendini gülünç hissetti. "Uyuyamadım. Bu maç meselesini düşünüp durdum."

"İstemediğin maç mı?"

Yürürken kalçalarını salladı. "İşte bu, Kos. Seni istemediğimden değil. Sadece sonsuza kadar kavramına takıldım

takıldığım şey."

Onu dikkatle süzdü. "Anlamıyorum."

"Belki deneriz ve sonra nasıl hissederiz bakarız," dedi, sesindeki hafif titremeyi duyarak.

"Sonra ne?" Zavallı adam ciddi bir şekilde kafası karışmış görünüyordu ve kız suçluluk duydu.

Umut, pişmanlık duygularını zihninden uzaklaştırdı ve ona ulaşip üzerine oturdu, bacaklarını beline doladı. Adam keskin bir nefes aldı, gri gözleri karardı. Kız alt dudağını ıslattı. "Bundan sonra."

Ağzını onun ağzına bastırdı, şokunu hissetti ve sonra kollarının sırtına dolandığını ve onu kendine sıkıca çektiğini hissetti. Öpücüğü kısa sürede baskın hale geldi, elini saçlarına doladı ve düşük bir homurtu çıkardı.

Ne tür bir ateşle oynadığını fark edince göğsünde panik dalgalandı.

DOKUZ

Kos'un aklından tüm mantıklı düşünceler uçup giderken, arzusu onu sardı. Tanrım, ne yapıyordu bu kız?

Onun neden öpmeye başladığını umursamıyordu. Sadece onun durmayacağını umuyordu.

Saçları yumuşaktı, parmaklarını saçlarına dolayarak onu kendine çekti ve dudaklarının ona teslim olduğunu hissetti. Öpüşmeyi o başlatmış olsa da, dudaklarını ayırdığında irkildi. Dilini onun diline doladı ve kız ona yaslandı, ağzına inleyerek vücudunda yeni bir arzu dalgası yarattı.

Göründüğü kadar tatlıydı ve Kos, kucağında kıvranan onun hissiyle kendini sarhoş buldu. Ellerini saçlarından sırtına kaydırды, kalçalarını kavradı ve ayağa kalkarken onu kaldırdı.

Hope kaldırıldığında küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı ama geri çekilmedi. Kos onu katlanabilir yatağa indirdiğinde ancak o zaman dudaklarını onunkilerden ayırdı ve geniş kahverengi gözleriyle ona baktı.

Kos, yüzünü inceledi ve gözlerinin arkasında hem heyecan hem de tereddüt gördü. Nefesi sığıdı ve göğsü onun göğsünün altında inip kalkıyordu.

"Çok güzelsin," dedi, dirseklerini onun iki yanına dayayarak yüzünü ellerinin arasına aldı. Başparmaklarıyla yanaklarını okşayarak ipeksi tenine hayranlıkla baktı.

Göz kapakları titredi. "Kos."

Onun dudaklarından kendi adını duymak onu düşük bir homurtuya boğdu. Ağzını onun ağzına yaklaştırdı ve önce nazikçe, sonra daha derin bir öpücükle onu öptü, kendini onun hissine kaptırdı.

Gemide insan kadınları hakkında konuşmalar duymuştu ve yıllar boyunca pek çoğunu görmüştü. Birbirlerinden ne kadar farklı olduklarına hep hayran kalmıştı - tenlerinin rengi, saçlarının tonu, vücutlarının şekli - ve birine dokunmanın nasıl bir şey olacağını merak etmişti.

Artık biliyordu ve hayal edebileceğinden daha güzeldi. Neden fikrini değiştirdiğini bilmiyordu. Belki istasyonun reddedilmiş tarafında yaşamak istemediğine karar vermişti, belki Dünya'ya geri dönemeyeceğini kabullenmişti, ya da belki de sadece onun görünüşünü beğendiğine karar vermişti. Şu anda nedenini umursamıyordu. Tek umursadığı, onu öpüyor olması ve vücudunun altında hareket ediyor olmasıydı.

O, dirsekleriyle ağırlığını destekleyerek kızın üzerine uzanırken, kızın bacakları açıldı ve bacaklarını onun bacaklarının arkasına doladı ve ona doğru kıvrıldı. Kızın dudaklarından yüksek bir inilti duyarken, bacaklarının arasında sürtünerek kalçalarını hareket ettirdiğinde, penisi kalınlaşarak zonkladı.

Kız ağzını onunkinden ayırdı, yüzünü öperek kulağına doğru ilerledi, kulak memesini sertçe emdi ve inledi. Gözleri geriye yuvarlandı ve penisi zonkladı.

Tanrım, bu kadın sesleriyle ve ağzıyla onu çıldırtıyordu. Ağzıyla başka neler yapabileceğini düşünmek başını döndürdü.

Parmakları sırtında dolaştı ve düğümlerini okşamaya başladığında Kos derin bir homurtu çıkardı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu, sesi baştan çıkarıcı bir mırıldanmaydı. "Sen kavgaya ederken bunları gördüm. Beklediğimden daha sertler. Ve daha sıcak."

"Onları sen sertleştiriyorsun," dedi. "Ve sıcak."

"Oh." İlgiyle sordu ve gömleğinin arkasını yukarı çekip ellerini altına soktu. "Bu çok çılgınca. Başka sürprizin yok, değil mi?"

O, parmak uçlarıyla onun çıplak düğümlerini okşarken, sırtını eğdi, dokunuşu tenini yakıyordu. "Başka sürpriz yok."

"Peki." Kalçalarını döndürdü, böylece penisi bacaklarının arasında sürtündü. "Buna hoş bir sürpriz derim."

Kos'un kalbi göğsünde o kadar hızlı atıyordu ki, gerçekten patlayacağını sandı. "Senin her şeyin hoş bir sürpriz."

Boğazından bir kahkaha çıktı. "Seni tanımıyorsam, pantolonuma girmeye çalışıyorsun derdim, savaşçı."

Elini kıkından aşağıya doğru kaydırды, bükülmüş bacağının arkasına kadar çıkardı ve daha yukarıya doğru çekti. "İkimiz de senin pantolonuna sığmayız bence. Belki de seni pantolonundan çıkarmama yardım etmeliyim."

O yine güldü. "Sonra ne olacak?"

Adam bakışlarını kadının gözlerine kilitledi. "Sonra sikimi senin içine gömerim ve seni eşimin ilan ederim."

Hope'un koyu renk göz bebekleri parladı. "Bu çok mağara adamı gibi." Tırnaklarını onun sırtına geçirdi. "Hoşuma gitti."

"Hoşuna gitmesini istiyorum. Sana yaptığım her şeyi sevmeni istiyorum." Başparmağıyla çenesinin hatlarını izledi. "Seni mutlu etmek istiyorum."

Kaşları çatıldı ve alt dudağının köşesini ısırdı. "Sana inanıyorum ve gerçekten üzgünüm."

Kos başını bir yana eğdi. Neden üzülüyordu? Daha önce söylediklerinden pişman mıydı? "Üzülecek bir şey yok, *cinnara*."

Drexianların sevgi ifadesi onu irkiltti. "Evet, var."

Kos, onu kendine çekip bir öpücük daha verirken ne demek istediğini merak edecek zamanı olmadı. Başu arzuyla dönüyor, nabzu hızla atıyor ve penisi zonkluyordu. Elinin kemerindeki blaster'a doğru hareket ettiğini fark ettiğinde, kız çoktan onu çıkarmıştı.

Başının arkasında keskin bir acı hissedince geri çekildi. Hope'un gözlerinin büyüdüğünü gördü, sonra yüzü bulanıklaştı ve her şey karardı.

ON

Hope, Kos'un üzerine çökmesiyle nefes nefese kaldı, kaslı vücudunun tüm ağırlığı nefesini kesmişti.

Harika. Harika gerçekten. Onun altında boğularak ölecekti.

Vücudunu sertçe salladı ve onu geminin duvarına doğru yuvarladı. Kafasının arkasına iki kez blaster ile vurduktan sonra, son istediği şey onu yere yuvarlamaktı. Dünya'ya geri dönmek istiyordu, ama adama ciddi zarar vermek istemiyordu.

Hope, onun altından kurtulmayı başardı ve sert zemine düştü, elleri çarpmanın etkisiyle acıyordu. Ayağa kalktı, Kos'un üzerine eğildi ve kafasının arkasındaki şişliği inceledi.

Derisi yırtılmamıştı, bu iyiydi, ama belirgin bir şişlik vardı.

Drexian'a vurduğu için pişmanlık duydu. "Dediğim gibi, gerçekten üzgünüm dostum. Kişisel bir şey değil."

Ancak, yüzüstü yatakta yatan savaşçıya bakınca, bu oldukça kişisel bir mesele gibi geliyordu. Sonuçta, onu kasten baştan çıkarmış ve sonra saldırmıştı. Kos kendine geldiğinde hiç mutlu olmayacaktı.

Onun yaptığını anladığında vereceği tepkiyi düşündü ve ürperdi. Hiç iyi olmazdı. Hope mekiğin içinde etrafına bakındı. Onu bağlaması gerekiyordu, aksi takdirde Dünya'ya dönme planı asla işe yaramayacaktı. Kendine geldiği anda rotayı değiştirip

muhtemelen onu doğrudan gelin hapishanesine götürecekti, tabii böyle bir yer varsa.

Mekik duvarlarını kaplayan birkaç paneli açarak gizli dolapları ortaya çıkardı. İlk başta sadece erzak paketleri ve standart Drexian kıyafetleri buldu. Sonunda Drexian versiyonunda plastik kelepçeleri buldu.

Hope, adamın ellerini birbirine bağladı ve çok sıkı çekmemeye çalışarak bağladı. Hala tüm olanlar için kendini suçlu hissediyordu ve adamın bu kadar harika olmaması gerektiğini düşünüyordu. Ya da bu kadar seksi.

Ona tüm o tatlı sözleri söylemeye başladığında neredeyse cesaretini kaybetmişti ve ona sikini içine sokmak istediğini söylediğinde tüm görevini unutmak üzereydi. Bunu düşünmek bile kalbinin hızlanmasına neden oluyordu.

Odaklan, Hope, dedi kendi kendine. Eve dönmeye çalışıyorsun, iyi donanımlı bir uzaylıyla sevişmeye değil.

Kos'a son bir bakış attıktan sonra geminin konsoluna gitti. Planının en büyük sorunu, uzaylıların uzay mekiğini uçurmayı bilmiyor olması ve karşısına çıkan sembollerin hiçbirinin anlamını bilmemesiydi.

"Siri özelliği yok herhalde?" diye mırıldandı kendi kendine.

Gemi cevap vermedi, zaten cevap vermesini beklemiyordu. Pilot koltuğuna oturdu ve Kos rotayı belirlerken ne yaptığını hatırlamaya çalıştı.

Aydınlatılmış yıldız haritasına dokundu ve parlak siyah ekranda yeşil bir yay belirdi. Tamam, gidecekleri yer orasıydı. Ama Dünya neredeydi? Yan taraftaki sembollü noktalara gözlerini kısarak baktı. "Sizi küçük pislikler, hanginiz Dünya?"

Gördüğü tüm galaksi haritalarında Dünya açıkça işaretlenmişti ve genellikle mavi renkle gösterilirdi. Çoğu zaman ortada gösterilirdi, bu da onu bulmayı daha da kolaylaştırırdı. Haritayı incelerken iç geçirdi. Tabii ki Dünya bu haritanın merkezinde değildi ve renk koduyla da işaretlenmemişti.

"Bu imkansız," dedi, avuçlarını konsolun kenarına vurarak bip sesi çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" Kos'un derin, ağır ve şaşkın sesi onu irkitti.

Kendine gelmiş, yatakta bir o yana bir bu yana dönüyor, sırtının alt kısmında bileklerini bağlayan plastik bağları sertçe çekiyordu.

Kahretsin. Uzun süre baygın kalmamıştı, ama kalıcı bir hasar vermemiş olmasına da sevindi. Hareketlerinin şiddetine bakılırsa, gayet iyi görünüyordu.

"Hope," dedi keskin bir sesle. "Çöz beni." "Gerçekten üzgünüm, ama bunu yapamam."

Adam homurdandı, ama bu seksi, tüyleri diken diken eden bir homurtu değildi. Daha çok hayvani, "boğazını parçalayacağım" türünden bir homurtuydu. "Ne yaptığını bilmiyorsun."

Eh, bu konuda haklıydı. Kız, uzay mekiğini nasıl kullanarak Dünya'ya geri döneceğini kesinlikle bilmiyordu. "Tek istediğim eve gitmek. Bu küçük uzay maceramı kimseye anlatmaya niyetim yok. Eski hayatıma dönmek ve tüm bunları unutmak istiyorum."

"Bu imkansız," dedi adam, yuvarlanarak neredeyse yere düşüyordu.

"İşte burada yanılıyorsun," dedi kız, adama bakarak ayaklarını da bağlaması gerektiğini fark etti. "Tek yapman gereken, Dünya'ya yeni bir rota çizmek. Sonra beni bırakıp eve gidebilir ve yeni bir gelin isteyebilirsiniz, gerçekten evlenmek isteyen birini."

Adam yüzü kızararak birden oturur gibi yaptı. "Yeni bir kurban gelin istemiyorum."

Tamam, artık kesindi. Adam deliydi. Onu kendi silahıyla kafasına vurmuşken neden hala onu istiyordu?

"Biliyorsun," dedi kız, boynuna sıcaklık yayılırken ona dönüp baktı, "bu sadece senin istediğin şey değil."

"Ve sen beni istemiyorsun?" Gözleri onunla buluştuğunda parladı. "Sana inanmıyorum."

Tamam, belki bir parçası onu istiyordu. Kaslı ve kocaman bir penisi olan seksi bir adamdan hangi kadın tahrik olmaz ki? Sonuçta o da bir insandı. Ama bu, onun için her şeyden vazgeçmek istediği anlamına gelmezdi. "İnan bana, kimsenin kurban gelini olmak istemiyorum."

Kos ona gözlerini kırpmadan baktı. "Seni Dünya'ya geri götüremem."

"Evet, biliyorum. Bu yüzden gemiyi ben kullanıyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "Drexian gemisini kullanmayı bilmiyorsun."

"Gemiyi." Konsola bir göz attı. "Rotamız değişmemiş."

"Bunu çözmek sadece an meselesi." Bunun aslında doğru olmadığını biliyordu. Dünya'ya giden rotayı bulana kadar günlerce uçmaları mümkündü.

Adamın iki kaşını da kaldırdı ve mekiğin duvarına yaslandı. "Peki. Sen bizi Dünya'ya götürürken ben bekleyeceğim."

Hope ona kötü bir bakış attı. Kendini beğenmiş piç, onun bunu yapamayacağını çok iyi biliyordu ve onu beklemeyi planlıyordu. Şu anda otomatik pilotta uçtukları için, Drexian karakoluna vardıklarında onun hala pilot koltuğunda oturmuş bir yol bulmaya çalışırken, onun da yatağa bağlı halde olması çok olasıydı. Bunun onun için pek iyi sonuçlanmayacağını biliyordu.

Bakışlarını tekrar konsola çevirdi. Ona gösterecekti. Bir dizi düğmeye parmaklarıyla dokundu ve gemi aniden durunca çığlık attı. Hope, öne doğru uçmamak için konsola tutundu ve arkasında bir gürültü duydu.

Arkasını dönüp baktığında Kos'un yere düştüğünü gördü. Onun inlemesi ve yuvarlanmasını izlerken içini sızlattı. "Üzgünüm."

"Ne yaptın?" diye dişlerini sıkarak sordu.

Kadın geminin önünden dışarı baktı. Onları hızla geçen ışık çizgileri yerine, uzayda hareketsizce asılı duruyor gibiydiler. Bir tarafta turuncu bir gezegen ya da ay vardı, yüzeyi parlak ve değişkendi. "Sanırım frenlere bastım."

Kos başını sallayarak oturdu. "Yeniden hareket etmeliyiz. Bu sektörde durmak istemeyiz, özellikle de gizlilik kalkanımız devre dışı haldeyken."

Hope başını ona çevirdi. "Neden?" "Güven bana," diye cevapladı.

Midesinde bir karıncalanma hissetti. "Tamam, peki nasıl tekrar hareket edeceğiz ve gizlilik kalkanını nasıl etkinleştireceğiz?"

"Beni çöz."

Alt dudağını ısırıldı. "Olmaz. Beni Drexian istasyonuna ya da karakola ya da her nereye götüreceksin."

"Hope, beni dinle. Seni güvenli bir yere götürmeliyim." Sesi neredeyse yalvarır gibiydi ve kadının kararlılığı sarsıldı.

Onu çözmeyi kabul etmeden önce, başka bir sarsıntı onu sandalyeden düşürdü. Kos'un yanındaki yere düştü. "Bu da neydi?"

Hope ayağa kalkmaya çalışırken mekik ileriye doğru sarsıldı. "Hareket ediyoruz. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama geriye doğru gidiyoruz."

Kos'un dudakları beyaz bir çizgiye dönüştü. "Bu bir çekici ışın." "Ne?" İçinde bir sıkıntı hissetti.

"Başka bir gemi tarafından çekiliyoruz. Daha büyük bir gemi."

Hope, o bölgede durmamaları gerektiği konusunda söylediklerini düşündü. Onları çeken geminin ne tür büyük bir gemi olduğunu bilmek istemiyordu. Hızları arttı ve büyük bir metal hangar hangarına çekildiler. Dişlerini sarsan bir sarsıntıyla indiler.

"Beni çözmelisin," dedi adam tekrar, bu sefer sesi alçalmış ve acil bir tonda, çünkü mekiğin rampası inmeye başlamıştı.

Başını sallayarak ona doğru gitti. Kalbi çarpıyor, elleri titriyordu. Zip bağını çekmeye başladı, ama kesmesi gerektiğini fark etti. Kemerinden bıçağı çekip çıkardı ve ona özür diler bir bakış attı. "Kıpırdama."

"Hareket etmemesi gereken sensin," dedi keskin bir ses.

Hope başını kaldırdı ve kendisine doğrultulmuş büyük bir silah gördü. Silahın arkasında duran kırmızı tenli uzaylı, uzun siyah saçlarını omuzlarından atarak gülümsüyordu.

ONBİR

Kos, zırhlı iki iri uzaylı onu ayağa kaldırırken öfkelendi. Hope, bıçağı düşürmek zorunda kalmadan önce bağlarını kısmen kesmeyi başarmıştı ve bilekleri bağlara gerilince bağların gevşediğini hissedebiliyordu.

Hope.

Boynunu uzatarak insan kadını aradı ve onun arkasında özgürce yürüdüğünü görünce rahat bir nefes aldı. Kırmızı tenli uzaylı silahı kadının sırtına dayamıştı ama elleri bağlı değildi. Yürürken gözleri yere bakıyordu ve Kos, kadının içinde bulundukları durumdan kendini sorumlu hissettiğini düşündü.

Öyle de olduğunu kendine hatırlattı. Onu bayıltsaydı, bağlamasaydı ve mekiği warp hızından çıkarmamış olsaydı, hâlâ Drexian karakoluna doğru yol alıyor olurlardı. Onu sertçe sarsmak istedi. Aynı zamanda ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek de istedi.

Hangar güvertesinden geçip geminin ana bölümüne girdiler. Kos, gemiyi görmediği için hangi tür bir gemi tarafından kaçırıldıklarını hala anlayamıyordu, ama hangar güvertesinden çıktıklarında midesi sıkıştı.

Gemi, alttan yukarı doğru spiral şeklinde uzanan dev bir silindir gibi görünüyordu. Beyaz ve parlak, ona biraz Boat'u 'u andırıyordu: şık, modern ve neredeyse rahatsız edici derecede parlaktı. Tek bir rampa yukarı doğru kıvrılarak geminin çevresini dolaşıyor, ortasından geçen ve yanları birbirine bağlayan şeffaf köprüler vardı.

Rampadan yukarı çıkarılırken, Kos'un karnındaki top sertleşti. Gemi, müze ile hapisane arasında bir şey gibiydi.

rampa boyunca sıralanmış ve her birinde farklı türde uzaylılar bulunuyor gibi görünüyordu. Bazıları yataklarda oturuyor, bazıları volta atıyor, bazıları ise uzaya bakan pencerelerden dışarıya bakıyordu. Ama hepsi esir gibi görünüyordu.

Kos birkaç türü tanıdı: Omurgalarında dikenler olan Crellies, yüzlerini seçmek imkansız hale getiren kabarık mavi kürkle kaplı Hathrings, elleri tentakül olan Tartules ve hücrelerden birinde tanıdık bir Gatazoid figürü gördüğünde irkildi. Bu ne tür sapkın bir hayvanat bahçesiyd

Geminin ortasına vardıklarında, silahlı uzaylılar onu ortada uzanan bir platforma doğru itti. Kapıdan geçen Kos, geminin ortasında asılı duran odanın kavisli beyaz duvarları olduğunu gördü. Duvarlarda tavandan tabana raflar vardı ve üzerinde eserler sergileniyordu. Kos, gözleri ortada taht gibi bir sandalyede oturan mor tenli bir uzaylıya takılmadan önce nesneleri incelemek için zamanı olmadı.

Dikenli beyaz saçları ve renksiz gözleri vardı, gözleri Kos'a takıldığında hızla kırıştı. "İçeri gelin, içeri gelin. Hoş geldiniz."

Kırmızı tenli, siyah saçlı kadın Hope'u dürterek onun yanına gelmesini sağladı. "Onayınız için, Küratör."

Kos'un ağzı kurudu. Küratör mü? Bu kötü şöhretli uzaylıyı duymuştu, ama onunla ilgili hikayelerin çoğunun uydurma olduğunu düşünmüştü. Türünün son temsilcilerinden biri olan ve evreni dolaşarak çeşitli uzaylıları toplayan bir Tyrithian, gerçek olamayacak kadar grotesk görünüyordu. Daha da inanılmaz olan ise, koleksiyonunu sergilemek için verdiği partiler hakkındaki hikayelerdi. En zengin uzaylıların gemisine gelip koleksiyonunu görmek için çok yüksek ücretler ödediğini söyleniyordu. Sergilenen uzaylılarla etkileşime girmek ekstra ücrete tabiydi ama teşvik ediliyordu.

Küratör sandalyesinden kalkıp ellerini ovuşturarak onlara yaklaşıırken Kos'un boğazına kusmuk yükseldi.

"Ne hoş," dedi, gülümsemesi neredeyse şeytaniydi. "Onlar ne?"

Kırmızı tenli kadın tarayıcısına baktı. "Bir Drexian ve bir... insan."

Küratör kıkırdadı. "Koleksiyonum için hep bir Drexian istemişimdir." Elini uzattı ve Kos'un pazı kasının birkaç milimetre üzerinde havada tuttu. "Bu harika bir buluntu."

Kos geri çekilme dürtüsüne direndi. Bu yaratığa ne kadar tiksindiğini ya da ne kadar tedirgin olduğunu belli edemezdi.

Küratör Hope'a döndü ve başını eğdi. "Hu-man diye bir şey duymadım hiç. Nereden geliyorlar, Zaria?"

Zaria adındaki kadın omuz silkti. "Warp olmayan bir gezegen, adı Dünya. Drexianlar tarafından korunuyor. Eşlerini oradan buluyorlar."

Küratörün yüzü aydınlandı ve parmaklarını şıklattı. "Doğru. Ben de duymuştum. Onları ilkel bir gezegenden kaçırıyorlar." Hope'a yaklaşarak fısıldadı. "Garip görünüyorlar, değil mi?"

Hope geriye yaslanarak Kos'a çarptı. "Bak kim konuşuyor, seni pislik."

Küratör yine kıkırdadı. "Dünyalılar çok hırçın."

"Dünyalılar," diye düzeltti Hope, yine "serseri" diye mırıldandı.

Küratör beyaz kaşını kaldırdı ve hafifçe eğildi. "Özür dilerim, *Dünyalı*." Topuklarını döndürdü ve büyük koltuğuna geri yürüdü, bakışlarını Zaria'ya çevirdi. "Ee, bu ikisi çift mi?"

Zaria, Hope'un kaburgalarına sertçe dürttü. "Küratöre cevap ver. Onun eşin misin?"

"Resmi olarak hayır. Yani, ben kimsenin eşi değilim," diye kekeledi Hope, Kos'a hızlıca bir bakış attı.

Küratör öne eğildi, gözlerini kısarak Hope ve Kos arasında bakışlarını gezdirdi. Sonunda geriye yaslandı. "Sana inanmıyorum."

Başka neden bir insan ve bir Drexian aynı mekikte birlikte olsunlar ki?"

"Beni Dünya'ya geri götürüyordu," dedi Hope, Kos'un keskin bakışlarını görmezden gelerek. "Onu neredeyse hiç tanımıyorum."

"Onları bulduğumuzda bağlıydı," dedi Zaria, gülmesini zorla bastırarak.

Küratörün gözleri parladı. "Bağlı mı? Gerçekten mi? Oh, bunu sevdim." Parmaklarını birleştirip birbirine vurarak ritim tuttu. "Bu, misafirlerimin hoşuna gidecektir, ancak onların bağlı olan kadını görmek isteyeceklerini sanıyorum."

Kos, uzaylıya saldırma dürtüsünü bastırdı. Hope'u sanki oynanacak bir nesneymiş gibi konuşan bu sersem adamın kollarını koparmak istiyordu.

Küratör Kos'a bakıp gülümsedi. "Evet, o açıkça onun eşidir. Büyük, sert Drexianlar ve küçük insanlarına ne kadar sahip çıktıklarını duymuştum."

"O benim değil," diye zorla kendini söylemeye zorladı Kos. Bu koleksiyoncu onların bir çift olduğuna karar verirse ne olacağını biliyordu. "O söylediği gibi. Ben sadece onun pilotuyum."

Küratör ona gülümsedi, çocuksu gülümsemesi onu neredeyse zararsız göstermişti. "Yalan söylüyorsun." Elini önünde salladı. "Seni suçlamıyorum. Onu korumaya çalışıyorsun."

Zaria arkalarında kıkırdadı.

"Tabii, eğer birlikte değilseniz," diye devam etti Küratör, "onu bir Xalurian'ın yanına koyabiliriz." Berrak gözleri gümüş gibi parlıyordu. "Onlar doyumsuzdur."

Hope küçük bir ses çıkardı ve ona yaklaştı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Küratör. Zaria'ya başını salladı. "Onları en iyi vitrinlerimizden birine koyun. Bir sonraki partimizin ana cazibesi olacaklar."

İki zırhlı uzaylı onu kollarından tutup odadan çıkardı. Yüzü yanıyordu, ama nefesini düzenli tutmaya çalıştı.

Oradan çıkmaları gerekiyordu, tercihen bir hücreye tıklmadan önce. Spiral rampadan yukarı doğru ilerlerken gemiyi taradı. Onlarla birlikte olan muhafızlar dışında, uğraşması gereken başka silahlı uzaylı görmedi.

Zip bağlarını tekrar kontrol etti. Keskin bir çıt sesi yeterli olacaktı. Sonra, hangar güvertesine ve mekiğe ulaşmak için rampayı baştan sona koşmak zorunda kalmadan önce iki muhafızı ve kırmızı derili uzaylıyı etkisiz hale getirmeliydi.

n açık bir bölmeye vardıklarında Kos kendini hazırladı. Ya şimdi ya da asla. Sert bir çekişle bileklerini bağlayan plastik bağları kopardı ve hızla döndü. Blasterı ve bıçağı yoktu, ama Zaria'nın elinden büyük blasterı hızla düşürdü ve blaster yere yuvarlandı.

Zaria ığlık attı, ama Kos, iri yarısı uzaylı muhafızlardan birinin diz kapaklarına tekme atarak onu yere devirmiş ve diğerinin boğazına hızlı bir darbe indirmişti. Ağız açık kalmış Hope'u elinden tutup rampadan aşağı koştu ve Zaria'nın blasterına ulaşmadan onu yerden aldı.

Silahı omzunun üzerinden ateşledi ve olabildiğince hızlı koştu. Hope de ona adım adım yetişti. Neredeyse aşağıya varmışlardı ki, Kos'un tüm vücudu titremeye başladı. Sanki yerden elektrik akımı geçiyormuş gibi hissetti. Kos, vücudu sarsılırken silahı düşürdü. Yanında Hope'un titrediğini hissediyordu ve havayı yırtan çığlıkların onunkiler mi yoksa kendisinininkiler mi olduğunu bilemiyordu.

Acı dindiğinde ikisi de yere yığıldı, vücutları kasılmalarla sarsılıyordu. Kos kendini kaldırmaya çalıştı ama kasları ona uymadı. Siyah, sivri burunlu bir çift botun yaklaşıp yüzünün yanında durduğunu gördü.

"Bu bir hataydı," dedi Zaria, bir ayağını kaldırıp ona sertçe tekme atmadan önce.

ON İKİ

Hope parlak beyaz tavana gözlerini kırptı. Neden bu kadar parlaktı? Ve neden kusacak gibi hissediyordu?

Yuvarlanarak, onu izleyen bir çift büyük, zümrüt yeşili göz gördü. Nefesini boğazında hissetti, ta ki büyük gözlü yaratığın pleksiglas bir duvarın diğer tarafında olduğunu fark edene kadar.

"İyi misin?" diye sordu yaratık, sesi neredeyse mırıldanmaya benziyordu.

Hope kendini kaldırıp çapraz bacaklı oturarak yanındaki hücredeki uzaylıya döndü. "Sanırım."

Yaratığın sarı derisi ince tüylü bir kürkle kaplıydı ve bir elinde uzun bir kuyruğu vardı. "Elektrikli zemin panelleriyle seni iyice yakaladılar."

Hope çıplak kollarını ovuşturdu. "Demek o buydu." Vücudunu titretmiş olan elektrik şoklarının hatırası bile ona yeni bir mide bulantısı dalgası gönderdi.

"Bir süre etkisini hissedeceksin," dedi uzaylı, "ama kalıcı bir hasar kalmayacak."

"Bunu bilmek iyi," diye mırıldandı Hope.

Etrafına bakındığında, uzay gemisini çevreleyen bölmelerden birinde olduğunu gördü. Üç tarafı açıktı ve tek sağlam beyaz duvarda uzaya bakan dikdörtgen bir pencere vardı. Bu odada, bir kenara itilmiş tek kişilik yatak yerine, ortada daha büyük bir yatak vardı. Boynunu daha da uzatarak, Kos'un arkasında, dizlerini göğsüne çekmiş, neredeyse cenin pozisyonunda yattığını gördü.

"Zaria, onu tekrar taşıyacakları zaman görevden alınmasını sağladı," dedi komşu.

Hope, elini çekinerek onun koluna dokundu, ama o tepki vermedi. "Bunu nasıl yaptı?"

Yabancı, kuyruğunun kabarık ucuyla oynadı ve başını salladı. "Bilmek istemezsin."

Hope elini Drexian'ın koluna koydu. Hepsi onun suçuydu. Eve dönmeye bu kadar kararlı olmasaydı, ikisi de güvende olurdu. İsteddiği yerde olmayabilirdi, ama Kos yaralanmazdı ve voyeurizm fetişi olan süper ürkütücü bir uzaylı tarafından tutuldukları garip bir hapisanede olmazlardı. Onun söylediklerini düşününce titredi.

O ve Kos, bir partide ana atraksiyon olacaktı. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama iyi bir şey olmadığı kesin. Bilinçsiz Drexian'a baktı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Bütün bunlar için beni asla affetmeyeceğini biliyorum, ama gerçekten çok üzgünüm." Kendini bağlı bulduğunda ve onun tarafından manipüle edildiğini anladığında gözlerindeki ihanet dolu bakışı hatırladı. Belki de en çok bunu pişmanlık duyuyordu. "Her şey için."

"Seni duyabileceğini sanmıyorum," dedi yan odadaki uzaylı. "Ama eminim seni affedecektir. O senin eşin, değil mi?"

"Karmaşık bir durum," dedi Hope.

Kadın gergin bir kahkaha attı. "Korkarım burada işler daha da karmaşık hale gelecek."

Hope, Kos'tan gözlerini ayırıp kadın uzaylıya odaklandı. "Uzun zamandır burada mısın?"

"Yeterince uzun." Kuyruğunun ucunu çekti. "Ben Xarla."

Hope, uzaylının isminin başındaki sert "ç" sesini taklit etmeye çalıştı. "Merhaba Xarla. Ben Hope."

Xarla Kos'a baktı. "Peki Drexian?" "Kos," dedi

Hope.

"Seni nasıl yakaladılar?" diye sordu Xarla.

Hope titreyerek nefes aldı. "Burada olmamız benim suçum. Evime, Dünya'ya dönmek istedim, bu yüzden Kos'u bayılttım ve mekiği ele geçirdim."

Xarla'nın parlak yeşil gözleri büyüdü.

"Sorun şu ki, onu uçurmayı bilmiyordum ve Kos'u bağlamıştım. Sonunda gemiyi warp hızından çıkardım ve bizi durdurdum. Sanırım o sırada bu gemi bizi gördü ve çekici ışınla bizi çekmeye karar verdi."

"Oh." Xarla kuyruğunu kıvırdı. "Şimdi neden ondan özür dilediğini anladım."

"Evet." Hope sesinin titrediğini duydu. "Benden nefret ettiğinden eminim."

"Senin için umarım nefret etmiyordur. Küratörün misafirleri kavga eden bir çift izlemek istemez."

Hope zorlukla yutkundu. "Ne izlemek isterler ki?"

Xarla aşağı baktı. "Duruma göre değişir. Ben bir Vralithian'ım." Sanki bunun bir anlamı varmış gibi durakladı.

Hope, kedi benzeri yarattığı inceledi. "Üzgünüm, uzaylı türleri ve özellikleri hakkında bilgim yok. Bu ne anlama geliyor?"

"Ben çok esnekim," dedi Xarla. "Kendimi her türlü şekle sokabilirim."

"Vay canına. Acı mıyor mu?"

Xarla ayağa kalktı, sırtını kavisleyerek kendi bacaklarının arasına girdi, sonra ellerini yere koydu ve bacaklarını geriye doğru savurdu. "Hayır. Omurgam yüzer."

Hope bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama uzaylıların anatomisinin insanlardan çok farklı olduğunu tahmin ediyordu. "Yani, herkes partilerde

partilerde gösteri yapmak zorunda mı?"

Xarla yere oturdu, kuyruğunu omuzlarına doladı ve omuzlarını silkti. "O kısım o kadar da kötü değil. Asıl kötü olan, istemediğin konuklardan biri tarafından seçilmek."

Hope'un kalbi hızlandı. "Sanırım bu, onlarla özel bir partiye katıldığın anlamına geliyor?"

Xarla'nın gözleri yere indi. "Zaria'nın kırbacının ucuna gelmekten iyidir."

"Kırbaç mı?"

"Zaria, Küratör için partileri denetler. Tüm konukların paralarının karşılığını aldığından emin olur. Memnun olmayan olursa lazer kırbacını kullanır."

"Bu barbarca," dedi Hope.

Xarla yine omuz silkti. "Onu kim durduracak?"

"Böyle şeyleri önlemek için uzay yasaları yok mu? Bu yasal olamaz."

"Bu sektörde yok. Bu yüzden uzaylılar her yerden buraya geliyor. Başka yerlerde asla yapamayacakları şeyleri burada yapabiliyorlar."

"Drexianlar bunu öğrenirse, Küratör doğduğuna pişman olacak."

"Korkarım Drexianların seni bulma şansı çok az," dedi Xarla. "Küratör, sektörün tüm kolluk kuvvetlerini elinde tutuyor. Şantaj yapmadığı olanları tabii. Konumunu gizli tutmak için yüklü miktarda para ödüyor."

"Ve kimse kaçamıyor mu?" diye sordu Hope.

"Buradan kurtulmanın tek yolu, satın alınmak. Ama bu pek sık olmaz."

Hope derin bir nefes aldı. Bu yüzden yalnızdı, diye düşündü. Ne zaman biriyle ilişkiye girse, sonunda o kişi incinirdi. Kos'un kıpırdadığını gördü ve ona her şeyi açıklamaktan ve onun öfkeleneneceğinden korkarak ona baktı.

ON ÜÇ

"Kos?" Kadının yüzü göründü, ancak tam olarak nerede olduklarını ve neden yerde yattığını hatırlaması birkaç saniye sürdü. Ve neden bu kadar bitkin ve titrediğini.

Başı dönerek oturdu. "İyi misin?"

Kadın başını salladı. "Ben iyiyim." Tereddütle elini uzattı ve Kos'un koluna dokundu. "Sen nasılsın?"

Parlak ışıklar ve şeffaf duvarlarla donatılmış tertemiz hücreye göz gezdirdi ve büyük yatağı görünce çenesini sıktı. Hiç de iyi değildi.

Uzuvlarındaki karıncalanmayı görmezden gelerek ayağa kalktı ve odanın çevresini dolaştı. Tavanda havalandırma deliği aradı ama geçebileceği kadar büyük bir delik göremedi. En azından, sıkışarak geçebileceği kadar büyük bir delik yoktu. Hücreler arasındaki şeffaf duvarların üstünde bir boşluk vardı ama sadece havalandırma için ve bir çocuktan başka kimsenin geçemeyeceği kadar dardı. Kollarını uzatsa bile zar zor dokunabiliyordu.

Avuçlarını hücrenin kapısı ve ön cephesini oluşturan sürgülü panele bastırdı ve sertçe eğildi. Hiçbir şey olmadı. Ne esnedi ne de çöktü. Şeffaf madde her neyse, kırmak kolay olmayacaktı. Onları buradan nasıl çıkaracağını düşünürken parmak eklemleriyle panele vurdu.

Kos onları dışarı çıkaracaktı. Çıkarmak zorundaydı. Alternatif, hayatlarının geri kalanını bir tür canlı koleksiyonun parçası olarak geçirmektir ve bu bir seçenek değildi.

"Kos?" Hope'un sesi onu düşüncelerinden kopardı.

Dönüp baktı. "Ne?" Sözcükler, istemeden sert çıktı ve kadın irkildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ne gibi görünüyor? Kaçmanın bir yolunu arıyorum."

Yan hücreden bir ses geldi ve o, kuyruğunu omuzlarına dolamış bir yaratığın yerde oturduğunu gördü. O kadar hareketsizdi ki, ses çıkarana kadar onu fark etmemişti.

"Bu Xarla," dedi Hope, elini uzaylının yönüne doğru sallayarak. "Bana burayı anlatıyordu."

Kos ona kısa bir baş sallama ile cevap verdikten sonra dikkatini tekrar kapıya çevirdi.

"Buradan hiç kimse kaçamadı," dedi Xarla.

Kos ona baktı ve kuyruğunu gergin bir şekilde okşadığını fark etti. Diğer tarafta bulunan hücrenin boş olduğunu gördü, bu yüzden şimdilik tek bilgi kaynağı o kadındı. "Henüz."

Xarla kısa bir kahkaha attı ama hemen sustu. "Küratör burayı kaçmanın imkansız olduğu şekilde tasarladı. Senden daha büyük yaratıklar bile denedi."

Kos, spiral rampada yürürken gördüğü korkunç uzaylıları düşündü. Saatlerce savaş eğitimi almış olabilir, ama omurgasından çıkan dikenleri ya da alnından çıkıntı yapan boynuzları yoktu.

"*Grek*," diye küfretti.

"Dinle, Kos." Hope kapının yanında ona katıldı. "Tüm bunlar için gerçekten üzgünüm."

Homurdandı ama cevap vermedi. Yapması gerekenin, özrünü kabul edip her şeyin yoluna gireceğini söylemek olduğunu biliyordu. Ama yalan söylemek istemiyordu.

"Bunun hepsi benim hatam..." diye devam

etti. O ona döndü. "Evet, senin hatan."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve geri adım attı.

"Ganthar'dan kurtarılmak sana yetmedi, değil mi?" Sesi yükseldi. "Sadece teşekkür edemedin."

Yanakları kızardı, ama dudaklarını sıkıp bir tarafa çevirdi. "Oh, özür dilerim. Beni isteğim dışında gezegenimden kaçırdığın için yeterince teşekkür etmedim mi? Ne yazık ki, 'beni kaçırıp tamamen yabancı biriyle evlenmeye zorladığın için teşekkürler' yazan bir kart yok, yoksa kesinlikle sana verirdim."

Kos bunun çoğunu anlamadı, ama yeterince anladı. "Anlıyorum. Benimle eşleştirilme fikrinden nefret ediyorsun."

Sabırsızca bir nefes verdi. "Sen değilsin. Dediğim gibi, kişisel bir şey değildi."

Ona yaklaştı ve vücutları neredeyse birbirine değdi. "Gerçekten mi? Bacaklarını belime doladığında oldukça kişisel hissettim."

Xarla nefesini tuttu, ama Kos, gözleri tehlikeli bir şekilde parıldayan ve başını geriye eğerek ona bakan Hope'dan gözlerini ayırmadı. O, ondan çok daha uzun olmasına rağmen, geri çekilmemişti.

"Bu yüzden gerçekten kızgınsın, değil mi?" diye sordu. "Çünkü seni kandırdım."

Kalbi hızla atıyordu. Öfkesinin yükseldiğini hissetse de, göğsünün inip kalkışını izlerken omurgasının dibinde bir sıcaklık hissetti. "Üzgünüm çünkü bu hapishanede mahsur kaldık ve çıkacak yolumuz yok. Kimse burada olduğumuzu bilmiyor. O sırada bağlı olduğum için acil yardım çağırısı yapamadım."

O sözlere irkildi. "Seni bağladığım için özür dilerim. Gemimizin durdurulacağını ve esir alınacağımızı bilmiyordum."

"Tabii ki bilmiyordun. Çünkü bu sektör hakkında, uzay hakkında ya da bir mekik uçağı uçurmak hakkında hiçbir fikrin yok." Sesi yükseldi. "Beni etkisiz hale getirip gemimizin denizde kalmasına neden olmadan önce düşünmen gereken tüm şeyler."

"Tamam." Kadın ellerini havaya kaldırdı. "Anladım. Ben dürtüsel, düşüncesiz ve bencilim. Bunları daha önce duymadığımı sanma. İşte bu yüzden iyi bir eş olamam. Takım oyuncusu değilim. Kendi başıma daha iyiyim. Böylece aptalca bir şey yaptığımda zarar gören tek kişi ben olurum."

Onu sarsmak istedi, ama gözlerinde acıyı gördü ve onun gösterdiği kadar sık incinmediğini düşündü. Kos nefes verdi ve bir adım geri attı.

"Artık bunların hiçbir önemi yok çünkü resmi olarak burada birbirimize mahkumuz." Kollarını genişçe açtı. "Korkarım benden kaçamazsın."

Kız bir an sessiz kaldı ve Kos, bu gerçeğin şimdi mi kafasına dank ettiğini merak etti. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorsa, tam tersini başarmıştı.

"Görünmezsek diğer Drexianlar bizi aramaz mı?" diye sordu. "Sen benim peşimden geldin."

Ona yan gözle bakıp mırıldandı, "Bak, bu beni nereye getirdi."

Kız onun yorumunu duymazdan geldi. "Demek istediğim, Drexianlar arama ve kurtarma konusunda oldukça iyi görünüyorlar. Savaşçılarından veya çok önemli haraç gelinlerinden birinin sonsuza kadar kaybolmasına izin vermezler."

Kos, kızın haklı olabileceğini düşündü, ama aynı zamanda onların kaybolduklarına karar vermeleri için biraz zaman geçmesi gerektiğini ve savaşçıların buradan Drexian karakoluna kadar olan alanı aramalarının daha da uzun süreceğini biliyordu. Küratörün saklanma konusunda yetenekli olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden uzaylı hakkında sadece fısıltılar duymuştu ve daha önce hiç durdurulmamıştı. Küratörün pervasız biri olmadığı açıktı.

"Yakın zamanda olmaz," dedi Xarla'ya başını sallayarak. "Arkadaşın haklı. Muhtemelen zorla kaçamayız."

"Yani kurtarılmayı bekleyeceğiz?" diye sordu Hope. "Sanırım bunu yapabilirim."

Kafasını ona doğru eğdi. "Şimdi sabırlı olmaya razı oldun mu?"

Ona öfkeyle baktı. "Özür diledim. Bizi bu karmaşaya soktuğum için özür dilerim ve duygularını incittiysem özür dilerim."

Kos ona bakışlarını daralttı. "Sence benim duygularım umurunda mı?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki de sen alamadığın için sinirlisin. Muhtemelen beni kolay lokma sandın, ha?"

"Kolay lokma mı?"

Ona doğru yürüdü. "Yani bizim sevişeceğimizi düşündün ve sevişmediğimiz için kızgınsın."

Öfke göğsünde alevlendi ve yumruklarını sıktı. Gerçekten onun hakkında böyle mi düşünüyordu? Onu sadece seks için mi istiyordu? Onu çok daha fazla istediğini gerçekten anlamamış mıydı? Kendini ona ömür boyu bağlamak istediğini?

Nefesini düzenledi ve gözlerini kadının gözlerine dikti. "Bunun için sana kızgın değilim, ama seni arzuladığımı inkar etmeyeceğim. Ama benim sana sahip olmamamı istiyorsan, bizi buraya attırarak büyük bir hata yaptın."

Hope zorlukla yutkundu, bakışları odanın ortasındaki tek büyük yatağa kaydı.

Adam eğilip dudakları kızın kulak memesinin ucuna değdi. "Sence küratör bizi neden buraya birlikte koydu? Bir sonraki partisinde bizi ana gösteri olarak sunacağını duymadın mı?"

"Evet," diye kekeledi, "ama..." Sözleri kesildi ve yanakları pembeye döndü.

"Eh, oldukça insan," dedi, onun titremesini hissederek. "Bu, seni ilk kez eşin olarak ilan ettiğimde oldukça kalabalık bir seyirci kitlesi olacağı anlamına geliyor."

ON DÖRT

Hope kollarını kavuşturarak tavana bakıyordu. Yanındaki Kos'un iri vücudu yatağı ona doğru çökertiyordu, ama o direnerek kendi tarafında kalmaya çalışıyordu. Drexian'ın düzenli ve ağır nefeslerinden anlaşıldığı kadarıyla, derin uykundaydı.

Nasıl uyuyabiliyordu? Onu uyandırmak için tekmelemek istedi, ama öfkesinin mantıksız olduğunu biliyordu. Neden uyumaması gerekiyordu ki? Sonuçta bunların hiçbiri onun suçu değildi. O, onu bu zor duruma düşüren tüm aptalca davranışlarını zihninde tekrar tekrar yaşarken, o muhtemelen bir bebek gibi uyuyordu.

Derin bir nefes verdi. Hayatında ilk kez bir şeyi mahvetmiyordu. Sadece bu sefer, başka birini de kendi karmaşasına sürüklemişti. Bunu hak etmeyen birini.

Başını çevirip yanındaki devasa vücuda baktı. Işıklar kısılmış olsa da, koridordan gelen ortam ışığı hala odaya sızıyordu ve adamın profilini kolayca görebiliyordu. Hızla başka yere baktı. Uyurken bile adam çok yakışıklıydı.

En azından uyurken, her ona baktığında gözlerinde gördüğü ihanet ifadesini görmek zorunda kalmıyordu. Belki hayal ediyordu, ama onu sonsuza kadar nefret etse bile onu suçlamazdı. Hayatını mahveden birini nefret edebilir, özellikle de onu kurtarmak için savaşmışsa.

Gözlerini sıkıca kapattı. Kos haklıydı. Neden minnettar olamıyordu? Neden kaçmaya bu kadar kararlıydı?

Çünkü kaçmak senin işin, diye fısıldadı içinden bir ses.

"Kapa çeneni," diye fısıldadı. *Her zaman* kaçmazdı, ama hareket halinde olmayı severdi. Ama bu, başka bir şeyden çok, seyahat blogcusu olmasının bir sonucuydu.

Kök salmanı engellediği için sevdiğin bir iş.

"Cidden mi?" diye mırıldandı kendi kendine. "Uzay mekiğini ele geçirmeye karar verirken bu içgörü neredeydi?"

Tek bir yerde kalmakta sorun yaşadığı doğru olsa bile, bu durumun sebebi belliydi. Annesi, o henüz çocukken, anne olmanın getirdiği karmaşık işleri yapmak yerine bir şamanla dolaşmayı tercih ederek evi terk etmişti. Hope bunu atlatmıştı, ama kimseye güvenmemeyi öğrenmişti. Hareket halinde olmak daha kolaydı, bu da şu anki durumunu daha da rahatsız edici hale getiriyordu.

Şimdi, kelimenin tam anlamıyla bir adamla bir hücreye hapsolmuştu. İstesede çıkamazdı, adam da çıkamazdı. Resmen birbirlerine mahkum olmuşlardı. Eğer görücü usulü evlilik fikri onu rahatsız etmişse, hapis ve zorla cinsel ilişki bu durumu bambaşka bir boyuta taşıyordu.

Hope, zorla yapabilecekleri şeyleri kafasından atmaya çalışarak huzursuzca kıvrandı. Bir çare olmalıydı, çünkü alternatif... Titreyerek kollarını ovuşturdu.

Kos derin bir nefes aldı ve ona dönerek yuvarlandı. Gözlerini kapattı ve uykuya dalmaya çalıştı, kendine Dünya'ya geri döndüğünü söyledi. Ama diğer mahkumların uyku sesleri, nerede olduğunu unutmasını imkansız kılıyordu. İnsanlar hapisanede nasıl uyuyabiliyorlardı acaba? Koridorun ilerisinden zorlu horlama sesleri geliyordu, ama Xarla'nın ritmik mırıldanması çok daha zordu.

Nefesini vererek gözlerini tekrar açtı. O anda onun kendisine baktığını hissetti ve başını çevirerek Kos'un uyanık olduğunu gördü.

"Uyumaya çalışmalısın," dedi.

Hızla atan kalbine elini koydu. "Beni korkuttun. Uyuyorsun sandım."

"Uyuyordum. Çok hareket ediyorsun."

"Üzgünüm. Bu kadar gürültüde uyumak zor."

Kos, dinliyormuş gibi başını eğdi. "Şimdi duyuyorum. Drexian askeri akademisindeyken her şeye uyuyarak alışmışım galiba."

"O kadar çok hostelde kaldım ki, horlamaya alışmış olmalıyım," dedi Hope, "ama daha önce hiç hapishanede uyumadım."

"Korkuyor musun?" diye sordu.

Düşünmeden, "Tabii ki korkuyorum. Sen korkmuyor musun?" dedi.

"Küratörün bize zarar vereceğini veya aç bırakacağını sanmıyorum," dedi adam, elini nazikçe kızın yüzüne koyarak. "Sadece senin için korkuyorum."

Onun yumuşak dokunuşu yakıcıydı ve kalbi çılgınca atmaya başladı. "Benim için mi?"

"Kimsenin seni görmesini istemiyorum." Çenesinin kenarındaki bir kas seğirdi. "Erkeklerin seni izlemesi kabul edilemez, benimle birlikte izliyor olsalar bile."

Yutkunmaya çalıştı ama boğazı tıkanmıştı. "Belki onları kandırabiliriz. Yapmadığımız şeyleri yaptığımıza inandırabiliriz."

Kaşlarını kaldırdı. "Bunu nasıl yapacağımızı bilmiyorum."

Kadın iç geçirdi. "Evet, ben de bilmiyorum. Xarla, çılgın kızıl derili kaltak Zaria'nın, istedikleri gibi yapmazsan lazer kırbaç kullandığını söyledi."

Kos düşük bir sesle homurdandı ve Hope göğsünde bir titreme hissetti.

"Her şey yoluna girecek," dedi, elini kızın yüzüne koyarak. "Kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim."

Onu tamamen mahvettikten ve ikisini de tuhaf bir uzaylı hayvanat bahçesi hapishanesine düşürdükten sonra bile onu korumaya devam etmesini seviyordu. Tabii ki, onun yapabileceği çok fazla bir şey olmadığını biliyordu. Kırbaçlar, elektrikli zeminler ve kim bilir başka neler vardı, hepsi Küratör ve adamlarının elindeydi. Drexian savaşçıları bile bu tür şeylere karşı çaresizdi.

Ona tamamen dönerek, vücudundan yayılan sıcaklığın tadını çıkararak ona yaklaştı. Kos elini yüzünden kalçasına indirdi ve vücutları birbirine değene kadar onu kendine çekti.

"Gerçekten üzgünüm," diye fısıldadı.

"Biliyorum." Elini tekrar yüzüne götürdü ve alnındaki bir saç telini çekerek düzeltti. "Burası senin dünyan değil. Sonuçlarını anlamamıştın."

"Belki, ama seni kandırıp bayılmamalıydım. Bu hoş değildi."

Ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Hayır, senin dediğin gibi havalı değildi. Ama seni korkutup beni kabul ettirmeye çalışmamalıydım."

Kız ona baktı. "Sana söyleyip duruyorum, benim çıldırmamın seninle hiçbir ilgisi yoktu. Tamamen benim sorunum. Eğer bu kadar bağlanmaktan korkmasaydım, sana ve tüm bu övgü gelini olayına atlardım."

Kaşları havaya kalktı.

Hope elini onun göğsüne koydu. "Bunu sadece birlikte bir odada kilitli olduğumuz için söylemiyorum."

Boğazından küçük bir kahkaha kaçtı. "Öyle mi?"

O gülümsedi ve başını salladı. "Hayır. İnan bana. Seni sevmeseydim, sırt sırta bağlansak bile umurumda olmazdı. Yine de sana nazik davranmazdım."

"Teşekkür ederim, sanırım."

"Dürüst olmak gerekirse," dedi, "tam benim tipimsin. Yani, kendine bir bak. Her kadının tipi gibisin. Uzun boylu, esmer ve kaslı." Başını hafifçe salladı. Haklıydı, değil mi? "Ama aynı zamanda pislik de değilsin, bu da büyük bir artı."

"Tekrar teşekkürler."

O, onun göğsüne hafifçe vurdu. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Çok fazla hoş olmayan erkeklerle birlikte oldum, muhtemelen onlar da benim gibi bir ilişkiye bağlanmak istemeyen tiplerdi. Bağlanmayacak erkekleri seçmenin bir sorunu da bu. Genelde iyi erkekler değiller."

"Neden terk edecek birini seçmek istediğini anlamıyorum."

Kız burnunu kırıştırdı. "Eş seçmiyordum. Sadece eğleniyordum, çıkıyordum, bilirsin."

Adam başını salladı. "Drexianlar flört etmez. Ara sıra zevk gezegenlerini ziyaret ederiz, ama bu tamamen eğlence amaçlıdır."

"O zaman benim çıktığım erkekler de tamamen eğlence amaçlıydı," dedi Hope. "Yerleşip evlenmeyi hiç düşünmedim."

"Dünya'da bu normal değil mi?" diye sordu Kos. "Hiç evlenmemek."

Biraz kıvrandı. "*O kadar da* sıra dışı bir şey değil. Sanırım çoğu insan evlenmemeye karar vermez. Sadece doğru kişiyi bulamazlar."

"Ama sen karar verdin?"

"Evet. Mutlu bir evliliği olan kimseyi tanıımıyordum. Ailem mutlu değildi, orası kesin. Arkadaşlarım boşandığında ise hayatları mahvoldu. Hiç aşık olmamak ya da evlenmemek, tüm bu kalp kırıklıklarını yaşamamak için en kolay yol."

"Peki şimdi?" Elini, göğsüne bastırmış olan onun küçük elinin üzerine koydu. "Kurtarılırsak, yine de bizimle evlenmeyi reddedip yalnız kalmayı mı seçeceksin?"

Hope'un ağız kurumuştı. Öyle mi yapardı? Her şeye rağmen, gerçekten bu adama gitmesini söyler miydi? Ona değiştiğini söylemek istiyordu, ama değişmediğini biliyordu. Tek bir adamla sonsuza kadar birlikte olma düşüncesi hala kalbinde panik yaratıyordu. "Ben... bilmiyorum."

Gözlerindeki umut ışığı söndü ve elini onunkinden çekti.

ON BEŞ

Ne bekliyordu ki? Kos oturarak düşündü. Kadın gayet açık konuşmuştu. Gerçekten bu kadar kolay fikrini değiştireceğini mi sanıyordu? Ona oldukça inatçı bir kadın gibi gelmişti.

Ensesinde bir karıncalanma hissetti ve gözlerini kısarak şeffaf duvara baktı. Küratör diğer tarafta duruyordu, elleri arkasında, topukları üzerinde sallanıyordu.

"Sizi rahatsız etmeyelim," dedi Küratör, alçak ve baştan çıkarıcı bir sesle. Kos titremeyi zorlukla bastırdı.

Kos hızla ayağa kalktı ve yatağa bir bakış attı. "Daha önce de söylediğim gibi, biz birlikte değiliz. Ben sadece onu halkımın yanına götüren pilotum."

Küratör başını yavaşça salladı ve çenesine parmağını dokundurdu. "Sanmıyorum. Drexianlar hakkında her şeyi biliyorum, ancak sen elde edebildiğim ilk örnek olansın."

Kos irkildi. Elbette, kendi türünden yakalanan ilk kişiydi. Drexian savaşçıları, gafil avlanmalarıyla bilinmezlerdi. Ayrıca, kurtarmaya çalıştıkları kişiler tarafından nadiren bayılttırılır ve bağlanırlardı. Esir alınmaktan korktuğu kadar, halkının bu utanç verici esaretini öğrenmesinden de korkuyordu.

Küratör ona gülümsedi, yüzünde yayılan ifade ona, sapkın bir suçluya hiç yakışmayan geniş gözlü bir bakış verdi. "Hayır, Drexianlar dişileri konusunda çok korumacıdır. Bu kadın senin olmasaydı, ona bu şekilde bakmazdın."

Küratörün zaten geniş olan gözleri daha da açıldı. "Yoksa bu kadına gerçekten hak iddia etmiyor musun?"

"Öyleyse, onu başka bir sergi parçasıyla birlikte vitrine koymamda bir sakınca yok mu? Belki Krepillerle birlikte, ama bu kadar çabuk incinmesini istemem." Küratörün gözleri parladı. "Onların penisinin ucunda sivri bir çıkıntı olduğunu biliyor musun? Krepie dişileri için sorun olmaz, ama bir insan için pek hoş olmayabilir."

Küratör tiz bir kahkaha attı. "Oh, onun güzel kafasına bir saç teli bile dokunmak niyetinde değilim. Ama misafirlerim eğlence istiyor. Onlara yeterince eğlence sağlamazsam çok mutsuz olurlar. Ve mutsuz olurlarsa..."

Küratör omuz silkti. "Beni bulmaya çalışanlar çok oldu."

Ama bunun önemi yoktu. Drexianlar onu bulacaktı, özellikle de Inferno Force izleyicilerini kullanırlarsa. Inferno Force'un Kuratör'ü bulmaya hiç ilgi göstermediğini biliyordu. Bunun için bir nedenleri yoktu ve neler olup bittiğini tam olarak bilmiyorlardı. Ama bir Drexian savaşçısı ve bir haraç gelininin kaçırıldığını öğrenirlerse? Kuratör'ün gemisini bulmalarını hiçbir şey engelleyemezdi. Tabii ki, kaybolduklarının bildirilmesinin günler alabileceğini bildiği için bu çok da teselli olmuyordu.

"Drexianlar seni hiç avlamaya çalışmadılar," dedi Kos. "Şimdiye kadar."

Küratör hafifçe irkildi ama gülümsemesi devam etti. "Öyleyse, yarın akşam için bir parti planlamış olmam iyi oldu. Sen ve insan uzun süre bizimle kalmayacaksanız, bu etkinlik daha da özel olacak." Ellerini ovuşturdu. "Evet, sanırım ücreti de artırmam gerekecek. Bu, ömür boyu bir kez yaşanacak bir deneyim olacak." Camın yakınına eğildi. "Bir Drexian savaşçısı ve bir insan kadını. Birlikte. Sadece bir gece için."

Kos'un midesi sıkıştı. Uzaylıya saldırmak istedi, ama bunun bir faydası olmazdı ve yarattığın kendisini rahatsız ettiğini bilmesini istemiyordu. Sesini sabitleyerek, Küratör'ünki kadar hafif ve sohbet havasında konuşmaya çalıştı. "Peki ya partinize katılmayı reddedersek?"

Küratör yine güldü. "Koleksiyonumdaki sakinler için partiler isteğe bağlı değildir. Ne yazık ki tam katılım zorunludur. Herkesin kendi seçimini yapmasına izin versem ne olur? Kimse birazcık bile tatsız veya rahatsız edici bir şeye razı olmazdı."

"Siz hiç rahatsız edici bir şey yapmaz mısınız?" diye sordu Kos, onları ayıran şeffaf duvara doğru uzun adımlarla yaklaşarak.

"Neden yapayım ki? Ben küratörüm." Kos cama ulaşip onun üzerine eğildiğinde uzaylı bir adım geri attı. "Güç ve kontrolü anlamalısın Drexian. Yaptığın şey onlardan çok da farklı değil."

Kos öfkelendi. "Yaptığımız şey mi?"

Küratörün bakışları yatağa kaydı. "Anlaşmanız ve aldığınız kadınlar hakkında her şeyi biliyorum. Bunun bundan ne farkı var?"

Kos, uzaylının onu kışkırttığını biliyordu, ama karşılık vermemek için kendini tutamadı. "Biz kimseye çiftleşmeyi zorlamıyoruz. Ve hiçbir kadına bunu yaptırmayız. Bu onursuzluktur."

"Senin için belki," dedi Küratör. "Bütün galaksi aynı kurallara uymuyor, biliyorsun. Senin için onursuz olan Şey benim için doğal bir zevk."

Kos, duvarı yıkıp bu kibirli uzaylıyı boğmak istedi. Bunun yerine derin bir nefes aldı. "Zevklerin çok uzun sürmeyecek, sana söz veriyorum."

Küratör kıkırdadı. "Tehdit ederken çok korkutucu görünüyorsun. Bu akŐamki performansının bir parçası olarak bunu yapmanı isteyebilirim. Zevk alırken acı çekmeyi seven bazı misafirlerim var ve bir Drexian savaŐcısının tehditleri oldukça tahrik edici olur."

Kos, sesi karanlık bir fısıltı olsa da yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı. "Tehditlerim boş söz değil."

Küratör abartılı bir titreme yaptı. "Mükemmel. Harika." Kos'un gözlerine bakarken gülümsemesi kayboldu. "Peki, insanı sana bırakıp sana güvenmeli miyim, yoksa onu coşkulu bir performans sergileyeceğini bildiğim bir yaratıkla eŐleŐtirmeli miyim?"

Kos bu seçeneği hiç beğenmedi, ama Hope'u tanımadığı bir uzaylıyla bırakmaktansa yanında olmasını tercih edeceğini biliyordu. "Onu bana bırak."

"Emin misin?" Küratör bir ayağından diğerine ağırlığını verdi. "Uzun zamandır bir kadınla birlikte olmamıŐ bir Langarian var."

"Eminim," dedi Kos. "Sen de söyledin, kim bir Drexian ve bir insanı görmek istemez ki? Bizim  iftlerimiz efsanedir."

" ok doğru," diye onayladı Küratör, topukları üzerinde zıplayarak. "Bu parti herkesin konuŐacaęı tek konu olacak."

IŞık parlaklaŐmaya başladı ve Küratör ellerini  ırdtı. "Hazırlıklara baŐlama zamanı."

Uzaylı, dolambaçlı koridorda telaŐla uzaklaŐırken, Kos avuçlarını Şeffaf duvara dayadı ve kendi kendine küfretti. Kendisi ve Hope'un nasıl kaçacaklarını bulmak için sadece birkaç saati vardı.

ON ALTI

Hope, Kos ve Küratör arasındaki konuşma sırasında sessiz kalmıştı, odanın ışığının loş olmasından memnundu. Küratörün uyanık olduğunu ve dinlediğini fark etmemesini umuyordu. Öfkesini ve korkusunu fark etmesini istemiyordu.

İlk başta Kos'un ondan uzaklaşmak için bu kadar uğraşmasına kırılmıştı. Evet, onunla eşleştirilmeyi istemediğini açıkça belirtmişti, ama Kos onunla birlikte olmamaya büyük önem veriyor gibiydi. Onu kurtarmak için, diye hatırlattı kendine. K rat r  ikna etmeye çalışıyordu, böylece birlikte performans sergilemek zorunda kalmayacaklardı, ama o bilinmeyen bir uzaylıdan çok Kos'la birlikte olmayı tercih ederdi.

Dikenli penisi olan bir yaratık düşüncesi neredeyse tüm vücudunu titretmeye başladı, ama hareket etmemeye dikkat etti. Herhangi bir korku gösterirse Küratörün bundan çok hoşlanacağını hissediyordu. Tatlı g l msemelerine ve tuhaf çocukça ifadelere rağmen sadist bir pislik gibi görünüyordu.

Kos'un beyaz saçlı K rat rle konuşması, onun korkularını yatıştırmaya yetmedi. Diğer uzaylılarla hiçbir şey yapmaya zorlanmayacaktı, ama bu, Kos'la resmi olarak bir çift oldukları anlamına geliyordu. En azından sahneye çıkan bir  ift.

Yutkundu, kalbi göğsünde çarpıyordu. Drexian'ı çekici bulmadığı değildi. Buluyordu. Kendini namuslu bir kız olarak da görmüyordu. Ama bir erkeği çekici bulmak ve onunla yatmayı düşünmekle, bir tür seks şovu yapmak arasında büyük bir fark vardı.

Kos'un camın önünde durup Küratör'ün uzaklaşmasını izlerken, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş halini inceledi.

"Demek insanlar ve Drexianlar efsanevi varlıklar?" diye sordu, sesini hafifletmeye çalışarak.

Kos ona bakmak için döndü. "Merak etme. Bizi buradan çıkarmak için bir yol bulacağım... Buradan bir çıkış yolu bulacağım."

Hope yatağın kenarına kayd. "Süper bir savaşçı olduğunu biliyorum, ama etrafına bir bak. Burası çılgın bir uzay hapishanesi gibi. Xarla, buradan hiç kimsenin kaçamadığını söyledi."

"Kimse yapmadı diye, yapılamayacağı anlamına gelmez."

Bazen bunun *tam olarak* öyle olduğunu iddia etmeden önce, Zaria, Küratör'ün gülümsemesi kadar geniş bir gülümsemeyle ortaya çıktı. Kırmızı tenli uzaylı bir parmağını uzattı, Hope'u işaret etti, sonra parmağını kıvırdı ve onu yanına çağırdı.

"Sen benimle gel, güzelim," dedi.

Hope yatak kenarından kıpırdamadı ve Kos'un iki kadın arasına geçmek için vücudunu hareket ettirdiğini fark etti.

Zaria kaşlarını çattı ve başını salladı, siyah saçları hafifçe sallandı. "Beni seni almaya zorlama. Sana söz veriyorum, hoş olmayacak."

"Onu ne için istiyorsunuz?" diye sordu Kos, kıpırdamadan.

"Sakin ol, Drexian. Onu partiye hazırlamak için götürüyorum." Zaria gözlerini devirdi. "Onu olduğu gibi geri getireceğime söz veriyorum. Hatta daha iyi. Onu yıkayıp giydirip senin için hazırlayacağız, koca adam." Bakışları Kos'a kayd ve açgözlülükle vücudunu süzdü. "Bilmemiz gereken bir tercih var mı? Hazır başlamışken bir yerlerini delmemizi ister misin?"

Hope isteksizce protesto etti, ama Zaria başını geriye attı ve güldü.

"Onun sakat kalmasını ya da zarar görmesini istemiyorum," dedi Kos, sesi karanlık bir gürültü gibi.

Zaria derin bir nefes verdi. "Hiç eğlenceli değil. Drexianlar daha vahşi olurlar sanmıştım." Kaşlarını kaldırdı. "Gerçi, sizi henüz iş başında görmedim. Belki bu gece sonra fikrimi değiştiririm."

Kos, dudağının bir tarafını kıvrarak homurdandı.

Hope'un midesi düğüm düğüm olsa da ayağa kalktı. "Sorun yok," dedi. "Eminim bir şey olmaz. Gösterilerinin yeni yıldızına zarar vermek istemezler, değil mi?"

Kos, yanından geçerken elini tuttu. "Hope..."

Gözlerine baktı ve ağzı kurudu. Işıklar henüz tam parlaklıkta değildi, ama gözlerindeki yoğunluğu görebiliyordu. Eli, elini tutarken sıcacık ve sağlamdı. Onu bırakmak istemiyordu, ama bırakması gerektiğini biliyordu. Ona gülümsedi ve elini nazikçe sıktı. "Seni özlemeden dönerim."

Zaria'ya göz attı, o da sabırsızlıkla ayağını yere vuruyordu, sonra Kos'a geri döndü. Kos'un vücudu hayal kırıklığından neredeyse titriyordu ve omuz kaslarının gerildiğini görebiliyordu.

Neden yaptığını bilmiyordu, ama Hope öne eğildi, parmak uçlarına yükseldi ve dudaklarına hafifçe öptü. Bir saniyeden fazla sürmedi, ama geri çekildiğinde dudakları titriyordu.

Kos şaşkın ve biraz da şüpheli görünüyordu. Hope onu suçlamıyordu. En son bir şey başlatmış olduğunda, onu bayıp bağlamıştı. Bu sefer, bu kadar kısa bir dokunuşun yanaklarını ısıtan sıcaklık onu şaşırtmıştı.

"Kompartımanın arkasına geç," dedi Zaria, Kos'a el sallayarak şeffaf duvara yaklaşırken. "Bir şey yaparsan ne olacağını hatırlatmama gerek yok, değil mi?"

Kos cevap vermedi ama birkaç adım geri çekildi, gözleri Hope'dan hiç ayrılmadı.

Zaria tatmin olmuş gibi görünce kemerindeki bir düğmeye dokundu ve hücrenin önündeki şeffaf duvar açıldı. Hope içinden geçti ve duvarın arkasında da aynı hızla kapanıp yerine kilitlendiğini izledi. Demek kapı dışarıdan açılıyordu, diye düşündü Hope. Kemerlerinde düğmeyle kapıları açabilen başka kaç kişi vardı acaba? Zaria'nın hangi düğmeye dokunduğunu hatırlamaya çalıştı. Kemerinde altın düğmeler vardı ve her birinin gemide farklı bir işlevi olduğunu tahmin ediyordu.

Zaria onu dirseğinden yakaladı, sertçe öne doğru çekti ve spiral rampadan aşağı itti. Işıklar artık yanıyordu ve bir kez daha yolun iki yanını çevreleyen şeffaf bölmeleri görebiliyordu, ancak artık kendisi de bir hücre sakini olduğu için, geçerken içeriye bakmamaya özen gösterdi.

"Ee," dedi, neredeyse en alta vardıklarında. "Güzellik salonu bodrumda mı?"

Hope neden bu aptalca şakayı yaptığını bilmiyordu. Belki de bacakları titriyor olmasına rağmen Zaria'ya korkmadığını göstermek için?

Uzaylı ona bir bakış attı, sonra yüzünde tehditkar bir gülümseme belirdi. "Sizin dünyanızda oraya öyle mi diyorsunuz? Kadınların değiştirilmek için gittiği yere?"

"Sanırım," dedi Hope, ağzını açtığına pişman olarak.

Şeffaf olmayan bir çift kapıya geldiler. Önünde durduklarında kapı açıldı. Hope cesareti ve neşesi bir anda kayboldu ve üşüdü.

Oda, kuaför salonu ya da güzellik salonuna ya da Hope'un kadınların güzelleşmek için gittiği herhangi bir yere hiç benzemiyordu. Parlak krom masalar ve beyaz laboratuvar önlükleri ve yüz maskeleri giymiş uzaylılarla dolu oda, daha çok bir tıbbi araştırma merkezine benziyordu. Ona ne tür şeyler yapmayı planlıyorlardı?

Maskeleri takılı birkaç kişi ona doğru döndü.

Zaria onu keskin bir hareketle kapıdan itti, sonra Hope'un kulağına eğildi. "Bunun senin 'güzellik salonlarına' pek benzemediğini hissediyorum."

Yutkundu. Zaria'nın haklı olduğunu hissediyordu.

ON YEDİ

Kos hücrede bir ileri bir geri yürüyordu. Çok uzun süredir yoktu. Şeffaf ön tarafa geçti ve avucunu yüzeye vurdu. "Orada kimse var mı?"

Hücreler ses geçirmez değildi ve geminin her yerinden sesler geliyordu. Partiye hazırlanıyorlardı ve ara sıra küratörün iri yarısı çalışanları sandık veya kutu taşıyarak geçiyordu. Yüksek sesli çınlama ve çarpma sesleri olağan sessizliği bozuyordu ve havada hafif bir çiçek kokusu vardı. Gemideki ışıklar birkaç kez renk değiştirmişti ve Kos bunların test edildiğini merak etti.

Hücrelerinin dışında artık iki küçük, yüksek metal masa ve bir grup tabure vardı. Daha önce kendini sergi parçası gibi hissetmemiş olsa da, şimdi öyle hissediyordu.

"Ona zarar vermezler," dedi yanındaki uzaylı, yerde kıvrılmış halde otururken. Adının Xarla olduğunu hatırladı.

"Nasıl emin olabilirsin?" Duvardan dönüp onun gözlerine baktı.

"Koleksiyona asla zarar vermezler. Küratör izin vermez." Xarla ona zayıf bir gülümseme attı. "Ama geri döndüğünde biraz farklı görünebilir."

"Neden seni henüz almadılar?" diye sordu Kos.

Xarla küçük, titrek bir kahkaha attı. "Ben ana cazibe değilim. Ayrıca, benim performansım bunu gerektirmiyor. Seni hazırlamak için götürmediklerine şaşırdım, ama Küratör Drexian kıyafetlerinle yeterince etkileyici olduğunu düşünüyor olabilir."

Kos, koyu renkli pantolonuna ve gömleğine bakarak içinden gelen tedirginliği görmezden gelmeye çalıştı. Eskiden daha iyi görünüyordu, ama şimdi protokolü düşünmenin sırası değildi. Resmi üniforma ceketi ya da süslü kuşağı giymiş değildi sonuçta.

Zaria şeffaf duvarın dışına çıktı ve Xarla kendi bölmesine daha da geri çekildi. Kos, onu görmek onu titretse de, kızıl tenli uzaylıdan korkmayı reddetti.

"Bariyerden uzak dur, Drexian," dedi Küratör'ün infazcısı, uzun saçlarını omzundan savurarak.

"İnsan nerede?" diye sordu, kıpırdamadan.

Zaria gözlerini devirdi. "Senin değerli kadının iyi, ama siz Drexianlar onlarda ne buluyorsunuz bilmiyorum. O kadar küçük ve kırılganlar ki."

Kos, göğsünde yükselen öfkeyi bastırdı. "Onun bir saç teline bile zarar verirsiniz..."

"Sakin ol, Drexian. Neden ona zarar vermek isteyelim ki?" Zaria sırttı ve daha da korkutucu bir hal aldı. "Küratör, sanatçılarının sağlıklı olmasında ısrarcı. Böylece gösteri daha iyi oluyor."

Kos çenesini sıktı ve dişlerini gıcırdatarak "O zaman neden kayboldu?" diye sordu.

Zaria elini sallayarak onu susturdu. "Onu geri alacaksın, ama şimdi ön taraftan uzaklaş, *seni* hazırlamam lazım."

Kos hala kıpırdamadı. "Ben mi? Ama ben sandım ki..."

"Evet, düşünmene gerek yok Drexian." Gözlerini kısarak kemerinden lazer kırbacını çıkardı. "Geri çekil."

Kos hoşnutsuzluğunu homurdandı ama Zaria kemerine bastırınca şeffaf kapı açıldı ve o da birkaç adım geri çekildi. İçeri girerken kırbacını şaklattı.

Kos şansını çabucak değerlendirdi. Kırbaçla yakalanma pahasına bile olsa, muhtemelen ona saldırıp üstünlük sağlayabilirdi. Ama Hope'u nereye götürdüklerini bilmiyordu

Hope'u nereye götürdüklerini bilmiyordu ve onsuz kaçması imkansızdı.

"Gömleğini çıkar," dedi Zaria, kırbacı şaklatarak cızırtılı bir ses çıkardı.

Ona baktı ve uzaylı kadın iç geçirdi. "Senin türünün zeki olduğunu sanıyordum. Sakın bana hepinizin kas gücü var da beyin yok demeye kalkma."

Kos'un parmakları kırbacı elinden kapma isteğiyle karıncalandı, ama sakın olmaya çalıştı. Tek bir hızlı hareketle gömleğini başından çıkardı ve Zaria'nın yakalamak için kolunu başının üzerine kaldırmak zorunda kalacağı şekilde fırlattı.

Gözleri çıplak göğsüne kaydı, siyah göz bebekleri hafifçe büyüdü. Dilini alt dudağına değdirip ıslattı, bir kolunun üzerine gömleği katlarken dudakları yarı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Şimdi pantolon."

Kos öfkesini ona göstermeyi reddetti, pantolonunu hızla ayak bileklerine kadar indirip tek kelime etmeden ona doğru tekmeledi.

Zaria onu değerlendirirken sinsi gülümsemesi büyüdü. "Drexianlar hakkında söylediklerinin doğru olduğunu görüyorum. Her yerin iri."

Kos, gözlerini kaçırmadan onun bakışlarına karşılık verdi. Onu korkutacağını düşünüyorsa, yanıliyordu. Üzerinde sadece dar, siyah boxer şortu olsa bile.

"Şimdi daha iyi," dedi Zaria. "O giysi çok fazla vücudunu örtüyordu, sence de öyle değil mi?"

Kos cevap vermedi, ancak diğer kolunda karanlık bir şeyin olduğunu fark etti. Kadının bakışını takip etti. "Tanıdık geliyor mu?"

Tanımsa da, onu ona fırlattığında yakaladı, koyu renkli giysiyi kaldırdı ve düzensiz deri şeritlerin bir tür etek oluşturduğunu fark etti. Bir tarafına tutturulmuş metal alevleri görünce boğazı düğümlendi.

"Sen bizim ilk Drexian'ımız olabilirsin, ama bu, Küratör'ün senin gibileri ağırlayacağı günü hazırlamadığı anlamına gelmez."

"Bu..." Kos'un sözleri dudaklarında dondu.

"Bin yıl önce Drexian savaşçılarının savaşta giydiği şey," dedi Zaria. "Sen kendi dünyandan ayrılıp galaksinin polisi olmadan önce."

Kos giysiyi elinde çevirdi. Hiç geleneksel Drexian kilt giymemişti, ama duymuştu. Hayvan derilerinden yapılan bu giysileri, Drexian ataları çıplak göğüsle giyerlerdi ve beline bağladıkları deri kemerlere kavisli kılıçlarını takarlardı. Halkı, blaster ateşlemedikleri zamanlarda hala kavisli kılıçlar kullanıyordu, ama Inferno Force, tüm Drexianların savaş kilti üzerinde giydikleri alev amblemini koruyan tek askeri birimiydi. Bu giysiyi görmek, Drexian olmaktan gurur duymasına neden olurken, geleneksel savaş kıyafetini ilk kez Küratör'ün esiri olarak giyeceği için tiksinti de duyuyordu.

Zaria, dikkatini çekmek için kırbacını şaklattı ve Kos uyuşmuş bir şekilde kırbacın altına girdi, kilti belinin biraz altına gelecek şekilde bağladı.

"Mmmm." Zaria ona bakarken neredeyse mırıldandı. "Seni böyle seviyorum Drexian, sert ve ilkel. Umarım küçük insanın seni gördüğünde çok korkmaz."

Geri çekilirken güldü ve arkasındaki şeffaf bariyeri kapattı. Rampadan aşağı kaybolduğunda, Xarla hücresinin arkasından çıktı. "Senin halkın gerçekten böyle mi giyiniyor? Senin giydiğinden çok farklı."

"Eskiden giyiyorduk," dedi Kos, belinden uyluk ortasına kadar uzanan siyah deriye bakarak. "Ama evrim geçirdik ve modernleştik."

Xarla'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Görüyorum."

Işıklar titreyerek karardı ve Kos hızla döndü. "Ne oluyor?"

Zaria iç geçirdi. "Küratör, misafirler gelmeden önce dinlenmemizi istiyor. Yerinde olsam biraz uyurdum. Parti başladığında ara verilmez."

Kos yatağa doğru yürüdü ve üzerine uzandı, parmaklarını başının arkasında birleştirip tavana bakakaldı. Saatler geçmişti ve bir çıkış yolu bulma konusunda hiçbir ilerleme kaydetmemişti. Hücreler geçilmez görünüyordu; tek çıkış yolu, mürettebat üyelerinin kemerlerindeki düğmeyi etkinleştirmektir. Ama bunu içeriden yapamazdı.

Bir hışırtı sesi onu hızla oturttu. Hope geri geldi ve onu görünce boğazı düğümlendi.

Daha önce giydiği iş kıyafeti yerine, şimdi sıvı altın gibi görünen bir elbise giymişti. Parılayan kumaş neredeyse şeffaftı, bir omzundan dökülerek belinden sıkılaşıyor ve bir bacağından yırtık bir kesikle yere kadar uzanıyordu. Çıplak teni - ve bol miktarda çıplak teni vardı - da parılıyor, loş ışıktaki altın parçacıkları yakalıyordu. Soluk saçları omuzlarına dalgalar halinde dökülüyordu ve yüzü dramatik bir şekilde makyajlanmıştı, gözlerinin köşelerinden siyah çizgiler uzanıyordu.

Arkasındaki şeffaf duvar kapanırken durdu.

Adam ayağa kalktı, konuşmaya çalışırken ağzı kurumuştur. "İyi misin?"

Kız başını salladı ama dikkatlice ilerledi. "Çoğu zaman baygındım ama vücudumdaki tüm tüyleri kopardıklarına eminim."

Adamın bakışları kadının başına kaydı.

"Orada yok, ama diğer her yerde var."

"Oh." İnsan dişileri hakkında pek bir şey bilmiyordu, ama onların kılı olduğunu düşünmemişti. "Hepsi bu kadar mı?"

Ona bir bakış attı. "Şey, üzerime parlak bir losyon sürdüler ve sonra beni bir drag queen gibi yaptılar."

Kos başını eğdi. "Bu bir tür Dünya kraliyet ailesi mi?"

Kız kahkahayla güldü. "Tam olarak değil." Onu inceledi. "Yani, seni Conan gibi giydirmek dışında sana başka bir şey yapmadılar mı?"

"Hayır," diye itiraf etti.

"Tipik," diye mırıldandı kız.

"Bunu çok korkutucu bulmuyor musun?" diye sordu, Drexian savaş eteğine bakarak.

Hope başını salladı. "Yani, benden daha fazla bacak göstermen hoş. Eğer üniformanı giymek zorunda kalsaydın çok kızardım." Onu geçip yatağa uzandı. "Bana verdikleri şeyden dolayı hâlâ biraz uykulu hissediyorum."

"Umalıydın," dedi. "Xarla, partilerde ara verilmeyeceğini söyledi."

Hope dirseklerine dayanarak kendini kaldırdı ve ona baktı. "Bu senin için de geçerli. Sen yorgunsan hapisten kaçamayız."

Yatağın yanına uzandı, çıplak bacaklarına ya da ince kumaşın altında sertleşen meme uçlarına bakmamaya çalıştı. Elbise hayal gücüne neredeyse hiçbir şey bırakmıyordu, bu yüzden sırt üstü uzanıp gözlerini kapattı ve penisinin zonklamayı kesmesi için kendini zorladı.

Birkaç saniye boyunca onun yanında huzursuzca hareket ettiğini hissettikten sonra gözlerini açtı. "Ne oldu?"

"Yani, evrenin en ürkütücü uzaylısı tarafından esir alınmak ve berbat bir seks partisine katılmaya zorlanmak dışında mı?" diye sordu. "Oh, sanırım yok."

Karanlıkta ona dönüp baktı. "Korkuyor musun?" "Daha çok çıldırmış gibiyim. Sen korkmuyor musun?"

"Kendim için değil, senin için endişeleniyorum," dedi Kos. "Eğer biri sana dokunmaya veya zarar vermeye kalkışırsa, onunla savaşmak zorunda kalırım."

"Ama yapamazsın." Kız dönüp elini onun koluna koydu. "Seni öldürürler."

"Hayatım pahasına seni korurum, ölmek pahasına bile," dedi. "Ama seni yalnız bırakmak istemem."

"Ben de istemiyorum." Sesi titredi. "Hiçbirini."

Başını geri çevirip tavana baktı. "O zaman bu gece kimse sana dokunmasın."

Kos, onun vücudunun sıcaklığını hissetti ve ona yaklaşırken kumaşın yumuşak hışırtısını duydu. Kızın üzerine çömeldiğinde nefesi kesildi.

"Ne yapıyorsun?" O eğilip dudaklarını dudaklarına değdirirken, onun silüetini görebiliyordu.

"Eğer bu olacaksa, *benim* istediğim şekilde olacak."

Yumuşak bukleleri yüzünün iki yanına düşerek etraflarına bir perde oluştururken, kalbi hızla çarpmaya başladı. "Anlamıyorum."

Ağzını kulağına yaklaştırdı ve kulak memesini ısırdıktan sonra emmeye başladı. O da iniltiyi bastırdı.

"Sana söyledim, koca adam," dedi, nefes nefese sesi omurgasında titremeye neden oldu. "Seninle sevişmek istemediğimden değil. Sadece seyirci önünde yapmaya pek hevesli değilim, özellikle de ilk seferinde."

Onun vücudu ona sürtünürken, adamın penisi boxer şortunun içinde zonkluyordu. "İstiyorsun... Şimdi mi?"

Kız hafifçe geri çekildi, nefesi ağırlaşmıştı. "Tabii beni istemiyorsan."

"Seni istiyorum," dedi, neredeyse çok hızlı, eli kızın buklelerine dolanmıştı. "Seni o korsan gemisinde ilk gördüğüm andan beri istiyorum. O anda senin benim olduğunu biliyordum."

"Görünüşe göre bana ne kadar bana ait olduğunu göstereceksin, koca adam," diye fısıldadı.

Kos, kızın kalçalarını tekrar döndürüp penisine sürtünce içindeki arzunun fırtınası hissetti. Tüm öfkesi ve hayal kırıklığı anında kör edici bir ihtiyaç haline dönüştü. Elini kızın saçlarına geçirip ağzını kendine doğru çekti, baskın bir hareketle dudaklarını ayırdı.

dilini kullanarak dudaklarını ayırdı. Vücudu ona karşı eriyormuş gibi görünüyordu ve ağzında inledi.

Kos bir elini beline doladı ve öpüşmeyi kesmeden onu sırt üstü çevirdi. Bacaklarının arasına girdiğinde, ağzını onunkinden ayırdı ve gözlerinin şaşkınlıkla parladığını, ardından kendi arzusuyla dolduğunu gördü.

İlk kez eşini bu şekilde almayı hayal etmemişti, ama kız haklıydı. Bu sadece onlara ait olacaktı. Bunu kimseyle paylaşmayacaktı. Onu asla paylaşmayacaktı. Umut onundu. Her zaman.

ON SEKİZ

Hope onun altında yatıyordu, kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Vücudu sıcaktı ve kız, elleriyle onun çıplak sırtını okşadı. Parmak uçları omurgasındaki çıkıntılara değdiğinde, adam düşük bir homurtu çıkardı.

Daha önce onun düğümlerini keşfetmek için fazla zamanı olmamıştı - gemideyken onu bayılmak için baştan çıkarmaya odaklanmıştı - ve şimdi onların hissini tadını çıkarıyordu. "Bunları seviyorum," diye fısıldadı.

Kos sırtını kavisledi ve Hope parmaklarını omurgası boyunca aşağı doğru kaydırды, düğümler sıcak ve sertti. Her birini daireler çizerek okşadıktan sonra bir sonrakine geçti, okşamalarıyla ısınan düğümleri severek.

Onu ezmek için dirsekleriyle vücudunu desteklerken nefes alıp verışı zorlaşmıştı. "Onlara dokunma şeklin hoşuma gidiyor. Bana dokunma şeklin hoşuma gidiyor."

Kos artık sadece koyu renkli bir etek giyyordu, dokunacak daha fazla yeri vardı ve ellerini onun geniş kasları üzerinde dolaştırmaktan alıkoyamıyordu. Bir elini, sert kaslarla kaplı karnına getirdi. Kendi keskin nefesini duyunca, parmaklarını aşağıya doğru kaydırды ve V şeklinde uzanan kasları izledi.

Kahretsin. Bir uzay istasyonunun birinci subayı olarak bu vücuda nasıl sahip olmuştu? Bu, masa başı iş yaparak elde edilebilecek bir vücut değildi. Bacaklarının arasında sertleşen penisini hissedince nefesi kesildi.

Nabızı hızlandı. Neden gergin hissediyordu? Bakışları yana kaydı ve odayı taradı. Elbette camdan bir kafesteydi, ama

oldukça karanlıktı ve kimse onları izlemiyordu. Yanlarındaki hücre boştu ve Xarla ortadan kaybolmak için iyi bir iş çıkarmıştı.

O masum bir bakire değildi. Birçok erkekle birlikte olmuştu; seks onun için her zaman normal ve sağlıklı bir şeydi ve sadece eğlence amaçlıydı. Öyleyse neden bu seferki bu kadar farklıydı? Neden Kos farklı hissettiriyordu?

O eğilip kulak memesinden dudaklarına kadar bir öpücük izi bırakırken, nefesi boynuna sıcak sıcak değiyordu. Dudaklarını yakalayıp onu derin bir öpücüğe boğdu. Dillerinin birbirine dolanmasıyla başı dönmeye başladı ve o çekildiğinde kendini sersemlemiş gibi hissetti.

Kos farklı olduğu için bu farklıydı. O, birlikte olduğu diğer erkekler gibi değildi. Ömür boyu eş, adanmış gelin kavramı onu korkutsa da, Kos'un onu hayatı pahasına koruyacağını biliyordu. Onu asla terk etmeyecekti. Belki de onu en çok korkutan şey buydu.

"Hope?" Onun gizli fısıltısı onu düşüncelerinden kopardı.

"Üzgünüm," dedi. "Bana bir şey mi sordun?"

Elini çenesine koydu. "Emin misin?"

Onun öpücüklerinden başı dönmüş olsa da ona gülümsedi. Tüm vücudu arzuyla titriyor olsa da, hala onun için endişeleniyordu.

Hope başını salladı. "Eminim."

Emindi. Kendisiyle evleneceğine inanan bir adamla yatmak istememesi gerektiğini biliyordu. Bu, onu en kötü şekilde kandırmak değil miydi? Ama bu olacaksa, kendi şartlarıyla olacaktı.

Elini onun saçlarında gezdirdi ve tırnaklarını boynunun arkasına geçirdi. "Sana yalvarmamı ister misin?"

Adam, dudaklarını dudaklarına bastırırken düşük bir sesle homurdandı ve Hope nefesinin kesildiğini hissetti. Adam elini bir bacağına kaydırđı, elbisesinin kumaşını kenara itti ve Hope serbest kalan bacağını adamın beline doladı.

Aynı şeyi onun kiltinin kumaşına da yapan Hope, onun dar iç çamaşırını çekti. Adamın inlemeleri ağzında daha da yüksek sesle duyulmaya başladı ve adam, onun tadı için açlıktan ölmüş gibi onu öptü. Hope, sıkı kumaştan serbest kalan sert penisini hissederken, adamın üzerine doğru sallandı.

Adam dudaklarını onunkilerden ayırdı, gözleri çılgındı ve nefesi düzensizdi. "*Grek.*" Adam ağzını çenesinden aşağıya doğru hareket ettirerek, sertleşmiş meme ucuna ulaştı, kumaşı kenara çekerek onu havaya maruz bıraktı.

Hope, o yalamaya başladığında parmaklarını omuzlarına geçirdi ve dudaklarından nefes nefese bir inilti kaçtı. Bacaklarının arasında sıcaklık yayıldı ve o sıcak ağzını diğer göğsüne kaydırıp meme ucunu ağzının derinliklerine emdiğinde, Hope huzursuzca kıvrıldı.

"Kos," diye fısıldadı, elleri onun çıplak omuzlarını kavırıyordu. Endişesi yok olmuştu. Artık gergin değildi. Onu istiyordu ve bunun ne anlama geldiği umurunda değildi. Hiçbir zaman başka birine karşı bu kadar ilkel bir arzu duymamıştı.

Adam ona baktı ve kadının bacaklarını ayırırken yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Hope, adamın dilinin ısısı kadının kıvrımlarına yayılırken keskin bir nefes aldı ve tırnaklarını adamın vücuduna geçirdi. Adam kadının klitorisini bulup dilinin ucuyla çevirmeye başladığında, Hope ağlamamak için alt dudağını ısırdı.

Hope onu izleyebilmeyi diledi, ama karanlıkta, vücudunu sarsan hisler inanılmaz derecede seksi geliyordu. Onun hareketleri hızlandıkça göz kapakları titreyerek kapandı, dili hızla dilini gezdirdikten sonra yavaş daireler çizmeye başladı. Kalın ellerini kışının etrafına kaydırdı ve kalçalarını kaldırarak bacaklarını onun için daha da açtı. Dilinin verdiği zevk titremeleri vücudunu sararken kalçalarını döndürdü ve kısa sürede vücudu titreyerek arkaya doğru kıvrıldı.

"Benim için gel," diye emretti, sesi karanlık bir mırıldanmaydı.

Kimsenin onu duymasını istemediği için, Kos kalın parmağını içine soktuğu anda alt dudağını ısırdı. Parmağını içeri sokup çıkarırken klitorisini okşamaya devam etti, sonra ikinci parmağını da ekledi ve dudaklarından bir inilti kaçtı. Sadece parmaklarıyla bu kadar doluyduysa...

Hızını yavaşlattı, onu yalayarak kalçalarını arzuyla titretmeye başladı.

"Daha fazla," diye fısıldadı.

O da ona daha fazlasını verdi, klitorisini tekrar sertçe emdi, parmakları derine girdi. O, onun etrafında spazmlar geçirirken boğuk bir çığlık atmak için dişlerini sıktı ve sonra gevşedi.

Hope onun geriye yaslandığını gördü, ona bakarken penisinin silueti vücudundan dışarı çıkmıştı. Cildi hala onun dokunuşundan karıncalanmasına rağmen, oturup ona uzandı.

Penisi görüldüğünden daha da büyük hissediyordu ve elini tabanından kavradığında kapatamadı. Elini kalın penisi üzerinde yukarı aşağı hareket ettirirken o nefes verdi ve sonra Hope'un Drexian laneti olduğunu düşündüğü bir şey söyledi.

Sahiplenme duygusu onu kapladı; bu onu şaşırttı, çünkü daha önce hiçbir erkeğe karşı böyle bir sahiplenme duygusu hissetmemişti. Ama kocaman penisini avuçlayıp nefesinin hızlandığını duyunca, Hope ona sahip olma arzusu ile doldu.

Yukarı bakıp gözlerini yakaladı ve dudaklarını penisinin ucuna getirdi. Gözleri büyüdü ve o, dilini penisinin başının etrafında dolaştırıp tuzlu kayganlığı tadarken nefes almayı kesti.

Adam bir elini Hope'un saçlarına doladı. "Tanrım, Hope."

Sesindeki yırtık arzuyu duymak, onun için yeterliydi. Penisinin başını ağzına aldı ve saçlarını daha sıkı tuttuğunu hissetti. Onu olabildiğince derine aldı, tümünü alamasa da sertçe emdi ve boğazını sıktı. Penisi çok büyüktü ve o kalın penisin içinde ne kadar iyi hissedeceğini düşünmek onu inlemeye başladı. Kimsenin duyması umurunda bile değildi.

Onun uzunluğunu tekrar yukarı doğru hareket ettirdi, başını tekrar etrafında döndürdü, ama onu tekrar derinlemesine alamadan Kos onu yatağa itti.

"Hey," diye yumuşak bir sesle itiraz etti. "Henüz bitirmemiştim."

"Ağzın çok güzel olsa da, *cinnara*, içinde olmak için yeterince bekledim." Bacaklarının arasına diz çöktü ve bacaklarını daha da açtı.

Hope bacaklarını açarak onu içinde istedi, ona ihtiyaç duydu. "O zaman bekleme, koca adam."

Kalçalarını kendine doğru çekti, penisini girişine dayadı. "Sen benimsin. Ne olursa olsun, her zaman benim olacaksın."

Düşünebilmeden başını salladı. Orada olmak, onun olmak istemesine neden oluyordu. Onun tarafından sahiplenilmek istiyordu. Drexian'ın eşi olmak istiyordu, sanki savaşçı tarafından sahiplenilmek onu koruyacakmış gibi. "Ben tamamen seninim, Kos."

Kalın penisinin başını içeri bastırdı ve kız hızlıca nefes aldı. O hafif hareket bile onu gerdi ve içgüdüsel olarak geri çekildi.

Kos onu durdurmak için kalçalarını kavradı. "Beni alabilirsin, *cinnara*. Yapabileceğini biliyorum. Sen benim olmalısın."

"Cinnara"nın ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama bu kelime içinden bir zevk dalgası geçirdi. "İstiyorum. Seni tamamen hissetmek istiyorum."

O, onu sabit tutarken daha derine girerken düşük bir sesle homurdandı ve kız, onu hiç bu kadar gergin hissetmemişti. Hiç bu kadar dolu hissetmemişti ve o kendini sonuna kadar gömdüğünde, kız tekrar nefes almaya başladı.

"Çok sıkı," diye nefes nefese söyledi, kendini içinde tutarak.

Vücudu alışırken kalçalarını hareket ettirdi, onu o kadar derine gömülü hissetti ki gözleri neredeyse başının arkasına yuvarlandı.

"Böyle hissedeceğini biliyordum," diye mırıldandı, vücutları birbirine değecek şekilde kendini alçaltarak. "Çok mükemmel."

Kos kendini biraz dışarı çekip tekrar içeri girdiğinde Hope küçük bir nefes sesi çıkardı. Kollarını onun boynuna doladı, tırnaklarını sırtındaki kaslara batırdı.

"Daha fazla," diye fısıldadı kulağına.

O daha hızlı hareket etmeye başladı ve o derinlemesine girerken, o onun kaygan omuzlarına yapıştı. İnlemek ve çığlık atmak istedi, ama kendini sessiz kalmaya zorladı. Tek ses, bacaklarını onun beline dolarken, karışık nefes alıp verme sesleriydi.

ON DOKUZ

Grek, hiç böyle bir şey hissetmemişti. Onun gibi birini hiç hissetmemişti.

İçine tamamen girene kadar tekrar ona daldı, sıkı sıcaklığı onu arzuyla neredeyse kör ediyordu.

Loş ışıkta bile, kahverengi gözlerinin yarı kapalı olduğunu ve her itişinde ağzının daha da açıldığını görebiliyordu. "Kos."

Başını kadının kulağına yaklaştırdı. "Evet, *cinnara*?" Kendini dışarı çekip daha derine girdi. "Bunu mu istemiştin?"

Onun cevabı yarı mırıldanma, yarı iniltiydi ve yumuşak sesleri onu daha da çılgına çevirdi. Zaten kendini zar zor kontrol edebiliyordu, derinlemesine girip bacaklarının arasında kendini harekete geçiriyordu.

Onu çok uzun zamandır bekliyordu. Sadece ona ait olacak bir kadın için çok uzun zamandır. Onu kaybetmiş, aramış, onun için savaşmıştı. Şimdi, o onunla birlikteydi. Sonunda kendini ona teslim ediyordu. Ve bu düşünce onu neredeyse çıldırtıyordu.

Ona yaklaştı, vücudu onun vücudunun üzerinde duruyordu ve ikisinin ısısı birbirine karışuyordu. Kalçaları hızlıca hareket ediyordu, tekrar tekrar ona girerken, onun hızlı nefesleri onu daha da tahrik ediyordu.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye fısıldadı, başını aşağı çekerek dudakları kulağını okşadı. "Seninle dolu olmak çok doğru geliyor."

Göğsünde yükselen bir kükremeyi bastırdı. Zevkini haykırmak istiyordu, ama onu kendine saklamak da istiyordu. Onun sıcaklığını ve nefes nefese seslerini kendine saklamak istiyordu.

Garip bir hapishanede mahsur kalmış olsalar da, birlikteydiler ve o onları oradan çıkarmak için bir yol bulacaktı. O zamana kadar, ona sahip olduğunu ilan edecekti, böylece bu insan kadının sadece ona ait olduğuna dair hiçbir şüphe kalmayacaktı. Başka hiç kimse ona dokunmayacaktı. Başka hiç kimse onu sikmeyecekti. O onundu. Onun eşiydi.

Dudaklarından bir hırıltı kaçtı ve dudaklarını onun dudaklarına bastırarak onu boğdu, dudaklarının isteyerek açıldığını ve onu içeri aldığını hissetti. Onun tatlı tadı onu arzu ile çılgına çevirdi ve daha da hızlı bir şekilde ona girdi, çığlıklarını yuttu.

Bacakları titremeye başlayınca beline sıkıca sarıldı. Vücudunun penisinin etrafında titrediğini hissetti, sonra onu sıkıca kavradı. Hope sırtını kavisledi, elleriyle sırtını tırmaladı ve derisini çizdi. Acı, vücudunun penisinin etrafında titremesinin verdiği zevke kıyasla hiçbir şeydi. Hiçbir şey, onun içinde orgazm olurken hissettiği kadar iyi ya da mükemmel olmamıştı.

Ağzını onunkinden kopardı, çaresizce nefes aldı ve onun adını fısıldadı. "Kos."

Onun dudaklarından kendi adını duymak, onun hareketlerini hızlı ve çaresiz hale getirdi, bıçak gibi içeri girip, sertçe itip, sessizce boşalırken başını geriye atıp kendini derinlerde tuttu.

Üstüne yığılınca ve onu ezmek için yana yuvarlanınca, Hope de onunla birlikte yuvarlandı, göğsüne uzanarak nefes nefese kaldı.

"Vay canına," diye soluk soluğa konuştu. "Bütün Drexianlar böyle mi?"

O yumuşakça güldü. "Bilmiyorum."

Terden kayganlaşmış göğsünü parmağıyla izledi. "Eğer öyleyse, neden haraç gelinler arasında toplu isyan çıkmadığını anlıyorum."

"Yani daha fazlasını mı istiyorsun?"

Hope onun üzerine sürünerek, hala sert olan penisi onun açıklığına çarpacak şekilde kendini aşağı doğru kaydıldı. Kendini hafifçe kaldıldı, kalçalarını eğerek onu tekrar içine aldı ve tamamen oturup onu derinlemesine içine alırken bir nefes verdi. "Bundan hiç doyamayacağım galiba."

O da aynı şekilde hissediyordu, göz kapakları, onun sıcacık sıcaklığı penisini sararken titriyordu.

"Benim *cinnara'm*," diye fısıldadı, ellerini sırtında gezdirip çıplak kalçalarını avuçladı. Onu kaldırıp tekrar aşağı indirdi, penisine saplanırken çıkardığı keskin nefesin tadını çıkardı. "Sadece benim."

YİRMİ

"Gergin misin?" diye sordu Xarla, ellerini uyluklarının önünden aşağıya doğru kaydırarak.

Işıklar tekrar açılmıştı, ancak tam aydınlatma değildi. Işıklar hala loştu, ancak renkli, desenli ışıklarla dönüşümlü olarak rampada dans ediyordu. Hücrelerin içinde bile ışık renklidi. Xarla'nın hücresi soluk mavi renkte parlıyordu, Hope ve Kos'un bulunduğu oda ise altın renginde parlıyordu.

Enstrümantal müzik havayı dolduruyordu ve ancak şimdi geminin altından sesler yükselmeye başladı. Kahkahalar bardakların tıktırtısıyla karışıyordu, bu da Hope'a partinin resmen başladığını haber verdi.

"Gergin misin?" diye sordu Hope, hücrelerin dışındaki koridora bakarak. "Şey, daha önce hiç seks partisine gitmedim, o yüzden biraz gerginim diyebilirim."

"Alışırısın," dedi uzaylı, kendi elleriyle gergin bir şekilde çalışmasına rağmen.

Hope, daha önce getirilen küçük masaya bakıp zorlukla yutkundu. Masada, uzun su silindirlerinin yanı sıra birkaç şişe uzaylı şampanyası ve Hope'a çilekleri hatırlatan parlak meyveler vardı. Tabii çilekler mor ve tamamen yuvarlak olsaydı.

Meyve ve köpüklü içeceğin gösterinin bir parçası olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu, bu da onu prensip olarak reddetmek istemesine neden oldu. Gerçi, tamamen sarhoş olmak muhtemelen geceyi atlatmanın en kötü yolu olmayacaktı.

Kos'un yatak arkasında küçük bir daire çizerek volta attığını gördü. Mümkün olsaydı, daha da gergin görünüyordu. İçindeyken kulağına tatlı sözler fısıldayan Drexian gitmiş, yerine yere vurarak öfkeyle yanan gözlerle bakıp duran Drexian gelmişti.

Ona doğru yürüdü ve koluna elini koydu. "Yerde delik açacak kadar dolanmanın bir faydası olacağını sanmıyorum."

Durdu ve ona bir bakış attı, sonra kim olduğunu hatırlamış gibi göründü. Yüzündeki ifade yumuşadı ve elini onun elinin üzerine koydu. "Özür dilerim, *cinnara*. Kaçmanın bir yolunu düşünmeye çalışıyorum."

"Bir şey bulabildin mi?" Kız gülümsemeye çalıştı, ama bunun zayıf bir girişim olduğunu biliyordu.

Onun tek cevabı, kızın yüzünü eline alıp başparmağını alt dudağına sürmek oldu. "Düşüncesi bile dayanamıyorum..." Başını salladı, gri gözleri karardı. "Bu yaratıkların seni onursuz bırakmasına izin vermeyeceğim."

Dokunuşu onu titretti. "Drexian onuruna olan saygını anlıyorum, ama şu anda hayatta kalmaya odaklanmamız gerektiğini düşünüyorum. Onurumu korumaya çalışırken öldürülürsen, ben ne olacağım?"

Dudaklarını sıkıştırdı ve bir an için gözlerini kapattı. "Haklısın. En önemli şey seni buradan çıkarmak."

"Senin korkunç görünümlü bir korsanla savaştığını gördüm, yani bunu yapabilecek biri varsa, ben sana bahse girerim."

Onu yumuşakça öptü ve Hope kendini ona bırakarak bir an için etrafını unuttu. Ta ki Xarla'nın yüksek sesle boğazını temizlediğini duyana kadar.

Hope dönüp baktı ve partinin ilerlediğini gördü. Süslü elbiseler ve parlak renkli takım elbiseler giymiş konuklar hücrelerin dışında yürüyor ve utanmadan içeriye bakıyorlardı.

Neden olmasın ki? Onlar, yasadışı bir hapishanede düzenlenen ürkütücü bir seks partisine katılmak için yüklü bir ücret ödeyecek türden uzaylılardı.

Utanç duygusunun onların repertuarında yer aldığını sanmıyordu.

Xarla'ya bakınca, uzaylının daha önce gösterdiği versiyondan çok daha erotik bir yavaş dansa başladığını gördü. Koni şeklindeki kafalarında uzun bşlıklar olan, birbiriyle uyumlu yeşil elbiseler giymiş bir ift, Xarla bşını kendi kışının arkasına saklayıp kuyruğunu daireler çizerek salladığında, hareketsizce ayakta durup alkışladı.

Kos'un eli yüzünde sıkılaştı ve diğerkoluyla onu kendine çekti. "Hiçbirine bakma. Gözlerini benden ayırma."

Söylemesi kolay, yapması zor, diye düşündü. Hope, hücrelerinin dışında "Drexian" ve "insan" kelimelerinin havada yankılandığını duydu. Kos'a baktı ve onun bakışlarına odaklandı. Onun yumuşak gri gözlerinde ve yanındaki vücudunun sıcaklığında kendini neredeyse kaybediyordu.

Camın sertçe vurulması onu irkitti. Neredeyse.

"Dönme," dedi Kos, bakışları bir anlığına bşının üstünden geçip ona geri döndü.

Dışarıdan yükselen sesleri duysa da bşını salladı.

Kos'un çenesindeki bir kas seğirdi, ama parmağıyla kızın yanağını okşadı. Bakışlarını ondan ayırmadan, ağızını kızın ağızına yaklaştırdı, önce nazikçe öptü, sonra dudaklarını ayırıp daha derine daldı.

Umut, Kos'un çıplak göğsüne elini koyarak kendini destekledi. Kos ise kolunu kızın sırtına doladı ve kendini ona bastırdı. Yüksek sesler alkışlara dönüştü ve kızın vücudu kaskatı kesildi. Anında pişman olmasına rağmen, kız Kos'tan uzaklaştı.

Gerekliğegeri döndü ve camın dışında daha fazla parti konuğunun toplandığının farkındaydı. Bakmaması gerektiğini biliyordu, ama çok meraklıydı. Boynunu çevirince, onu izleyen garip bir uzaylı grubu gördü. Elinde içkilerle, bazıları Kos ve onu açıkça şehvetle izlerken, diğerkileri sanki olağan bir şey yokmuş gibi birbirleriyle konuşuyorlardı.

Kalbi düzensizce atıyordu ve avuç içleri nemliydi. Kos'a döndü ve alnını göğsüne yasladı. "Bunu yapamam."

Kalın kollarıyla onu sardı, başını çenesinin altına soktu ve başının üstüne öptü. "Sorun yok, *cinnara*."

Derin bir nefes aldı, camın dışından gelen sesleri duymamaya çalıştı. "Bu ne anlama geliyor, *cinnara*?"

"Drexian dilinde 'aşkım' anlamına gelir."

Normalde bu tür sevgi sözcükleri onu kaçırdı ya da kaçmaya zorlardı, ama şimdi tüm vücudunu ısıttı. Parmaklarını onun sert göğüs kaslarının kıvrımlarında gezdirdi ve meme uçlarının sertleşmesini izledi.

"Üzgünüm," diye mırıldandı, hafifçe kıkırdayarak.

"Bana dokunduğun için asla özür dileme," dedi, sesi sadece onun duyabileceği kadar alçaktı. "Ben seninim. Bana istediğin gibi dokunabilirsin."

Camın üzerine vurulan ses ikisini de irkiltti.

"Şimdi akvaryumdaki balıkların nasıl hissettiğini anlıyorum," diye mırıldandı Hope. Eğer bir gün Dünya'ya geri dönerse, hayatı boyunca bir daha hayvanat bahçesine veya akvaryuma adımını atmayacaktı.

Dünyaya geri dönmek. Artık geri dönmek istiyor muydu ki? Kısa bir süre önce bu fikre kararlıydı, ama o, aptalca takıntısı onları şu anki duruma düşürmeden önceydi. Ve Kos'la yatmadan önceydi.

Kendini sertçe salladı. *Hadi ama kızım. Bir seks yüzünden hayat planlarını değiştiremezsin, o seks ne kadar harika olursa olsun.*

Ama bu sıradan bir seks değildi, değil mi? Elini, onun karnını kaplayan pütürlü çıkıntılar üzerinde düzleştirdi. Ve bu sadece onun inanılmaz derecede seksi olması değildi, ki öyleydi. Hayır, daha fazlası vardı. Daha önce hiç hissetmediği bir şey.

Kafasının içindeki küçük bir ses, insanların hepsinin aynı olduğunu hatırlatarak onu rahatsız ediyordu. Hepsi bir şekilde ya da başka bir şekilde terk ederlerdi.

Kos'a baktı. Ama onu terk etmemişti, bunu hak etmesine rağmen. Hâlâ yanında duruyordu.

"Ne tatlı, değil mi? Ve sıkıcı."

Ses o kadar yakındı ki Hope başını hızla çevirdi. Zaria bölmenin içinde duruyordu, lazer kırbaacı yanında vızıldıyordu. Bir şekilde kapıyı açıp onlar duymadan içeri girmeyi başarmıştı, ama müzik ve yüksek sesler nedeniyle pek bir şey duyulmadığı için bu çok da şaşırtıcı değildi.

Kos, Hope'u arkasına çevirerek kendini onunla kırbaçlı uzaylı arasında koydu. "Ne istiyorsun?"

Zaria öne eğildi, sözleri neredeyse tıslama gibiydi. "Senin yapman gerekeni yapmanı istiyorum." Kırbacını şaklattı ve ucu cızırdadı. "Yoksa misafirlerimize başka bir gösteri izletirim."

"Devam et," dedi Kos. "Acı beni korkutmaz."

Zaria sırtıttı, Kos'a doğru ilerledi ve Hope, ona vereceği cezadan büyük zevk alacağını biliyordu.

"Durl!" Hope Kos'un önüne atladı ve ellerini uzattı. "Bunu yapmana gerek yok. Biz... istediğini yapacağız."

Zaria'nın dudakları soğuk bir gülümsemeye kıvrıldı. "İşte böyle daha iyi." Bakışları Hope ve Kos arasında gidip geldi. "Bunu yapın."

Topuklarını dönüp dışarı çıktı. Hope, dışarıdaki konukların birçoğunun Kos'un kırbaçlanmayacağı için gerçekten hayal kırıklığına uğradığını fark etti.

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedi Kos, kız dönünce. "Seni koruyacağımı söylemiştim."

Hope onu elinden tutup yatağın kenarına götürdü. Onu aşağı iterek yatağın ucuna oturttu, sonra da bacaklarını onun bacaklarının üzerine atarak oturdu. Gözleri şaşkınlık

ve arzu ile parladı, ama başını salladı. "Sana gerek olmadığını söylemiştim..."

Parmaklarını onun dudaklarına koydu. "Biliyorum. Ama şimdi seni korumak benim sıram."

YİRMİ BİR

Kos, Hope'a hayretle baktı. "Beni korumak mı?"

Sırtı cama dönüktü, ama omzunun üzerinden artan kalabalığı görebiliyordu. Renkli ışıklar, onları izleyen uzaylıların yüzlerinde dönerek, zaten çılgın ifadelerini daha da çarpıtıyordu. Mor ve pembe spiraller, gösterişli renkli cüppelerin ve karmaşık saç stillerinin üzerinde dans ediyor, izleyicilerin şekil değiştirdiğini gösteriyordu. Şeffaf duvarlar, sesleri yeterince engelliyordu, ancak müziklerin giderek yoğunlaşan gümbürtüsü arasında alaycı sesler ve yuhalamalar duyabiliyordu.

Kız, dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı, saçları omzuna dökülerek çıplak tenini gıdıkladı. "Onları mutlu etmenin en iyi yolu, istediklerini vermektir. İstediklerinden fazlasını."

Onun sözlerine sinirlendi, ancak dudaklarının vızıltısı istem dışı bir titremeyi sırtına yaydı ve damarlarını zonklattı. Onun haklı olduğunu biliyordu, ama bundan hoşlanmıyordu.

Hope, kulak memesini dudakları arasına aldı ve nazikçe emdi, damarlarından daha fazlasını zonklatarak. Sertçe ısırды ve o, gözlerindeki meydan okumayı görerek geri çekildi.

"Bana şaplak at," dedi ona.

"Ne?" Gürültüden onu yanlış duymuş olmalıydı.

Kız, onun kucağında kışını salladı. "Duydun beni. Seni şaplak atmanı söyledim." Onun tereddüt ettiğini görünce, "Onlar buna bayılacak ve bu bize biraz zaman kazandıracak," diye ekledi.

Kadını, güzelliği kadar zeki de olduğunu düşündü. Skandal ve tahrik için gelen kalabalığı tatmin etmenin birden fazla yolu vardı.

O, ellerini onun omuzlarına dayarken, başını yana eğdi. "Sadece sen istediğin için."

O, kıcına bir şaplak attı ve kız, şaplağın hak ettiğinden çok daha yüksek bir çığlık attı.

"Hadi ama, koca adam," dedi kız, ağzının köşesinde bir gülümsemeyle. "Daha sert vurabilirsin, biliyorum, ve bunu yapmak istediğini de biliyorum."

"Neden isteyeyim ki?"

Omuzlarını silkti. "Beni aptal yerine koyup bizi bu belaya soktuğum için kıcıma şaplak atmak istemiyor musun?"

Yine kıcına vurdu, ama bu sefer daha sert. "Haklısın, *cinnara*."

Gözleri parladı. "Acıttı. *Bu* kadar iyi bir gösteri yapmana gerek yok."

Gözünün ucuyla parti misafirlerinin tezahürat yaptığını görebiliyordu. Bu sefer diğer poposuna vurdu ve avucunun altında etin titrediğini hissetti.

"Seni..." dedi, ondan kurtulmaya çalışarak.

Onu kucağında tutmak için ellerini kalçalarının yanlarına sıkıca tuttu ve başı onun başının yanına gelecek kadar yaklaştırdı. "Haklıydın. Bayıldılar."

"Ve bence sen de biraz fazla seviyorsun," dedi.

"Haklıydın," diye fısıldadı kulağına. "Beni kandırıp bayılttığın için cezayı hak ediyorsun."

"Beni affettiğini sanmıştım," dedi.

"Affettim," dedi Kos. "Ama Drexian eşin olarak, hatalarından ders almanı sağlamak benim sorumluluğum. Ve seni hizada tutmak benim hakkım."

"Disiplin altında tutmak mı?" diye kekeledi Hope.

Kos onu şiddetle öptü, ağzını açarak dilini onun diline soktu ve bir eliyle kollarını arkaya doğru bastırıp bileklerini büyük eliyle birleştirdi.

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi, ağzını onunkinden çekerek.

Kos onu tek bir hareketle kaldırdı ve dizlerinin üzerine yatırdı, eli hala bileklerini belinde bir arada tutuyordu. Hope, Kos onu tutarken debelendi ve çırpındı. Kalabalık alkışlayarak ve çılgınca el sallayarak tezahürat yaptı.

Hope boynunu uzatıp onun gözlerine bakmaya çalıştı. "Yemin ederim, bunun için seni öldüresiye döveceğim."

Adam eğildi, Hope'un kafasına vurmaya çalışırken başını kaçırdı. "Bu senin fikrindi, *cinnara*, ve işe yarıyor."

Ona bakmayı bırakıp kalabalığa doğru gözlerini çevirdi, sonra tekrar ona baktı, gözleri kısılmıştı. "Tamam, yapalım, ama bu kadar zevk almayı bırak."

Ona gülümsedi, bakışları elbisesinin şeffaf kumaşından görünen yuvarlak kalçalarına kaydı. "Deneyeceğim, ama kalçaların çok güzel."

Kız tekrar direndi ve kıcığını sallayınca adam inledi. Bir kalçasına tokat attı ve karşılık olarak keskin bir çığlık duydu. Kalabalık coştı, daha fazlasını isteyen bağırışlar yükseldi.

Kos'un penisi, dişi - eşi - kucağında yatarken, kıcı havada ve kolları arkasında sıkışmış haldeyken zonkluyordu. Cildi, onun şaplaklarından pembeye dönmüştü ve uzaylıların onun iç çamaşırlarını çıkardığı için minnettardı. Elbisesinin neredeyse şeffaf kumaşından kızarmış kalçalarını görmekten çok hoşlanıyordu.

Hope haklıydı. Beklediğinden çok daha fazla zevk alıyordu, kadının protesto ve mücadele sesleri onu o kadar tahrik ediyordu ki, sertleşmiş penisini örtmesine minnettardı.

Tahrikinden o kadar dikkatini kaybetmişti ki, bileklerini tutan ellerini gevşetmiş ve kız onun kucağından sıçrayarak yataktan atlamış ve yatağın diğer tarafına koşmuştu. İçgüdüsel olarak ona atıldı, ama kız yataktan kayarak onun ulaşamayacağı bir yere dans ederek kaçtı.

Camın önündeki kalabalık büyümüşü ve yan odadaki Xarla bile akrobatik gösterisini bırakıp Kos'un Hope'u kovalayıp iki hücrelerinin arasındaki duvara sıkıştırmasını hayranlıkla izlemeye başlamıştı.

Sırtı duvara dayalıydı ve Kos, kızın iki kolunu başının üzerine bastırdı. Gözleri çılgındı, yanakları kıpkırmızıydı ve en az onun kadar tahrik olmuş gibiydi, sertleşmiş meme uçları elbisesinin ince kumaşına baskı yapıyordu.

Kos ağzını onun ağzına bastırdı ve onu o kadar sert öptü ki, başı şeffaf duvara yapıştı. Arzuyla başı dönüyordu, seyircilerin tezahüratları arka planda kayboluyordu. Tek farkında olduğu şey, kulaklarında çınlayan kanının ve ağzındaki Hope'un arzulu inlemeleriydi. Hope bir bacağını kaldırıp kalçasına doladı ve sertleşmiş penisine sürtünce, Kos homurdandı ve kendini ona daha da sertçe bastırdı.

Yan hücreden gelen bir inilti onu geri çekilmeye zorladı, dönen renkler ve sağır edici sesler tekrar odak noktasına geldi. Hope'a baktı, dudakları öpücüklerinden şişmişti. Ona bakarken nefesi göğsünde takıldı.

Nefesini düzenledi. Neredeyse kendini kaybetmiş ve onu da yanında götürmek üzereydi. Kollarını bıraktı ve bir eliyle yüzünü kavradı. "Bana güveniyor musun, *cinnara*?"

O da onun bakışlarını karşıladı. "Az önce bana attığın şaplaklardan sonra, güvenmemem gerekir."

Bir elini aşağı indirip kıcını okşadı. "Sana söz, bir daha şaplak atmayacağım."

"Sana güveniyorum," dedi sonunda.

"En azından benden şaplak yok," dedi.

Hope'un ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Güven bana," dedi ve onu tekrar hızlıca öptü. "Buradan çıkmamızın tek yolu bu."

Kız onun arkasına bir bakış attı. "Neden *senin* şaplak yemen kaçış planının bir parçası olamıyor?"

"Benim kıcım seninki kadar yuvarlak ve mükemmel değil," dedi Kos, onu duvara dönük hale getirip bileklerini yine sırtının alt kısmına sabitleyerek. "şimdi sadece buna uy, böylece kaçabiliriz."

Camın diğer tarafında duran kalabalığa dönerek, bir elini kıcının kıvrımlarında gezdirip hafifçe vurdu. Hope, sanki çok daha sert bir darbe almış gibi çığlık attı ve kalçalarını salladı.

"Bu benim vahşi eşimin işi," diye fısıldadı, sonra sesini yükselterek müziğin üstüne bağırdı, "Başka kim denemek ister?"

YİRMİ İKİ

"Ne?" Omzunun üzerinden Kos'a öfkeyle baktı. "Bu işe yarasa iyi olur."

Eğer bu onları oradan çıkarmazsa, onu öldürecekti.

Müzik hala gümbürdüyordu, ağır ritim, şeffaf duvara doğru bağırarak coşan kalabalığın enerjisini yansıtıyor gibiydi. Ağızları açık, gözleri acı vermek için zar zor bastırılmış arzuyla parıldayan kalabalığı gören Hope, Kos'un tehlikeli kaçış planından hiç de memnun değildi. Eğer başaramazsa, başı ciddi belaya girecekti.

Zaria'yı hiçbir yerde görmedi. Bu iyiydi. Kadının bu tuzağa düşeceğini sanmıyordu. Daha önce gördüğü iri yarısı muhafızlardan birini gördü ve onun da parti konukları kadar büyülenmiş gibi göründüğünü fark etti. Soluk gri teni kızarmıştı ve camdan izlerken dudaklarını yalıyordu.

"İlk kim olacak?" diye bağırdı Kos, kışına bir şaplak daha atarak sert bir bakış aldı.

Parlak indigo renkli bir takım elbise giymiş, başının üzerinde metalik bir şey sallayan uzun boylu bir uzaylı. "Bin kredi."

Kos kulağına eğildi. "Bir çığlık fiyatı daha da yükseltebilir."

Hope geri çekildi, kollarını kurtarmaya çalıştı. "Belki de senin çığlığını duymak isterler, koca adam."

Seyircilerden gürültülü kahkahalar yükseldi.

"İki bin." Şişman karnının üzerine sarı cüppe giymiş bir uzaylı, kredilerini havada salladı. İlk teklif veren kaşlarını çatı ama geri adım attı.

Kalabalık, bodur uzaylı öne çıkıp gümüş bastonunun ucuyla onları kenara ittiğinde hayretle nefes aldı ve alkışladı. Parlak diskleri muhafızlara uzattı, sulu gözleri Hope'a kilitlendi.

Hope, ağzına gelen kusmuk tadını yuttu ve titrememeye çalıştı. Hamur gibi yaratığın ona dokunacağı düşüncesi onu kusmak istemesine neden oldu, ama nefesini düzenledi ve Kos'un savaş ve strateji eğitimi almış bir Drexian savaşçısı olduğunu kendine hatırlattı. Ayrıca, aşırı gelişmiş bir koruma içgüdüğü vardı ve bu içgüdü, iğrenç bir şovenizme varıyordu, bu yüzden ona kötü bir şey olmayacağını biliyordu.

Omzunun üzerinden bakıp onun gözlerine baktı. "Ne yaptığını iyi bilsen iyi olur, yoksa ciddi şekilde kızarım."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Onu içeri almak için kapıyı açtıklarında, bizim şansımız o zaman."

Hope, şeffaf bariyerin yanında toplanan uzaylılara baktı. Onların arasından nasıl geçeceklerdi? Kos'un silahı yoktu ve ikisi de ortama uyum sağlayacak kıyafetler giymemişti. Hangara ulaşmadan önce gardiyanı etkisiz hale getirmeleri ve diğer güvenlik görevlilerini geçmeleri gerekiyordu. Sonra gemilerini bulup durdurulmadan kaçmaları gerekiyordu. Bu imkansız görünüyordu.

Ama başka seçenekleri var mıydı? Sapıkça bir hapishaneye benzeyen hayvanat bahçesinde mahsur kalarak hayatlarını mı yaşayacaklardı? Kaçmayı denemeyi tercih ederdi.

Kos'un bileklerini sıkan eli gevşedi ve elini sadece göstermelik olarak onun elinin üzerine koydu, avucunu ona doğru çevirerek ellerini kapattı. Cildinin sıcaklığı koluna ısı dalgaları gönderdi ve ona yarım bir gülümseme atmayı başardı.

"Bu arada, koca adam," dedi, sarı cüppeli uzaylı gardiyanla pazarlık yaparken. "Bu bizi eşit yapar. Sana yaptığım şey hakkında

kıçım yanıyor gibi hissediyorum."

Kos kaşlarını kaldırarak kıçına bakarak, "Anlaştık," dedi.

Kapının açılacağı yerden sadece birkaç metre uzaktaydılar ve Hope, küratörün muhafızının etrafta kimse olup olmadığını kontrol ettikten sonra kemerindeki düğmeyle uğraşmaya başladığında Kos'un gerildiğini hissetti.

Parti sırasında hücreleri açmanın tek başına yapması gereken bir şey olmadığını, hatta belki de hiç yapmaması gerektiğini iddia edebilirdi, ama iki bin kredinin uzaylı para biriminde muhtemelen çok büyük bir meblağ olduğunu da tahmin ediyordu. Ve diski cebine sokarken yüzündeki ifadeye bakılırsa, muhafız bu parayı kimseyle paylaşmayacaktı.

"Hazır ol," Kos ağzının köşesinden fısıldadı.

Hazırdı. Arkasında duyduğu bir ses Xarla'yı hatırlattı ve ona karşı çok nazik davranan uzaylıyı bulmak için başını çevirdi. O yarattığı geride bırakmak hoşuna gitmiyordu. Xarla'nın Curator'un esiri olarak geçireceği hayatın nasıl olacağını bildiği için.

Komşu bölmenin zemini ve duvarlarında renkli ışıklar dans etmesine rağmen, ince yapılı uzaylıyı göremiyordu. Saklanıyor muydu, yoksa kendini Hope'un göremeyeceği kadar küçük bir şekle mi sokmuştu?

Kahretsin. Ona veda bile edemeyecekti.

Kos'un eli onun elini sıktı, ama artık onu tutmuyordu; elini tutuyordu. Bakışlarını yan kompartımana çevirip Drexian'a baktı ve ağzı kurudu.

Kos'un bir Drexian olduğunu ve Drexianların galakside büyük savaşçılar olarak bilindiğini biliyordu, ama Kos'u çıplak göğüslü ve sadece koyu renkli savaş eteği giymiş halde görmek, bunu ona iyice anlattı. Işıklar parlak göğsünde yansıyor ve sırtındaki kaslar onu tam da ölümcül bir

savaşçı gibi görünmesini sağlıyordu. Çenesi sert bir çizgi halindeydi, kıvrılmış bir şekilde dururken, enerjisi devasa vücudundan adeta yayılıyordu. Hope, onun büyük elinin içindeki küçük elini hareket ettirdi, adamın kendi tarafında olmasına sevindi.

Kos ona kısa bir bakış attı, ama bu bakış, Hope'un gözlerindeki kararlılığı görmesi için yeterliydi. Kararlılık ve onun için başka bir şeyin parıltısı. Arzu ve sahiplenmeden daha fazlası. Boğazını sıkıştıran hassas bir şey.

Her şeyin mahvolması ihtimaline karşı bir şey söylemek istedi, ama zaman yoktu. Kapı açıldı ve kısa boylu uzaylı, neredeyse çılgınca gülümseyerek içeri girdi.

Kos beklemedi. Hope'u kolundan çekip, ikisini de şaşkın yaratığın etrafında döndürdü ve onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Hücreye de giren gardiyan hızla geri çekiliyor ve kemerini karıştırıyordu.

Hope'un göğsünde panik yükseldi. Yeterince hızlı olamayacaklardı. Gardiyan neredeyse koridora çıkmıştı, kalın parmağı beline yapışmış, diğer konuklar neler olduğunu anlayınca sendeleyerek geri çekiliyorlardı.

Yukarıdan gelen bir hareket Hope'u irkiltti. Xarla, gardiyan dışarı çıkmadan bir saniye önce onun üzerine atladı. Uzun bacaklarını gardiyanın boynuna doladı ve gardiyan onu çekmeye çalışırken bile tutunmaya devam etti, kuyruğuyla gardiyanın ellerine sert şaplaklar attı.

Hope yukarı baktı. Xarla bölmenin üstündeki açıklıktan geçebilmiş miydi? Her ne kadar kimse geçemeyecek kadar dar görünse de, geçebilmiş olmalıydı. Sonuçta uzaylı bir akrobat ve Hope onun gösterdiği yetenekten daha da yetenekli olduğunu düşünüyordu.

Kos, açıklığın etrafında toplanan uzaylıların arasından geçerek, eller onlara uzanırken onu kendi yanına çekti. Gardiyan dikkatinin dağılmış olmasına rağmen — Xarla bacaklarını boynuna dolamış, yüzü doğal olmayan bir kırmızı renge bürünmüştü — konuklar kaçışını kolaylaştırmayacaktı.

kaçışını kolaylaştırmayacaktı. Bazıları çığlık atıyor, diğerleri eğlencelerinin bu şekilde sona ermesine öfkelenmiş görünüyordu.

Mavi dikenli saçlı bir kadın uzaylı Hope'un kolunu yakaladı, Hope kolunu geri çekip yarattığın burnuna tam isabetli bir yumruk attı. Uzaylının yüzündeki bir şey çatlayınca mor bir sıvı fışkırdı.

"Bu, insanları kafese kapatmanın bir parti oyunu olduğunu düşündüğün için," dedi Hope, kadın kanayan burnunu tutarak ağlarken.

Kos onu tekrar ileriye doğru çekti, parti misafirlerini kibrit çöpü gibi iterek kalabalığın içinden geçtiler. Neyse ki müzik çığlıkları bastırıyordu ve geminin diğer yerlerinden gelen çığlıkların hangisinin heyecandan, hangisinin korkudan olduğunu ayırt etmek zordu. Ancak bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu.

"Xarla!" Hope, uzaylı kadının başını arkaya çevirirken gözünü yakaladı ve bağırdı. "Hadi!"

Küratörün koruması artık mor yüzlüydü, gözleri geriye dönmüştü ve Xarla ondan atlayarak onu yere düşürdü, yere çarpmasıyla yer sarsıldı. Yakındaki bir seyirciden bir pelerin kaparak koşarken ona bakakaldı ve birkaç uzun adımla Kos'a yetişti.

"Yardımanın için teşekkürler," dedi Kos, Xarla ona siyah pelerini atarken. Bir eliyle pelerini omuzlarına attı, diğer eliyle Hope'u bırakmadı.

"Rica ederim." Xarla, Hope'a gülümsedi ve üçü, bazı mahkumların kaçtığından habersiz olan kalabalığın arasından sıyrılarak koridorda koşular. Kalabalığın dikkati, camın arkasında olanlara o kadar odaklanmıştı ki, arkalarında hızla hareket eden üç uzaylıyı fark etmediler.

Hope hücrelerin içine bakmamaya çalıştı, herkesi kurtaramayacaklarını kendine hatırlatarak, ama kaçarlarsa Küratör'ü bulup herkesi kurtarmaları için ısrar edeceğini zihninde yemin etti. Tabii kendileri kaçabilirlerse.

Kırmızı alarm ışıkları yanmaya başladığında, spiral koridorun sonuna neredeyse varmışlardı. Kos, tek kelime etmeden onu kucakladı ve tüm gücüyle koşmaya başladı.

YİRMİ ÜÇ

Hope, Kos'un kollarında hafifti ve Kos, hangar kapısına ulaştığında hiç olmadığı kadar hızlı koşmaya başladı. Kapılar açıldı ve iki tarafta oturan iki gardiyan ayağa fırladı. Kos, Hope'u bir tarafa iterek tek bir sert yumrukla gardiyanlardan birini bayılttı. Diğerine saldırmak için döndü, ama Xarla çoktan zıplamış ve gardiyanın boynuna bacaklarını dolamıştı. Birkaç saniye içinde, güvenlik görevlisi bilinçsiz bir şekilde yere yığıldı.

"Bunu bana da öğretmelisin," dedi, hangar boyunca koşarken ona teşekkür etmek için başını sallayarak.

Xarla güldü, zümrüt rengi gözleri parladı. "Senin çok fazla kemiğin var."

Kos, Xarla'nın tam olarak ne tür bir uzaylı olduğunu merak etti, ama kaçana kadar sormayı beklemeyi düşündü. Kırmızı alarm ışıkları başlarının üzerinde yanıp sönüyordu, renkli ışıkların dekorun bir parçası olduğu geminin geri kalanından daha belirgindi. Her geçen saniye avantajlarını kaybettiğini biliyordu.

"Beni indir," dedi Hope, kollarında kıvranarak. "Koşabilirim, biliyorsun. Belki senin kadar hızlı değilim, ama sakat değilim."

Onu taşıdığını neredeyse unutmuştu, bu yüzden görev bilinciyle onu yere indirdi, sonra elinden tutup arkasına çekti. "Konuşmayı bırak, koş."

Mekiği gören Kos, onları geniş alanın en ucuna götürdü. Alan, muhtemelen Küratörün tüm konuklarına ait gemilerle doluydu. Keşke hepsini sabote edecek zamanı olsaydı

ancak önceliği gemiden çıkmaktı. İntikamını daha sonra alacağına dair kendine söz verdi.

Bazı pilotlar, yanaşmış gemilerin etrafında dolaşıyordu, ama karanlık gövdeli Drexian mekiğine doğru ilerlerken hiçbirinin onlara ilgi göstermediğini gördü. Siyah pelerini sayesinde Kos çok sıradışı görünmüyordu ve pilotların gözlerini kaçırmasından, bir erkeğin parti sırasında iki kadını gemiye getirmesinin ilk kez olmadığını düşündü.

Mekiği hızlıca inceledi. Dokunulmamış görünüyordu ve Küratör'ün onu herhangi bir şekilde devre dışı bırakmayı düşünmemiş olmasını umdu. Neden düşünsün ki, diye düşündü Kos. O kibirli erkek, tutsaklarından birinin kaçacağını asla tahmin edemezdi.

Dış panele avucunu dokunduran Kos, rampanın inmesini bekledi. Arkasına baktı ama kimse gelmiyordu. Umarım hala gemide neler olduğunu değerlendiriyorlardı. Partide yeterince kaos vardı, kimin kaybolduğunu ve nereye gittiğini belirlemek biraz zaman alabilirdi. Kos bu zamanı boşa harcamayacaktı.

Rampa tamamen yere değmeden önce, Hope ve Xarla'yı arkasına alarak koştu. Hope'un elini bırakıp pilot koltuğuna koşarken koltuklardan birini işaret etti. "Kemerlerinizi bağlayın."

İki kadın hızla oturdu — Hope onun yanına, Xarla da arkasına — ve o motorları çalıştırırken emniyet kemerlerini bağladılar. Konsola parmaklarıyla hafifçe vurdu ve tüm ışıklar yanıp motorun uğultusu duyulunca rahat bir nefes aldı. Hasar yoktu ve tüm sistemler tam olarak çalışıyordu.

Gizlilik kalkını sistemini kontrol etti. Çalışıyordu, bu iyi bir şeydi. Fark edilmeden kaçmak için Drexian'ın özel teknolojisini kullanmaları gerekecekti.

Bir dizi komut girerken, gemi altından gürültüyle sarsıldı. Bir gemi motorunun verdiği hissin bu kadar

rahatlatıcı olacağını hiç düşünmemişti, ama abanoz konsolun kavisli kenarını okşadı. "Geri dönmek güzel."

"Şey, Kos," dedi Hope, pelerinin kolunu çekerek. "Sanırım bizi fark ettiler."

Gözlerini mekiğin önündeki manzaraya çevirdi, sol tarafa baktı ve midesi sıkıştı. Zaria, bir avuç muhafızla birlikte hangar kapısından içeri dalmıştı. Muhafızlardan biri, Xarla tarafından boğulmak üzere kaldığı için yüzü hâlâ kızarmıştı.

"Mutlu görünmüyorlar," dedi Xarla, sesi fısıltı gibiydi.

"İyi. O pislikler mutlu olmamalı," dedi Hope, sonra ona döndü. "Süreci hızlandırmanın bir yolu var mı?"

Hem meydan okurcasına hem de dehşete kapılmış görünüyordu, ki bunu tamamen anlıyordu. Dikkatini tekrar konsola çevirdi ve onları hareket ettirmek için son birkaç düğmeye bastı. Zaria'nın gemileri tarayıp bakışlarını onlara kilitlediğini görünce midesi bulandı.

Bu kadar yol gelmişlerdi. Geri dönmeleri mümkün değildi, diye düşündü. O uzaylıların hiçbirinin ona parmağını bile sürmesine izin vermeyecekti.

"Sıkı tutun," dedi, iticileri çalıştırdı ve gemi açık uzaya fırlarken sarsıntıyı hissetti.

Hangar bayının açık ağzına doğru gürleyerek ilerlerken, parlak beyaz bir geminin sivri kanatlarına çarptılar ve Kos, bunun parti konuklarından birinin gemisi olduğunu ve kanadı tamamen kopardıklarını umdu. Zamanı olsaydı, çıkarken daha fazla gemiye çarpmaya çalışırdı.

Drexian gemisinin sert gövdesi zarar görmemiş gibi görünüyordu ve birkaç saniye içinde, açılan hangar kapısından dışarı fırladılar. Kos, gemiyi sert bir şekilde yana yatırıp devasa silindirik geminin etrafından dolanırken gizlilik kalkanını hızla etkinleştirdi.

Dışarıdan bile pencerelerden yanıp sönen renkli ışıkları görebiliyordu ve tiksintisini bastırdı. Kos,

Curator'ın gemisinin konumunu belirledi, ancak geminin uzun süre aynı yerde kalmayacağını tahmin ediyordu. En azından Drexian avcıları peşine düştüğünde başlangıç noktası olacaktı.

Hope derin bir nefes aldı. "Başardık. Kaçtık."

Drexian karakoluna doğru rota belirlerken başını salladı. "Henüz tehlikeden kurtulmadık, görünmez olsak da."

"Yani, doğru mu?" diye sordu Xarla, sesi alçalmıştı. "Drexianların görünmez gemileri mi var?"

Kos dönüp ona baktı. Kedi benzeri uzaylı, geminin şık, karanlık içini gizlemeden merakla inceliyordu. "Görünmez değil. Gizlenme yeteneğimiz var."

"Yani diğer gemiler sizi algılayamıyor, değil mi?" diye sordu Xarla.

Kos omuz silkti. "Doğru."

"Bu, görünmez olmakla aynı şey," dedi. "Hiçbir iz bırakmadan ortaya çıkan gemiler hakkında sadece fısıltılar duyduk."

O da onun haklı olduğunu düşündü. Onların teknolojisi sihir gibi görünüyormuş olmalıydı.

Kos, koltuğunun kolçaklarını o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri beyazlamıştı. Yanakları pembeye dönmüş olmasına rağmen titriyordu. Siyah pelerinini çıkarıp ona örttü. "İyi misin?"

Gözlerine bakmadan başını salladı. "Oradan çıkamadan ne kadar az kalmış olduğumuzu şimdi anladım."

Drexian Akademisi'nde temel tıbbi eğitim almıştı, ama paslanmış becerilerine rağmen şok belirtilerini tanıdı. Ellerini kızın ellerinin üzerine koydu ve kolçaklardan çözdü. "Neden uzanmıyorsun, *cinnara*?"

Kız kısa bir hareketle başını salladı. "Ben iyiyim. Kurtulduk. Her şey yoluna girecek."

Sözleri güven verici olsa da, ses tonu düz ve duygusuzdu.

"İyi görünmüyor," dedi Xarla ona fısıldayarak.

Kos gözlerini konsoluna, sonra da geminin ön tarafına çevirdi. Hiçbir şey yoktu. Peşlerinde hiçbir gemi yoktu.

Ayağa kalktı ve Hope'un üzerine eğilerek emniyet kemerlerini çözdü. "Bu mekiğin kaptanı olarak sana uzanmanı emrediyorum."

Onu kaldırırken gözleri ona odaklandı. "Yine patronluk taslamaya başladın. Çok uzun sürmedi."

O, tanıdık alaycı sesini duyunca gülümsedi. "Ve biz de yine emir emir diye sızlanmaya başladık."

"Eğer emir komuta zinciri ile tüm kararları senin verip benim senin emirlerini uygulamam gerektiğini kastediyorsan, o zaman evet, kesinlikle şikayet edeceğim."

Xarla, Kos Hope'u mekiğin arkasına taşıırken elini ağzına kapatarak gülmesini zorlukla bastırdı. Kos gizli panellerden birine bastırdı ve duvardan bir yatak çıktı.

"Her şeyden sonra inatçılığını bırakmışsındır diye düşünmüştüm," dedi.

Xarla kaşlarını kaldırdı. "Her şeyden kastın beni dövdüğün zamanlarsa, hayır, o beni daha az inatçı yapmadı."

Onu yatağa yatırdı, doğruldu ve ellerini beline koydu. "Hesaplaşmıştık sanıyordum."

Kızın bakışları adamın çıplak göğsüne kaydı, ama sonra gözlerine baktı, dudaklarını bir tarafa bükerek onu inceledi. "İtiraf et. Şaplak atmak kaçış planının bir parçası değildi. Hoşuna gitti."

"Güzel, yuvarlak kıcını tokatlamaktan ve çığlıklarını duymaktan zevk aldığımı mı soruyorsun?"

Hope'un yanakları kızardı ve göz bebekleri büyüdü.

O eğildi, başı onun başının yanına geldi. "Hoşuna gitmedi mi?"

YİRMİ DÖRT

"Kibirli pislik," dedi, gülümsemeye karşı koymasına rağmen ağzının köşesinin yukarı doğru kıvrıldığını hissetti. Onun şaplaklarının bacaklarının arasında ıslaklık yarattığını ona asla belli edemezdi. Bu, Drexian'ın zaten fazla kendine güvenen ateşine sadece körükle su dökmek olurdu.

O, kızın Kiwi argosu kullandığında her zaman yaptığı gibi sırıttı. "Ben kendini beğenmiş değilim, ne de 'sapık' değilim. Sadece dürüst oluyorum. Neden bana karşı dürüst olmuyorsun, *cinnara*, ve hoşuna gittiğini söylemiyorsun?"

Bir an için kekeledi ve o güldü. Xarla'nın bile gülmemeye çalıştığını duydu. "O çılgın gemide olan hiçbir şey bana karşı kullanılmamalı."

"Öyle mi?" Kos ona çarpık bir gülümseme attı. "Neye karşı kullanılmasını istersin?"

Hope abartılı bir nefes verdi. "Sen imkansızsın. Aslında istediğim tek şey bu saçma kıyafeti çıkarmak, olanları unutmak ve eve gitmek."

Sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Kokpit sessizleşti, tek ses Xarla'nın keskin nefes alışığıydı. Kos'un yüzü karardı ve gülümsemesi kayboldu. Dik durdu. "Gerçekten istediğin bu mu?"

Alt dudağını ısırды. "Öyle demek istemedim. Sadece demek istediğim..."

"Hâlâ eve dönmek mi istiyorsun?" diye sordu. "Dünya'ya mı?"

İstiyor muydu? Hope düşünürken tereddüt etti. Dünya'da harika bir hayatı yoktu, ama orası onun hayatıydı. İsteddiği zaman istediği yere gitmeye alışkın biri için

, hayatının geri kalanını tek bir yerde, üstelik yabancı bir uzay istasyonunda geçirme fikri kabullenmesi zor bir şeydi.

Ama bir şekilde Dünya'ya geri dönerse, Kos'u bir daha asla göremezdi. Bu düşünce kalbini sıkıştırdı. Başka hiçbir erkeğin başaramadığı bu uzaylı savaşçı, nasıl oldu da onun kalbine bu kadar girmişti? Onu bir daha göremeyeceği düşüncesi kalbinde bir acı yaratıyordu ve aynı anda ona sarılmak ve çığlık atarak kaçmak istiyordu.

Ona baktı, ona istediği cevabı vermek için çaresizce çabaladı, ama duygularını dile getirmekten çok korkuyordu. Kos bir anlığına ona baktı, sonra gözlerini kapattı.

"Sanırım cevabımı aldım." Dönüp pilot koltuğuna doğru yürüdü, oturdu ve öne doğru baktı.

Hope'un omuzları çöktü ve uzaylı ona dönüp baktığında Xarla'nın gözlerine bakamadı. Neyi vardı? Neden bu adamı önemseydiğini itiraf edemiyordu? Neden birine olan bağlılığını itiraf etmek bu kadar imkansız geliyordu?

Yatağa geri uzandı, sırt üstü yattı ve siyah tavana bakakaldı. Geminin motoru düzenli bir şekilde uğulduyordu ve Drexian karakoluna doğru yol aldıklarını biliyordu.

Peki sonra ne olacaktı? Kos'la barışmazlarsa, tüm haraç gelin kavramını reddeden diğer insanlarla birlikte mi kalacaktı? Bunu istiyor muydu?

Gözlerinin arkası yaşardı. Ne istediğini bilmiyordu. Tek bildiği, onu kurtarmak için kendini feda eden Drexian'ı umursamadan önce her şeyin daha basit olduğuydu.

Ve Dünya'dan kaçırılmadan önce hayatı çok daha basitti. Aile draması yoktu, annesini yıllardır görmemişti ve hayatını karmaşıktırarak bir kocası ya da erkek arkadaşı yoktu. En uzun ilişkisi sadece birkaç hafta sürmüştü ve adamın soyadını bile hatırlamıyordu. Mason? Miller? Kimin umurunda?

O adamı sevmiş de değildi. Daha önce hiç aşık olmamıştı ve bu her zaman onun için bir gurur kaynağı olmuştu. Ta ki şimdiye kadar.

Ama Kos'a aşık olduğu da söylenemezdi. Bu çok saçma olurdu. Onu neredeyse hiç tanımiyordu. Elbette, seks hayatları harikaydı, ama bu bir şey ifade etmezdi, değil mi?

Hope, kapalı gözlerinin üzerine avuç içlerini bastırdı. O zaman neden onunla birlikte olmadığını düşündüğünde fiziksel bir acı hissediyordu? Neden yüzündeki acı, karnına yumruk yemiş gibi hissettirmişti? Birçok erkekle ayrılmıştı ve bunu hiç kafasına takmamıştı.

Yüzünün yanından bir gözyaşı süzüldü ve onu sildi. *Kendine gel, kızım. Sen asla ağlamazsın, hele ki bir erkek için hiç.*

Her şeyin şokundan olmalı, diye düşündü. Sonuçta, son birkaç gün çok travmatik geçmişti. Gerçekten güvende olduğunda, kendini daha iyi hissedecekti.

Derin bir nefes aldı. Yakında eski haline dönecekti ve bu kadar ağlamaklı hissetmeyecekti. Bir erkeği hayatına bu kadar sokmanın hissi buysa, en azından birazcık bile olsa, ondan uzak durmakla doğru yapmıştı. Kendini bu kadar kontrolsüz ve kafası karışık hissetmek kesinlikle ona göre değildi.

Kokpiti yüksek bir statik ses doldurdu, gözlerini açıp arkasına döndü. Xarla ellerini kulaklarına kapatmıştı ve Kos ses kesilene kadar konsola hızlıca vurdu.

"Drexian uzayından sinyal alabilmek için hala çok uzağız," dedi Kos, kokpit karardığında. "Ama yolculuğumuzdan biraz zaman kazanmak için Kronock bölgesine yaklaşmamız gerekiyor. Düşman uzayını geçene kadar sinyalleri kapatacağım."

"Kronock mu?" Xarla titreyerek kollarını kendine doladı. "Merak etme," dedi Kos. "Hâlâ gizli moddayız."

Yabancı başını salladı ama sanki kendini ısıtmak istercesine ellerini kollarının üzerinde hızla ovuşturdu. "Kronocklar, halkımın galaksinin dört bir yanına dağılmasının sebebi. Ailemin yok olmasının sebebi onlar."

Kos'un dudakları sert bir çizgiye dönüştü. "Onlar birçok ailenin yok olmasının sebebi."

Hope yataktan kayarak Xarla'nın omzuna elini koydu. "Kos bizi yakalatmayacak. Bizi buraya kadar getirdi."

Bir an gözlerine baktı ve onun bakışlarında kısa bir sıcaklık gördü, ama hemen ardından ifadesi sertleşti ve arkasını döndü.

YİRMİ BEŞ

Kos, önündeki göstergelere ve yıldız haritalarına odaklandı. Bilgisayarın düzenli bip sesleri ve motorun hafif gürültüsü onu sakinleştirdi, ama kalbi hâlâ hızla atıyordu.

Aralarında olan onca şeyden, yaptığı onca şeyden sonra, kız hala gitmek istiyordu. Dişlerini sıkarak kadını anlamaya çalıştı, ama ne yapacağını bilemedi.

Onun eşinin kendisi olduğunu ve onun için her şeyi yapacağını anlamıyor muydu? Ve bunu sadece eşleştirildikleri için değil, korsan gemisinde ağzını açtığı anda onun kendisine ait olduğunu bildiği için yapacaktı. Korsan kaptanına lanet ellerini ondan çekmesini söylediği anda bunu anlamıştı. Tabii ki, onu çıplak elleriyle öldürebilecek kadar büyük bir uzaylıya karşılık verecek kadar inatçı bir kadının kolay bir eş olmayacağını da bilmeliydi.

Onun içinde olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek iniltiyi bastırdı. Ne kadar doğru olduğunu. Hayatında hiçbir şeyden, penisi Hope'un içindeyken ve o onun altında inerken olduğu kadar emin olmamıştı.

Hayır, o gerçektir. En azından onun için öyleydi ve onun için de öyle olduğunu sanmıştı. Bundan emindi. Onun da kendisi için aynı şekilde hissettiğinden emindi. Aynı derecede emindi.

Kafasını sertçe sallayarak konsola odaklanmaya çalıştı. Rotaları belliydi ve hızları sabitti. Gizlilik modunda oldukları için istediği kadar hızlı uçamıyor ya da atlama teknolojisini kullanamıyordu. Bu, yolculuğu birkaç gün kısaltacak olsa da

, çok fazla güç tüketir ve onları denizde ölüme terk edebilirdi. Çok riskliydi.

Önemli olan tek şey, onları Drexian karakoluna sağ salim geri götürmektir — Hope'un sonsuza kadar güvende olmasını sağlamak. Onu eş olarak istemese bile.

Karakola geri dönme ve Hope'un reddedilen tribütlere katılma düşüncesi tüylerini diken diken etti. Ama onun yeni bir eş isteme düşüncesi çenesini sıkmasına neden oldu. Yeni bir eş istemek nadir bir durumdu, ama olmuştu. Kos buna dayanamayacağını biliyordu.

Gözlerini kapatıp Hope'un zihninden silmeye çalıştı, ama bu sadece durumu daha da kötüleştirdi. Onu hak etmediğini bilmeliydi. Hope çok güzel, çok hayat dolu, çok maceracıydı. O, Inferno Force'un vahşi savaşçılarından biriyle eşleştirilmeliydi, onunla değil.

Asla yeterince iyi olmadın, diye hatırlattı ona kafasının içindeki küçük ses. *Jok'to'yu kurtaramadın. Onu hak etmiyorsun.*

Kos gözlerini açtı, küçük kardeşini hatırlayınca görüşü bulanıklaştı. Onun suçu olmadığını söylemişlerdi, ama o gerçeği biliyordu. Kronock, Tarinthian araştırma karakoluna ateş açtığı anda, orada bulunan ebeveynlerinin bulunduğu yerde, o kenarda duran kişi o olmalıydı. Dağın yarısı patlamada yok olurken ortadan kaybolan kişi o olmalıydı. Küçük kardeşini kurtaran kişi o olmalıydı. O en büyüğüydü. Onu koruması gerekiyordu. Ama korumamıştı ve kimse onun suçu olmadığını ikna edememişti.

Kos boğazındaki yumruyu yuttu. Başarısızlığını telafi etmek için çok uzun zaman harcamıştı. Diğer subaylardan daha çok çalışmış, daha fazla mesai yapmış, holodecklerde daha uzun süre eğitim almıştı. Ama yine de kendini affettirmek için yeterli olmamıştı. En azından onun gözünde.

İtiraf etmek istemediği şey, başından beri korktuğu şeydi: Hope'un kendisinden daha değerli birini hak ettiği. Pişmanlık midesinde

ve konsolun kenarını sıktı. Kendini bir gün layık hissedebilecek miydi?

Ama ona sahip olamıyorsa, o başka biriyle evlenirken yanında kalamazdı. Hope reddedilenlerle yaşamayı seçse bile kalabileceğini sanmıyordu.

Hayır, gitmesi gerekiyordu. Belki Inferno Force kaptanının teklifini kabul ederdi. Sert savaşçılarla savaşmak tam da ihtiyacı olan şeydi. Avcı ekibini Curator'un izini sürmek için yönetebilirse, daha da iyi olurdu. İntikamını kendi elleriyle almak çok daha tatlı olurdu.

"Bu normal mi?" Xarla'nın sesi onu düşüncelerinden kopardı.

Onun uzattığı parmağını takip ederek geminin ön tarafına baktı ve uzaktaki şeklin büyüdüğünü görünce kalbi sıkıştı.

Grek. O bir Kronock gemisiydi, bunu biliyordu ve onları durdurmak için rotaya girmiş gibi görünüyordu. Soru şu ki, düşman onların orada olduğunu biliyor muydu, yoksa bu bir tesadüf müydü?

Kos hızla rotalarını değiştirdi ve nefesini tuttu. Birkaç saniye sonra Kronock da rotasını değiştirerek onlara uyum sağladı.

Genelde sadece savaşçı arkadaşlarına ve çok içtikten sonra kullandığı bir dizi Drexian küfürü savurdu.

"Ne oldu?" Hope endişeyle yüzünü buruşturarak yanındaki sandalyeye oturdu. Xarla onun yanında durmuş, eliyle siyah sandalyenin tepesini sıkıca tutuyordu.

Kadınlara yalan söylemeyi düşündü, ama vazgeçti. "O bir Kronock gemisi ve bize doğru geliyor."

"Siktir," diye fısıldadı Hope, Xarla kendi koltuğuna sendeleyerek geri dönerken. "Onu geçebilir miyiz?"

"Bu mekikte değil," dedi Kos, konsola hızla vurarak. "Şifreli bir Drexian kanalından acil yardım çağrısı gönderiyorum. Tek umudumuz, adamlarımın bunu zamanında alması."

Başka ne düşündüğünü söylemedi. Kronock'un onları canlı yakalamasına izin vermeyecekti.

YİRMİ ALTI

Hope, Kos'un parlak konsola çılgınca vurmasını izledi, sonra boynunu çevirip Xarla'ya baktı. Uzunlu, kolçakları sıkıca kavramış, gözleri odaklanmamış halde, uzay mekiğinin n tarafına bakıyor gibi görünüyordu.

Kos'un mırıldandığı küfürleri duymazdan gelmeye çalışarak, sandalyesinden kalkıp Xarla'nın yanına gitti, yanındaki koltuğ'a oturdu ve uzaylının sıkı sıkı tuttuğ'u elini kendi eliyle kapattı. "Her şey yoluna girecek."

Xarla, onun bakışlarından kaçarak başını ileri geri salladı. "Bunu bilemezsin."

"Belki bilmiyorsun, ama ben eminim ki..."

Xarla başını keskin bir hareketle Hope'a çevirdi. "Sen Kronock'ları tanı mıyorsun."

Yabancı varlığın yüzündeki ifade, Hope'un söylemek istediğ'i teselli sözlerini dudaklarında dondu. Elinin altındaki ince elin titremesini hissetti. "Olanları konuşmak ister misin?"

Xarla bakışlarını kaçırdı ve tekrar geminin n tarafına baktı. Kos rotayı tekrar değ'iştirip mekiğ'i bir tarafa sertçe çevirmesine rağmen, ufuktaki küçük nokta büyümüştü. Gözleri fal taşı gibi açılmış, başını salladı.

Hope, Xarla'nın yaşadığını tahmin ettiğ'i düzeyde bir kayıp ile hiç karşılaşmamıştı. Tüm gezegeninin yok olması ve değ'er verdiğ'i herkesi kaybetmek hayal bile edilemezdi. Hope, kaybetmesi zleceğ'i çok fazla insan olmaması için oldukça aşır önlemler almıştı, ama yine de herkesi kaybetme düşüncesi ona acı veriyordu. Annesi oldukça kötü bir anne olmuştu, ama yine de onu seviyordu.

Ölürse çok üzülürdü. Ve Dünya'nın yok olması? Xarla kadar iyi bir şekilde toparlanıp hayatta kalabilir miydi, bilmiyordu.

Açıkça korkmuş olan uzaylı kadına odaklandı ve midesi bulandı. Bu Kronock'lar ne kadar korkunçtu?

Xarla'nın elini sıkarak sesini sabit tutmaya çalıştı. "Kos bizi kurtarmak için elinden geleni yapacak. Drexianların görevi bu değil mi? Galaksiyi güvende tutmak?"

Xarla başını salladı ve bakışlarını uzay manzarasından ayırdı. "Seni korumak için her şeyi yapacağımı biliyorum, bu yüzden senin yanında olduğum için şanslıyım."

Hope, Drexian'ın onu koruduğu düşüncesi yanaklarını kızartsa da, gergin bir şekilde güldü. "O, hepimizi korumak için elinden gelen her şeyi yapacak."

Kos hızla başını çevirip Hope'un gözlerine baktı. Bir an için Hope, aralarındaki tüm sözler ve incinmelerin yok olduğunu, Curator'un gemisindeki hücreye geri döndüklerini, ışıkların sönük ve kimsenin onları izlemediğini hissetti. Bu anı, kalbini hızla attırdı.

Xarla boğazını temizlediğinde Kos tekrar döndü ve bağlantı koptu.

"Kronock yakında ateş menziline girecek," dedi Kos, daha fazla düğmeye basarken motorların sesi giderek yükseldi.

"Yani onlara ateş edebilir miyiz?" diye sordu

Hope. "Bu mekiğin silahları sınırlı."

Hope'un midesi düğümlendi. "Yani, yakında *bize* ateş edebilecekler mi?"

Bir an sessiz kaldı. "Bizi kolayca havaya uçurabilirler, ama en büyük korkum bu değil."

"Patlatılmaktan daha kötü ne olabilir?" diye sordu.

"Esir alınmak," dedi Xarla, Kos'tan önce.

Hope ikisinin arasında bakışlarını gezdirerek bir açıklama bekledi. "Bu uzaylı savaşı konusunda yeni olduğumu biliyorum, ama biri bana Kronocklar hakkında biraz daha bilgi verebilir mi? Onlar neyin nesi?"

Kos konuşurken ona dönmedi. "Kronocklar eski bir türdür, Drexianlar kadar eskidir, ama şiddetle doğmuş bir türdür. Kendi gezegenlerinde savaşçı bir ırktı ve savaşlarla gezegenlerini çöküşün eşiğine getirdi. Uzay yolculuğuna başladıklarında, yok ettikleri kaynaklarını yenilemek için hemen diğer dünyaları istila etmeye başladılar. Ancak birlikte yaşamayı bilmedikleri için, bir gezegeni yağmalayıp nüfusunu yok ediyorlar ve kendi türlerini geride bırakarak kaynakları sömürmeye devam ediyorlar. Drexianların görevi, bu istilaları durdurmak ve diğer türleri kurtarmak oldu."

"Benimkini kurtarmadınız," dedi Xarla yumuşak bir sesle.

Kos yavaşça döndü, gözleri yere bakıyordu. "Herkesi kurtaramadık. Kronocklar çok yayılmıştı ve savaş gemileri galaksiye bir felaket getirmişti. Bazı durumlarda çok geç kaldık. Hayatta kalanları kabul edip onlara toplumumuzda yeni bir hayat vermeye çalıştık, ama bazı türler neredeyse tamamen yok olmuştu." Gözlerini Xarla'ya kaldırdı. "Türünüzü kurtaramadığımız için üzgünüm."

Xarla ona zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sizi suçlamıyorum." Bakışları görüntü ekranına kaydı. "Suçu o canavarlara atıyorum."

"Peki, yabancı türleri yok etmekle tanınıyorlarsa, neden bizi esir aldılar?" diye sordu Hope.

Kos dudaklarını sıkıca kapattı. "Uzun zamandır Dünya'yı istila etmeye çalışıyorlar. Bu yüzden gezegeninizi bu kadar sadakatle savunuyoruz."

Hope başını ona doğru eğdi. "O ve kaçırdığınız tüm kadınlar."

"Kaçırmıyoruz." Yanakları kızardı. "Hükümetlerinizle yasal bir anlaşmamız var..."

Ellerini kaldırdı. "Sakin ol, koca adam. Hepsini biliyorum. Sadece dalga geçiyorum."

Xarla ona birkaç kez göz kırptı. "Nasıl çıkarırsın ki...?"

"Gerçekten pisliği çıkarmak değil," dedi Hope, başını sallayarak. "Bu bir deyim. Boş ver. Kronocklar ve bizi neden esir aldıkları hakkında ne diyordun?"

Kos ona odaklandı. "Kronocklar, yeteneklerini geliştirmek için kendi biyolojilerini teknolojiyle değiştiriyor ve DNA'larını diğer uzaylıların DNA'larıyla birleştiriyorlar."

"Kendilerini süper uzaylılara mı dönüştürüyorlar?" Hope titredi. "Ürkütücü."

"İnsan DNA'sını toplayıp kendi DNA'larıyla birleştirmenin, Dünya'yı istila etmeyi kolaylaştırmak için planlarının bir parçası olduğunu öğrendik," dedi Kos.

Hope'un kafası netleşti ve elini ağzına kapattı. "Yani, hepimizi esir almayacaklarını mı düşünüyorsun, sadece beni alacaklarını mı?"

Kos cevap vermedi, bakışları donarak arkasını döndü. "Ne yapacaklarını bilmiyorum. Pullu canavarları anladığımı iddia edemem."

"Ve pulları mı var?" Hope, Xarla'ya şaşkınlıkla baktı. Xarla omuzlarını hafifçe silkti. "Bu gittikçe daha da ilginç oluyor."

Hope derin bir nefes aldı ve annesinin saçma sapan meditasyon tekniklerini hatırlamaya çalışarak nefesini verdi. "Peki, seçeneklerimiz ne? Mümkün olduğunca hızlı uçup Drexian arkadaşlarınızın zamanında bize ulaşmasını mı umacağız?"

"Uzaklara atlayıp Drexian uzayına yeterince yaklaşıp takip edilmeyeceğimizi umacağız."

"Zıplamak mı?" diye sordu Hope. "Işınlama gibi bir şey mi?"

Kos boynunu uzatıp ona baktı, bir kaşını kaldırdı. "Işınlama ışını mı?"

"Boş ver. Star Trek'ten bir şey."

Daha da şaşkın görünüyordu. "Bu, uzayda atlamak için kullandığımız bir yöntem. İzlenmesi zor, dolayısıyla takip edilmesi de zor."

"O zaman yapalım!" dedi Hope, bu kadar kolay bir seyahat yöntemi varsa neden daha önce atlamadıklarını merak ederek.

Yine öne döndü, parmakları konsolda dans ediyordu. Omuzları çöktü ve kollarını destekledi. "Atlamaya hazırlanıyorum. Kemerlerinizi bağlayın."

Hope hızla koltuğuna bağlandı, Xarla da aynısını yaptı. Mekiğin önünden dışarı baktığında, silah rengi gri düşman gemisinin yaklaşırken şekillenmeye başladığını gördü. Uzaktan bile gövde pullu ve tehditkar görünüyordu.

Hadi, gidelim, diye düşündü, kol dayama yerine sabırsızca parmaklarını vurarak. *Uzaylıların DNA deneyinin bir parçası olmak istemiyorum.*

Gemi, yapmacık bir kadın sesiyle geri sayıma başladı. "Üç... iki... bir."

Parlak kırmızı bir ışık çaktı ve gemi titredi, ardından Hope koltuğuna yapıştı ve mekik ileriye doğru fırladı. Ancak hız arttığında gördüğü yıldızların izleri yerine, sadece bir parlama oldu ve ardından geminin dışındaki manzara değişti.

Uzakta Kronock gemisi yoktu ve geçtikleri ay da kaybolmuştu.

"İşe yaradı mı?" diye sordu, ancak Kos onaylamadan önce cevabı biliyordu.

"İşe yaradı," dedi Kos. "Atlama başarılı oldu."

Rahat bir nefes aldı. "Drexian karakolunda mıyız, yoksa gitmemiz gereken yerde miyiz?"

"Mekik'in atlama motoru bu tür bir atlama yapmak için yeterli güce sahip değil."

"Peki, Drexian uzayına dönene kadar bunlardan kaç tane daha var?"

Kos konsola dokundu, çenesinin yanındaki kasları seğirdi. "Tekrar atlayamayız."

Hope, motorun tanıdık arka plan uğultusunun ve alıştığı yumuşak titreşimin kaybolduğunu fark etti. "Neden?"

Kos yavaşça döndü. "Kronock'tan kaçtık, ama atlamadan önce bir atış yapmışlar gibi görünüyor."

YİRMİ YEDİ

Hope ona bakarken kaşlarını çattı. "O kırmızı ışık o mu?"

Kos, göstergeleri incelerken dalgın dalgın başını salladı. Eğer doğruysa, lazer ateşi yakıt sızıntısına neden olmuş ve mekiğin yakıtı uzaya akıyordu. İçeriden bile yanık ve kömür kokusu geliyordu. Lazer ateşi gemiyi patlatmadığı için şanslıydılar, ama sızıntıyı durdurmazsa yakında güçleri bitecekti.

"En azından Kronocklar gitti." Xarla'nın sesindeki rahatlama hissedilebiliyordu.

"Ama neredeyiz?" Hope sandalyesinden kalkıp yanına oturdu ve önü görebilmek için eğildi. "Burada hiçbir şey yok gibi görünüyor."

"Bu kötü bir şey değil," dedi, bir kez olsun yaklaşan düşman gemileri görmemekten ve başka bir geminin çekici ışınını hissetmemekten memnun.

Hope, dizlerine parmaklarını vurarak pek emin görünmüyordu. "Ama Drexian'a hala yakın değiliz..."

"Karakol," diye tamamladı adam. "Uzay istasyonu hala onarımda, bu yüzden geçici karakola geri dönüyoruz."

Kız başını salladı. "Ama bu karakolda her şey aynı olacak mı?"

"Tamamen aynı olmayacak," dedi. "Orada holografik teknoloji yok, bu yüzden istasyona dönene kadar fantezi süitinde kalamayacaksın. Tabii hala kalmak istiyorsan."

"Neden fantezi süitte kalmak istemeyeyim ki? Sahte bir Karayip adasında olmak, tüm bu maceranın en güzel kısmıydı."

"Eğer tribut gelin olarak kalmayı seçmezsen, sen..."

Kaşları havaya kalktı. "Unutmuşum. İstasyonun ucuz tarafında lüks süitler yok." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tipik."

"Neden onun gelini olmayı reddedersin?" diye sordu Xarla. "Siz ikiniz...?"

Hope ona bir bakış attığında sözleri yarım kaldı.

"Önemli değil," dedi Hope, gözlerine bakmadan. "Sadece karaya çıkacağım için mutluyum. Uzun zamandır bir gemide yaşıyorum."

Kos, midesinde hissettiği batma hissini atamıyordu. Hope'un fikri değişmiş gibi görünmüyordu, ama Kos da bu konuda daha fazla tartışmak istediğinden emin değildi.

Dikkatini tekrar konsola çevirdi ve parmaklarını pürüzsüz yüzeyde gezdirdi. Her zaman olduğu gibi, Hope'u sağ salim geri getirmek olan göreve odaklanması gerekiyordu, ne daha fazlası ne de daha azı. Drexian uzayına tek parça halinde geri dönmelerini sağlamanın en iyi yolu, mekiği onarmak ve sızıntıyı kapatmaktı. Pilot koltuğunda oturup kendine acıyarak bunların hiçbirini yapamazdı.

Ayağa kalkarak mekiğin arkasına doğru yürüdü. Gizli dolaplardan birini açtı ve parlak kumaşı abanoz rengi iç mekanı yansıtan bir çevre giysisi çıkardı. Pürüzsüz kumaşı parmakları arasında ovuşturdu. Bu yüksek teknolojili giysilerden birini giymesi uzun zaman olmuştu, ama eğitiminden iyi hatırlıyordu.

Drexian bilim adamları, çevreye göre renk değiştiren ve giyen kişiye göre küçülen bu kumaşı geliştirmişlerdi. Bu hafif giysi, savaşçıları hava koşullarından ve hatta uzayın sert koşullarından koruyordu. Drexian çevre giysileri, hantal giysiler yerine, yüzün etrafını saran fermuarlı kapüşonlara sahipti

ve sabit oksijen akışı sağlarken, giysinin geri kalan kısmı cilde yapışarak giyen kişiyi sıcaktan, soğuktan ve hatta radyasyondan koruyordu.

Takımı silkeledi ve bacak kısmına girdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Hope, arkasına katılırken, Xarla ön tarafta oturma alanında kaldı.

Ona bakmadı, yerine siyah kumaşı kalçalarının üzerine çekmeye odaklandı. "Gemiği tamir etmeye hazırlanıyorum."

"Bunun için gösterişli bir tulum mu lazım?"

"Geminin dışına güvenli bir şekilde çıkabilmek için çevre kıyafeti lazım."

Hope iki avucunu havaya kaldırdı. "Bir saniye. Oraya çıkamazsın. Orası uzay."

Ona bir bakış attı. "Bunun farkındayım. Bu yüzden bu giysiyi giyiyorum. Beni koruyacak."

Hope, bacağını örten kumaşa dokundu. "Bu mu? Çok ince!"

Giysiyi beline kadar çekti, kollarını içeri soktu ve önünü boynuna kadar fermuarla kapattı. "İnce ve inanılmaz derecede dayanıklı olması için geliştirildi."

Kız elini onun göğsüne koydu, parmaklarını yanardöner kumaşın üzerinde gezdirerek ona sıcaklık yaydı. "Bundan daha kalın dalış kıyafetleri görmüşüm."

Ellerini onun ellerinin üzerine koydu. "Sana güvenin, güvenlidir."

Kız ellerini onun ellerinin altından çekip başını salladı. "Oraya gitmeni istemiyorum."

Adam içini çekti. Bunun için zamanı yoktu. Onunla tartışarak içeride kaldığı her saniye daha fazla yakıt kaybediyorlardı. Bileğine bir bant takarak giysiyi ikinci bir deri gibi vücuduna oturtacak şekilde daralttı. "Gitmeliyim."

"Hayır, gitme." Sesi tizdi, ama bakışları onun göğsünü saran dar giysisinin üzerinde dolaşıyordu. "Burada bizimle kalabilirsin."

"Ve sonra ne olacak?" diye bağırdı. "Yakıtımız bitene kadar bekleyip, sonra da gücümüz tükenene ve yaşam destek sistemimiz bozulana kadar bekleyip, senin ölümünü izleyeyim mi?"

Kadın keskin bir nefes aldı. "Hayır, ama ben istemiyorum..."

Sabrı taştı ve onu duvara doğru iterek ellerini iki yana sabitledi. "Ne istiyorsun, Hope? Hiç bir fikrin var mı?"

Ona bakarken gözleri büyük ve karanlıktı. "Artık benim için hayatını tehlikeye atmanı istemiyorum."

"Buna sen karar veremezsin." Sesi neredeyse hırıltıya dönmüştü. "Benim gelinim olmak isteyip istemediğine sen karar verebilirsin, reddedilmişlerin arasına gitmeye karar verebilirsin, hatta beni bir daha görmek istemediğine bile karar verebilirsin, ama benim hayatımı kimin için tehlikeye atacağıma sen karar veremezsin. Sen benden emin olmayabilirsin, ama ben senden her zaman emin oldum. Senin benim olduğunu biliyorum. Her zaman benim olacaksın. Ve seni kurtarmak için çabalamaktan asla vazgeçmeyeceğim."

Ağzı açık kaldı ve dudaklarından küçük bir inilti kaçtı.

Kos cevap beklemedi. Cevap veremeyeceğini biliyordu. Ağzını onun ağzına bastırarak, onu sıkıca kucakladı. Vücudu gevşedi, dudakları onun dudaklarına teslim oldu, o da onu duvara daha sert bastırdı. Sonra kolları saçlarını tırmalayarak onu kendine çekti. O ona doğru kıvrıldığında, penisi zonkladı, yumuşak vücudunun ona dokunması omurgasında şok dalgaları yarattı.

Sonunda ayrıldığında, ikisi de nefes nefese kalmıştı.

"Eğer beni kurtaracaksan, ben de seni kurtaramaz mıyım?" diye sordu Hope.

Adam kadının yüzünü bir eliyle tuttu ve başparmağıyla alt dudağını okşadı. Belki onu kurtarmak, kardeşini kurtaramamış olmanın acısını dindirebilirdi.

"Sen beni çoktan kurtardın, *cinnara*. Bunu bilmiyor musun?"

Nefesi düzensizdi ve gözleri parıldıyordu. "Senin istediğın gibi biri olabileceğimi bilmiyorum. İimde o özellik var mı bilmiyorum."

Onun sözleri damarlarında buz gibi dolaştı, ama o bunları kafasından atmaya çalıştı. "Şu anda tek istediğım senin hayatta ve güvende olman. Gerisini sonra düşünürüz."

Ondan uzaklaşan Kos, yapması gereken şeye odaklanmaya zorladı kendini. Kapüşonunu başına geçirdi, yüzünü kapattı ve bileğine vurarak hava akışını başlattı. Başka bir dolaptan alet çantasını aldı ve içinde ihtiyacı olan her şeyin olup olmadığını hızlıca kontrol etti.

"Beni vazgeçiremeyeceğinden emin misin?" Hope, kapüşonundan boğuk bir sesle sordu.

Adam uzanıp mekiğın st kapağının i halkasını çevirdi. "İkimiz de birbirimizi ikna etmekte pek başarılı değiliz."

"Bu haksızlık," dedi kız. "Sen biliyorsun ki ben..."

Kapak halkasını çevirmeyi bırakıp, cümlesini bitirmesini bekledi. Hiçbir şeyden emin olmadığını hissediyordu. En azından, eş olması gereken bu kadın konusunda.

"Yakında dneceğım," dedi, kızın konuşmayacağını anlayınca. Bileğine tekrar vurdu. "İletişim sisteminden beni izleyebilirsin."

Kız başını salladı, kaşları atık bir şekilde i kapağı açıp kendini içeriye çekti. İ kapıyı kapatıp kilitlerken ona son bir kez baktı, boğazı düğümlenmişti. Dış kapıyı açtı, içindeki kancaya kendini bağladıktan sonra mekiğı terk etti.

Etrafını saran karanlık çok geniştı ve gemilerinin ne kadar küçük ve kendilerinin ne kadar yalnız olduklarını fark edince aniden paniğē kapıldı. Uzakta yıldızlar parıldıyordu ama hiçbir yerde gezegen ya da başka bir gemi görünmüyordu.

Başka bir yaşamdan ne kadar uzakta olduklarını düşünmemeye zorlayan Kos, gemiye ve karanlık gövdeden damlayıp uzaklaşan yakıt damlalarına döndü. Dişlerini sıktı ve aletlerine uzandı. Hayatında değer verdiği tek kadın hasarlı mekik içindeydi ve hayatta kalması ona bağlıydı.

YİRMİ SEKİZ

Hope, üzerindeki kapağın kapanmasını izledi, metalin çınlaması mekiğin küçük iç kısmında yankılandı. Aşağıda bekledi, ikinci kapağın açılıp kapanma sesini dinledi, gözleri Kos'un kaybolduğu delikten hiç ayrılmadı.

Mekiğin arkasında yanık yağ kokusu daha yoğundu ve boğulmamak için burnunu eliyle kapatmak zorunda kaldı, yine de boğazına kömür tadı yayıldı.

"Neden geri gelip oturuyorsun?" Xarla omuzlarına kolunu doladı, kuyruğunu Hope'un beline dolayarak onu kokpitin koltuklarına geri götürdü.

Hope uyuşmuş bir şekilde oturdu. "Onu bırakmamalıydım."

"Ne dediğini duydun. Ya öyle yapacaktık ya da geminin tüm gücü kesilecekti. O iri, sert bir Drexian. Bir şey olmaz."

Hope, uzaylının büyük yeşil gözleriyle karşılaştı. "Onu, onu umursamadığımı düşünerek dışarı çıkmasına izin vermemeliydim."

Xarla ona anlamlı bir gülümseme attı. "Bence o buna inanmıyor. Buradan duyduğuma göre ona oldukça coşkulu bir veda ettin."

Hope'un yüzü ısındı. "Ama neden ona söyleyemiyorum?"

"Ne söyleyeceksin?" Xarla kendi kuyruğunun ucunu okşarken başını eğdi.

"Oh, bilmiyorum. Sanırım gerçekte hissettiğim şey." Hope geminin önünden dışarı baktı, ama hiçbir şey görmedi. Bu hiç de şaşırtıcı değildi. Kos

yakıt sızıntısını tamir ediyorsa, muhtemelen geminin arka tarafındaydı. Geriye yaslandı.

"Peki sen gerçekten ne hissediyorsun?"

Yine o soru. Neden cevap vermek bu kadar zordu? Neden bu kelimeleri söylemek bu kadar zordu?

Xarla onu bir süre inceledi. "Bana söylemene gerek yok. İkinizi gören herkes sizin aşık olduğunuzu anlayabilir."

"Ne?" Hope başını çevirip uzaylıya baktı. "Aşık mı? Kim böyle bir şey söyledi? Adamı daha yeni tanıyorum."

Xarla omzunu bir kez yukarı aşağı salladı. "Sanki bunun bir önemi var da. Kerx'ime ilk gördüğüm andan itibaren yaklaşık iki ternons sonra aşık oldum."

"Ternon mu?"

"Vralithian zaman ölçü birimi." Parmaklarını şıklattı. "O kadar uzun."

"Yani, iki saniye," dedi Hope. "İki saniyede bir adama aşık oldun mu?"

Xarla geriye yaslandı, yüzünde bir gülümseme yayıldı. "Onu görür görmez." Diye iç geçirdi. "Çok uzun, çok güzel bir kuyruğu vardı."

Hope, Xarla'nın türünde uzun kuyruğun başka bir anlamı olup olmadığını merak ederek gülümsemeden edemedi. "Adı Kerx miydi?"

Arkadaşı başını salladı. "O, tanıştığım en muhteşem erkekti. Neredeyse anında birbirimize bağlandık."

"Evli olmak gibi mi?"

Xarla kafasını eğerek açıkça şaşkınlığını gösterdi. Hope tekrar denedi. "Eşleşmek gibi mi?"

Xarla başını yukarı aşağı salladı. "Evet, ömür boyu eş olduk."

Hope, boğazında büyüyen bir yumruyu yuttu. "Sonra Küratör tarafından yakalandın mı?"

"Oh, hayır. Kerx, Kronock istilasının ikinci dalgasında öldürüldü. Ben ise çok daha sonra Küratör tarafından yakalandım, ama o zamana kadar artık umurumda bile değildi. Kerx öldükten sonra hiçbir şeyin önemi kalmamıştı."

"Gerçekten çok üzüldüm," dedi Hope.

Xarla elini sallayarak anılarını silmeye çalıştı. "Uzun zaman önceydi, ama deneyimlerimden biliyorum ki aşık olmak için zamanın önemi yoktur."

"Hemen anlamış olman şanslısın. Benim için öyle değil. Benim öyle hislerim yok."

"Öyle mi?" Xarla ona dikkatle baktı. "İnsanlar aşık olmaz mı?"

"Evet, ama aşk hiç bir zaman benim önceliklerim arasında yer almadı."

Xarla kahkahalarla güldü. "Bu planlayabileceğin bir şey değil. Sana öylece olur. Ve çok yanılmıyorsam, bu sana ve Kos'a çoktan oldu."

Adı geçince Hope, onu göremeyeceğini bildiği halde yine dışarıya baktı. Her şeyin yolunda gitmesini umuyordu ve tamirinin ne kadar süreceğini sormayı akıl etmemiş olmaktan pişmanlık duyuyordu. Beklemek hiç bir zaman güçlü olduğu bir şey olmamıştı.

"Tabii ki onu önemsiyorum," dedi, dikkatini tekrar Xarla'ya çevirerek. "Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra nasıl önemsemem ki? Ve o gerçekten harika bir adam. Eğer Dünya'ya geri dönseydik, kesinlikle onunla tekrar birlikte olmak isterdim."

Uzaylı arkadaşı yine şaşkın bir ifadeyle baktı. "Çıkmak mı? Kulağa acı verici geliyor."

"Birlikte olmak demek." Xarla

yine boş boş baktı.

"Yatmak? Seks yapmak? Sikişmek?"

Xarla gülümsedi ve başını salladı. "Ah, evet. Hücrede

yaptığın gibi mi?" Hope telaşlanmamaya çalıştı. "Bunu biliyor muydun?"

Xarla sandalyesini döndürdü. "Sandığın kadar sessiz değildin. Ama merak etme, senden önce hücrede kalan Bragadinlingler kadar gürültücü değildin. Onların tüm o tentakülleri ve vantuzları epey gürültü yapıyordu."

"Sanırım bu da bir şeydir," diye mırıldandı Hope, Kos'un dokunaçları olmadığına şükrederek. "Her neyse, seks harikaydı, ama bu birbirimize ömür boyu bağlı kalacağımız anlamına gelmez."

"İnsanlar hayat boyu aynı kişiyle mi birlikte olur?" "Bu insan değil."

Xarla sarı parmağını çenesine dokundurdu. "Bunu Kos'a da söyledin mi? Sadece bir Drexian'la birlikte olmak istemediğini?"

"Birden fazla Drexian ile çiftleşmek istemiyorum."

"O zaman anlamıyorum."

Hope de kendini anlamaya başlamıyordu. "Başka bir Drexian istiyorum değil, hayatım boyunca tek bir erkeğe evet diyemeyeceğimi düşünmüyorum."

Xarla yavaşça başını salladı, ama Hope onun anlamadığından emindi ve açıklamaktan ve bir sonuca varamamaktan başı ağrımaya başlamıştı, özellikle de nedenleri ona bile çok saçma geldiği için.

"Kos'tan şimdiye kadar haber gelmiş olması gerekmez miydi?" diye sordu, konsola ve kafa karıştırıcı ışık ve sembollere bakarak. En azından yanık yakıt kokusu dağılmıştı. Bu iyiye işaretti.

"İletişim sisteminden bahsetmişti." Xarla parlak yüzeyi inceledi. "Belki onunla konuşmak için bir şeye basmamız gerekiyor."

Hope göstergeleri inceledi. Bilmediği bir düğmeye basıp füze falan ateşleme riski almayacaktı. "Kontrollere dokunmamalıyız."

"Buraya." Xarla onu görmezden gelerek uzanıp yeşil bir düğmeye dokundu. "Bakalım işe yaradı mı."

Hope bekledi ama sadece parazit sesi
duydu. "Bir şey söyle," diye fısıldadı Xarla.

"Kos?" İletişim cihazının bozuk olduğunu düşünse de sesini yükseltti.
Sistem onun sesini kolayca duyabiliyordu. "Orada mısın?"

Uzun bir sessizlik oldu, sonra onun derin sesi duyuldu.

"Buradayım."

Xarla ellerini çırpıtığında, kadın derin bir nefes verdi. "Nasıl gidiyor?"

"Sızıntıyı durdurmayı başardım." Geminin duvarının diğer tarafında
olmasına rağmen sesi uzak geliyordu. "Şimdi gövdede yırtık yeri
yamıyorum. İçeride her şey yolunda mı?"

"Biz iyiyiz." Onu özlediğini söylemek istedi, ama bu çok acıklı gelirdi.
Sadece birkaç dakikadır yoktu.

"İyi. Birazdan işim biter, sonra uçuşumuza devam edebiliriz."

"Dışarıda dikkatli ol," dedi, Xarla'nın alaycı gülümsemesini
görmezden gelerek. "Olacağım... *GreK!*"

"Kos." Hope aniden doğruldu. "Her şey yolunda mı?"

"Aletlerimden birini düşürdüm. Bu deliği kapatmak için ihtiyacım olan
alet." Yüksek sesle nefes verdi. "Neredeyse hallettim."

İçeriden bir şey yapamayacağını bildiği halde Hope ayağa fırladı ve
boynunu uzatarak onu ön taraftan görmeye çalıştı.

"*GreK!*"

Onun bağırması, Hope'un nefesini kesmişti. "Orada neler oluyor?
Kos?"

Xarla da ayağa kalktı, ama tek duydukları parazit sesleriydi. Hope
yanındaki uzaylıyla göz göze geldi. "Nereye gitti?"

"Hala buradayım." Kos'un sesi parazitin arasından duyuldu. "Ama
ne kadar süre kalacağım bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Hope.

"Sızdırmazlık aletini almaya gittiğimde, halatım gemiden koptu."

Hope bat geri batmaya suyun onunsandalyesine
bacakları bacakları titriyordu. "Anlamıyorum.
Anlamıyorum. Bu ne anlama geliyor?"

"Artık gemiye bağlı değilim."

Xarla uzanıp kolunu tuttu ve Hope onun bakışlarını takip etti. Giysi, gökyüzünün mürekkep gibi karanlığına uyum sağladığı için görmek neredeyse imkansızdı, ama Kos uzayda süzülürken yüzü net bir şekilde görünüyordu.

Hope tekrar ayağa kalktı, uzaktan onun gözlerine bakınca ağzı kurudu. "Bize geri dönemez misin?"

Onun kahkahası biraz hüzünlüydü. "Uzayda hava yok, bu yüzden kendimi itemem ve uzaklaşmayı durduramam."

Xarla keskin bir nefes aldı ve koltuğuna çöktü, kuyruğunu kucağına çekti.

"O zaman seni almaya geliyorum." Hope mekiğin arkasına doğru yöneldi ve gizli dolapları açmaya başladı, ta ki çevre giysilerinden birini bulana kadar.

"Kesinlikle olmaz," Kos'un sesi gemide yankılandı.

"Yüzüncü kez hatırlatmam mı gerekiyor, sen benim patronum değilsin!" Drexianlar için tasarlanmış bol takım elbisenin içine girdi, belinden çekerek Kos'un durması için bağırmasını duymazdan geldi.

Kalbi deli gibi çarpıyordu ve etrafındaki tüm sesler tek bir yüksek gürültüye dönüşmüştü. Onu uzayda ölecek halde bırakamazdı. Yapamazdı. Onu kaybetme düşüncesi, kolları giysinin içine sıkıştırıp fermuarını çekerken acıdan neredeyse ikiye katlanmasına neden oldu.

Belki Xarla haklıydı. Belki onu gerçekten seviyordu, ama eğer bu sevgiyse, bok gibi bir duyguydu. En azından, onsuz kalma düşüncesi korkunçtu, sanki kalbinde kocaman bir delik açılmış gibiydi.

Bu yüzden kimseye bağlanmamalısın, diye hatırlattı kendine. Ama bunun için çok geçti. O bağlanmıştı ve bunun ne anlama geldiğini ya da nasıl sonuçlanacağını bilmiyordu, ama onu kurtarabilecekken onun ölmesi bir seçenek değildi.

Başını sallayarak, kapağa baktı. Onu nasıl geri getireceğini bilmiyordu, ama bunu yapacaktı. Alternatif düşünülemezdi ve uzayda tek başına yüzen adamın düşüncelerini zihninden uzaklaştırdı. O giysinin içinde ne kadar hava kaldığını bilmiyordu, ama çok fazla olamazdı.

Hayır, hayır, hayır. Böyle bir şey olmayacaktı. Onu geri getirecekti. Onun, onu sevmediğini düşünerek yalnız başına ölmesine izin veremezdi. Bu kelimeyi düşünmek bile onu ağlatmaya yetiyordu. Onu seviyordu. Elbette seviyordu. Yoksa onu kurtarmak için uzay gemisinden sürünerek çıkmaya çalışır mıydı? Bu, muhtemelen hayatında yaptığı en aptalca şeydi ve bu da bir şey ifade ediyordu.

Kapakla arasındaki mesafeyi ölçtü. Kos kadar uzun değildi, ama yüksek zıplarsa başarabilirdi. Çömeldiğinde, başının arkasında keskin bir acı hissetti. Ne oluyor? Elini başına koydu ve yerinde sendeledi, gemi aniden eğilmiş gibi görünüyordu.

Görüşü bulanıklaşıp yere yığılırken, Xarla'nın sesini duydu. "Çok üzgünüm."

YİRMİ DOKUZ

"Teşekkürler, Xarla," dedi Kos, uzaylı iletişim sistemine girip Hope'u bayılttığını söylediğinde. "Sadece bayıldı, emin misin?"

Mekiğin ön camından Vralithian'ın silüetini görebiliyordu, ama çok uzaktaydı, ayrıntıları göremezdi, yoksa kadının sert ifadesini görecekti.

"Eminim. Nefesi normal, ama uyandığında başı ağrıyabilir." Xarla derin bir nefes aldı. "Bu durumdan hiç memnun değilim. Beni asla affetmeyecek."

"Onun hayatını kurtardın," dedi, Hope'un onu uzaya kadar takip edip neredeyse kesin ölümüne yol açmayacağı için rahat bir nefes aldı. "Sana borçluyum."

"Bunu ödeyebileceğini sanmıyorum, Drexian." Xarla'nın sesi titredi.

Kos gülmeye çalıştı, ama sesi boğuk çıktı. "O zaman sonsuz minnettarlığımı kabul etmek zorundasın."

Mekiklerin karanlık gövdesi çok yakındaydı, ama yerçekimi ve herhangi bir itici güç olmadan ona ulaşamıyordu. En azından ona yakın hissediyordu, diye düşündü, uzayda oksijen kaynağı olmadan süzülürken artan panik hissini bastırmaya çalışırken.

Başını çeviren Kos, uçsuz bucaksız boşluktan başka hiçbir şey göremedi. Yakınlarda gezegen olmadığını biliyordu ve görebildiği kadarıyla başka gemi de yoktu. Hızlı bir altuzay acil yardım çağrısı gönderdi, ancak şifreledi ve sadece Drexianların kullanabildiği bir kanala gönderdi. Drexian gemisinin zamanında ulaşabilmesi için şansın

Drexian gemisinin zamanında ulaşacak kadar yakın olması için şansın onun yanında olması gerekiyordu. Ve şu ana kadar pek şanslı sayılmazdı.

Hope hariç. Hope'u bulduğu için şanslıydı. Başlangıçta başının belası olmuştu, ama birlikte geçirdikleri zamanlar için ondan vazgeçmezdi. Onu şu an bulunduğu yere getirse bile.

"Mekiği size doğru uçurmayı deneyebilirim," dedi Xarla, pilot koltuğunda otururken soluk altın rengi yüzü geminin önünden daha büyük görünüyordu. "Çok uzakta değilsiniz."

"Daha önce hiç gemi pilotluğu yaptın mı?" Uzun bir sessizlik. "Teknik olarak, hayır."

İçindeki azıcık umut da yok oldu. "Bana çarpmadan bana çarpmak, bana ulaşacak kadar hızlanmaktan daha yüksek."

"Denemeliyim," dedi Xarla, sesi fısıltıya dönüştü. "Denemezsem, kadının gözlerine bakamam."

"İstediğin için teşekkür ederim..."

"Dinle, Drexian." Onu keserek sözünü kesti. "Sert adam rolünü bırak. Orada ölmek istemediğini biliyorum ve seni en azından kurtarmaya çalışmadan bırakmayacağım. Seni kaybedeceğini asla unutamayacak kadar kadın olduğunu biliyorum. Bunun sorumluluğunu üstlenmeyeceğim, sen de üstlenmeyeceksin, o yüzden ya bana bu şeyi nasıl uçuracağını söyle ya da en iyisini umut et."

Uzaylının emir verici ses tonuna gülmekten kendini zor tuttu. "O zaman sana anlatayım."

"İşte şimdi konuşuyoruz. Tamam, önce ne yapacağım?"

Kos gözlerini kapattı ve sanki pilot koltuğunda oturuyormuş gibi parlak siyah kontrol panelini hayal etti. Her zaman hafif serin olan pürüzsüz yüzeye ellerini koyduğunu hayal etti. "Yakıt sızıntısını durdurduğuma göre, motorları tekrar çalıştırabilirsin."

"Nasıl yapacağım?"

Gözlerini kapalı tuttu. Kendini mekiği pilot ederken hayal etmek, çarpıntılı kalbini sakinleştirmeye yardımcı oluyordu ve yeterince konsantre olursa, yanmış yakıtın hafif kokusunu neredeyse alabiliyor ve motorların çalışırken çıkardığı düşük uğultuyu duyabiliyordu. "Ortasından bir çizgi geçen, yanlamasına oval şekilli yeşil simgeyi bul. En sağda."

Xarla yumuşak bir şekilde mırıldandı. "Buldum."

"Bunu basılı tut ve motorun çalıştığını duyana kadar bırakma." İletişim bağlantısındaki parazitlere rağmen Kos, mekiğin çalışmaya başladığını gösteren hafif bir uğultu duyabiliyordu.

"Başardım!" Xarla'nın sesi gururla doluydu. "Şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi zor kısmı." Gözlerini açtı, nefes aldı ve maskesindeki havanın inceldiğini hissetti. "Sadece iticileri kullanarak yönünü bulmalısın."

"İtici motorlar," diye tekrarladı Xarla. "Onlar nerede?"

Zihninde konsoldaki yanıp sönen ışıkları tekrar canlandırdı. Bu göreve gelmeden önce uzun süredir küçük gemiler kullanmamış olsa da, Drexian Akademisi'ndeki eğitimi pilot koltuğuna oturur oturmaz devreye girmişti. Şimdi, kontrolleri hatırlamak için kas hafızasının yanı sıra görsel hafızasını da kullanıyordu.

"Solunda. Yan yana iki dikey panel. Soldaki sol iticiyi çalıştırıyor..."

"Sağdaki ise sağ iticiye güç veriyor," diye Xarla onun yerine cümleyi tamamladı, heyecanla. "Anladım."

"Bu kadar kısa bir mesafeyi hareket ettirmek için nazik bir dokunuş gerekecek. Çok hızlı yaparsan beni çok geçeceksin." Aklından geçenleri söylemedi. Eğer çok uzağa giderse, onu tekrar bulamayabilirdi.

Uzun nefes vermesi, gösterdiği kadar gergin olmadığını gösterdi. "Yavaş ve nazik. Sorun yok."

Kos, mesafeyi ve mekiğe göre konumunu hesapladı. "Sol iticiyi biraz çalıştır."

Xarla'nın geniş yeşil gözleri, mekiğin ön camından onun gözlerine baktı. "Hazır mısın?"

Boğazı kurumuş, cevap veremedi başını salladı. Eğer bu işe yaramazsa...

Konsola tekrar baktı ve meki biraz ilerledi.

Onun tavsiyesini ciddiye almıştı. Hiç bu kadar yavaş hareket eden bir uzay gemisi görmemişti. En azından onu geçme tehlikesi yoktu, ancak bu hızla ona ulaşmadan oksijeni bitebilirdi.

Kafası birden yukarı kalktı. "İşe yaradı mı?"

"Çok iyiydi," dedi. "Biraz daha öyle yaparsan başarırsın."

Kızın başının hızla döndüğünü gördü ve Hope'un çok sevdiği küfürlerden birini söylediğini duydu.

"Uyanıyor."

"Sorun değil," dedi adam, oksijenin azalmasından dolayı gözlerinin önünde lekeler dans ediyordu. "İticiye odaklan."

"Tamam." Geri döndü. "İtici."

Mekik, bu sefer biraz daha ileriye doğru sıçradı, ancak hala onun tam önündeydi. Bir kez daha hızlanırsa, geminin ön camına yapışıp kalacaktı.

Kos nefes aldı ama nefes boğazında takıldı. Artık hava kalmamıştı. "Sağına doğru ayar yapmalısın," diye soluk soluğa konuştu. "Çabuk."

Xarla başını kaldırdı, ağzı açık kalarak ona baktı, sonra bakışları onun ötesine kaydı. Arkasında Hope'un kokpitin önüne doğru ilerlediğini görebiliyordu, sonra iki kadın da onun ötesine bakakaldı. Beyninde oksijen kalmadığı için başı zonkluyordu, ama ölmekten korkmuyordu. Hope'u gördüğü sürece korkmuyordu.

O hayatta kalacaktı. Onu kurtarmıştı. Kardeşinin gözlerinin önünde yok olduğunu gördüğünden beri ilk kez, Kos başarılı olduğunu hissetti. Gurur ve sevgi göğsünü doldurdu ve onu ısıttı, geminin camından onun yüzüne odaklanmaya çalıştı. Ama o onun arkasını bakıyordu. Neye?

Görüşü bulanıklaşsa ve kulakları çınlasa da, Kos başını yavaşça çevirerek arkasında duran devasa karanlık gövdeli gemiyi görebildi.

Vücudunun kasılmasını hissederken duyduğu son şey, Hope'un adını haykıran sesiydi.

OTUZ

"Kos!" Hope, Xarla'nın oturduğu pilot koltuğunun arkasında kendini sabit tutarken başı zonkluyordu. Gördüklerinin hayal mi yoksa Drexian'ın gerçekten onların ve devasa siyah geminin arasında süzölüp durduğu mu emin değildi.

Vücudu gemiye doğru döndü ve sonra gevşemiş gibi göründü.

"Olamaz," diye fısıldadı Xarla. "Sanırım havası bitti."

"Ne?" Hope en yakın koltuğa çöktü, bacakları onu ayakta tutamayacak kadar titriyordu ve onları küçülten yabancı gemiye bakakaldı. "Ne kadar süre baygın kaldım? Bir saniye, bana ne oldu? Beni bayılttın mı?"

Xarla ona bakmadı. "Kos yalvardığı için yaptım. Onunla oraya gitmen intihar göreviydi."

Hope, uzayda asılı duran Kos'un görüntüsünden gözlerini ayırmaya çalıştı ama başaramadı. "Ama şimdi o..."

Xarla dikkatini konsola çevirdi. "Belki onu kurtarmak için gemiyi manevra yapabilirim. Yaklaşmak için iticileri kullanmam gerekiyor."

Hope, parmaklarıyla konsola dokunarak Xarla'ya baktı. "Cidden, ne kadar süre baygın kaldım? Bu şeyi uçurmayı ne zaman öğrendin?"

"Kos bana hızlandırılmış bir kurs verdi," dedi Xarla, mekiği hafifçe ileri doğru hareket ettirerek.

Kos'un vücudu geriye doğru sarsıldı ve Hope, diğer gemiye doğru çekilirken nefesini tuttu. "O kim? Kronock mu?" Başındaki sersemliği umursamadan ayağa fırladı. "Onları durdurmalıyız."

baş dönmesini umursamadan. "Onları durdurmalıyız."

"Onları durduramam," dedi Xarla, elleri kumanda panelinin üzerinde donmuş halde. "Onun üzerinde bir tür çekici ışın var."

"Belki onlara ateş edebiliriz," dedi Hope. "Bu şeyin silahları var, değil mi? Ateş edelim!"

"Ya Kos'a isabet edersek?" Xarla, görünmez bir ışınla uzayda sürüklenen Drexian'a eliyle işaret etti. "Hiç torpido veya lazer ateşlemedim."

"Ben yaparım," dedi Hope, bakışları konsoldaki tanıdık olmayan ışıklar ve semboller üzerinde çaresizce dolaşıyordu. "Bir şey yapmalıyım. Onu tekrar kaybedemem."

Xarla onu omuzlarından tuttu. "Onun esir alınması, onu kazara havaya uçurmamızdan iyidir."

Hope başını salladı, karnında panik dalgaları yükseldi. "Kronocklarsa olmaz. Onlar ona işkence ederse olmaz." Xarla'nın şaşırtıcı derecede güçlü tutuşundan kurtulmaya çalıştı. "Bunun olmasına izin veremeyiz."

Uzaylı, Hope'un direnmesini engelleyecek kadar sertçe onu salladı. "Silahlar konusunda bizden üstünler, bu yüzden ateş etmenin bir faydası olacağını sanmıyorum, ama bunun bir Kronock gemisi olduğunu da sanmıyorum."

Hope düzensiz nefesini düzenleyerek gözlerini Xarla'nın üzerinden Kos'un şık geminin bir kapısına çekilmesini izledi. "Öyle mi?"

"Uzman değilim, ama hatırladığım Kronock gemileri çok daha korkutucu görünüyordu."

Hope kaçtıkları gemiyi hatırladı. "Ve daha pullu."

"Dahası," dedi Xarla, "bu bir Kronock gemisi olsaydı, bir Drexian'ı kurtarmazlardı ve çoktan gemiye binmiş olurlardı."

Hope'un nabızı düzeldi. "O zaman umalım da haklı olasin. Onlara seslenip öğrenebilir miyiz?"

Xarla konsolu incelerken ağzını sıkıştırdı ve sonunda bir düğmeye bastı. "Haydi bakalım."

"Yabancı gemi," dedi Hope, açık bir hat olduğunu gösteren zayıf bir statik ses duyunca. Sesini resmi hale getirmeye çalıştı, Dünya'dayken izlediği tüm bilim kurgu dizilerini hatırlayarak. Belki yeterince ikna edici olursa, gemi onu geri verir. "Burası bir Drexian gemisi ve siz bizim savaşçımızı kaçırarak bir savaş suçu işliyorsunuz."

Xarla dönüp Hope'a kaşlarını kaldırarak cesaret verici bir şekilde başını salladı.

Cevap alamayınca Hope derin bir nefes aldı. "Mürettebatımızı derhal serbest bırakın."

"Drexian gemisi," diye derin bir ses yanıtladı. "Bu da bir Drexian gemisi."

"Ne?" Hope ciddi tavrını bıraktı. "Siz Drexian mısınız?" "Ben Kaptan Varden. Kiminle konuşuyorum?"

"Hope." Bir sandalyeye çöktü. "Adım Hope."

"Ben de Xarla." Vralithian diğeri gemiye doğru el salladı.

"Hope? Kos'un aradığı haraç gelini mi?" Drexian gemisinin kaptanı şaşkın bir sesle sordu.

Hope cevap veremedi. Konuşmaya çalışırsa ağlamaya başlayacağını biliyordu. Bu gemi onları öldürecek ya da tuhaf deneyler yapmak için kaçırarak bir düşman gemisi değildi. Drexians tarafından bulunmuşlardı. Tam zamanında kurtarılmışlardı. Yaşadıkları onca şeyden sonra, artık her şey yoluna girecekti. Hope gözlerini kapattı ve gözyaşlarının akmasını engellemek için sıkıca kapattı.

"O o," dedi Xarla, Hope'un cevap vermediğini görünce. "Kos'tan bahsetmişken, o iyi mi?"

Varden durakladı ve arkasından sesler geldi. "O iyi. Onu tam bir muayene için sağlık bölümüne götürdük, ama nefes alıyor

tekrar nefes alıyor."

Hope yüzünü ellerinin arasına aldı ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. Artık onun iyi olacağını bildiği için vücudu titremeye başladı.

"Bu harika bir haber," dedi Xarla, ona dönerek. "Harika bir haber değil mi?"

Hope cevap vermeye çalıştı, ama yüzünden akan gözyaşlarını silmekle meşguldü. Xarla'nın parlak yeşil gözleri büyüdü, sonra da gözyaşlarıyla doldu. Uzaylı kadın ona sarıldı ve iki kadın da hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Hope?" İletişim sisteminden tiz bir ses geldi. "Gerçekten sen misin? Oh, canım. Ağlıyorlar gibi geliyor." Arka planda daha boğuk sesler duyuldu. "Onun iyi olduğuna emin misin?"

Hope başını kaldırdı. O sesi tanıdı. "Reina?"

Reina derin bir nefes aldı. "Benim. Sesini duyduğuma çok sevindim canım. Seni ve Kos'u her yerde aradık. Çok endişelendik."

"Ne? Nasıl?" Hope'un çığlıkları, inanamayan kahkahalarla yerini aldı. "Drexian gemisine nasıl bindin? Son duyduğumda, o pis korsanlar tarafından satılmıştın."

Reina kıkırdadı. "O korsanlar pek iyi değillerdi, değil mi? Sanırım senin de dediğin gibi 'pislikler'di. Neyse ki beni Drexianlara geri götürmekten mutluluk duyacak bir tüccara sattılar. Anlaşılan o da Drexianlara borcu varmış. Çok geçmeden geçici karakola geri döndüm."

Hope, gergin Vexling'i sesini duyana kadar onu ne kadar özlediğini fark etmemişti. "Peki, Drexian gemisinde bizi ararken ne işin vardı?"

"Tabii ki gelmek istedim," dedi Reina. "Bu zorlu günlerin ardından tanıdık bir yüz görmek istersin diye düşündüm. Gerektiğinde çok ikna edici olabilirim, tatlım. Unutma, ben insan gelinlerle çalışıyorum."

Hope güldü. "Nasıl unutabilirim?" Reina, esir tutuldukları süre boyunca en çılgın düşün hikayelerini anlatarak zaman geçirmişti. "Geldiğine çok sevindim, Drexians'a geri döndüğüne ise daha da rahatladım. Diğer kadınlar ve Serge ne durumda?"

"Inferno Force'un göreviyle ilgili bir haber yok," dedi Reina, sesi biraz titreyerek, "ama diğer tributları ve Serge'yi bulacaklarından hiç şüphem yok."

"Eminim haklısın."

"Ama şimdilik görevimiz seni ve eşini Drexian karakoluna geri götürmek," dedi Reina. "Eve gitmeye hazır mısın?"

Hope tereddüt etti. Drexian karakolunu evi olarak kabul etmeye hazır olup olmadığından emin değildi, ama Kos orada olduğu sürece mutluydu.

"Hazırdan da öte."

OTUZ BİR

Kos kokuyu ilk fark eden oldu. Keskin ve buruk bir kokuydu, sızan yakıt kokusuna hiç benzemiyordu. Gözlerini açtı ve hemen parlak tavan ışıklarından kaçındı.

Artık uzayda süzölmüyordu, ama mekanda da değildi. Yumuşak vızıltı sesleri aralıklı bip sesleriyle eşlik ediyordu. Hayır, kesinlikle uzayda değildi.

Son hatırladığı şey, mekiğin yakınında süzölürken, Xarla'nın onu yakalamak için mekiği yönlendirmesine yardım etmeye çalışmasıydı. Çok yakındı ve sonra... Ne?

Nefes aldığını ve hava alamayınca keskin bir çekilme hissettiğini hatırlıyordu. Sonra dönüp bir gemi görmüştü. Anısı netleşti. Bir Drexian gemisi.

Kos, gözlerini tekrar açarken, gözlerini korumak için halsiz bir elini kaldırdı. Gerçekten bir Drexian gemisinde miydi? Gözleri ışığa alışana kadar, başını ağrıtan parlamadan etrafına bakabilene kadar bekledi. Gördüğü şey, onu rahat bir nefes almaya itti.

Parlak metal tezgahları ve tavana yerleştirilmiş mekanik metal kolların bulunduğu küçük, üç yataklı bir revirdeydi. Yakındaki bir sehpa da duran bir makine uğulduyor ve onun hayati fonksiyonlarını gösteren göstergeleri yanıp sönüyordu. Aşağıya baktığında, kalçalarına sarılmış beyaz bir çarşaf dışında çıplak olduğunu gördü. Yattığı yatak hafifçe eğimliydi.

Kapı açıldı ve Kaptan Varden odaya girdi. "Uyandığını söylediler."

Kos oturmaya çalıştı ama Varden başını salladı. "Kıpırdama. Gücünü saklamalısın. Gelinin şimdi geliyor."

Kos merakla kaşlarını kaldırdı.

"Seni görmek için çok sabırsız görünüyor ve sana ne yapıp ne yapamayacağını söylemeye devam edebileceğini düşünmene çok kızgın." Varden kollarını kavuşturdu ve topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Bu aynen onun sözleri."

"Eminim öyledir," dedi Kos, ancak Hope'u tekrar göreceği düşüncesiyle göğsü kabardı. Kızgın olup olmadığı umurunda bile değildi. Aslında, onunla tartışırken gözlerinin parlaması ve yanaklarının kızarması hoşuna gidiyordu.

Varden tuz ve karabiber rengi saçlarını eliyle taradı. "Kaptan Brok'tan ayrıldıktan sonra orada neler olduğunu anlatmak ister misin? Onun haraç gelini kurtarmak için birinci subayımı feda etmeyi umursamadım, ama senin Küratör'ün koleksiyonuna girmen konusunda bazı sorunlarım var."

Kos, komutanıyla yapacağı rapor toplantısı için daha resmi bir kıyafet giymiş olmayı dileyerek yatakta pozisyonunu düzeltti. "Hediyeyle ilgili bazı beklenmedik sorunlar yaşadım ve bunları çözmeye çalışırken gemimize baskın yapıldı."

Varden kaşlarını çatarak başını salladı. "Yani bu Küratör gerçek mi?"

"Maalesef. Tüm hikayeler de öyle. Aslında hikayeler onu tam olarak anlatamıyor. Efendim, o yüzen bir hayvanat bahçesi işletiyor ve her türlü yarattığı esir tutuyor."

Varden'in kaşları çatıldı. "Bunca zamandır nasıl yakalanmadı?"

"Anladığım kadarıyla, önemli arkadaşları ve müşterileri var. Partisine gelen konukların bazıları üst düzey çevrelerde dolaşan tiplere benziyordu."

"Onu ortaya çıkarmak için kullanabileceğimiz biri var mı?" diye sordu Varden.

"Olabilir." Kos omuzlarını dikleştirdi. "Yüzbaşı, bu suçluyu bulma görevine katılmak istiyorum."

"Öyle olacağını düşünmüştüm. Bu, karakoldan tekrar izin isteyeceğın anlamına mı geliyor?"

"İstasyon henüz tam olarak faaliyete geçmedi, değil mi?" diye sordu Kos. "Aksi takdirde, beni takip etmek için bir gemiye binemezdin."

"Saldırıdan sonra hala yeniden inşa halinde oldukları doğru, ama yine de peşine düşmezdim bilmiyorum," dedi Varden. "Sen benim birinci subayım ve tahliye sonrası ilkel gezegene düştüğümüzde benimle birlikteydin. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra, başka birinin peşine düşmesine izin veremezdim."

Kos, boğazı beklenmedik bir şekilde duygusallaşarak dizlerine baktı. "Teşekkür ederim, efendim."

"Sen örnek bir subaisin, Kos. Her zaman öyle oldun." Varden derin bir nefes aldı. "Ama yeteneklerinin benim köprümde boşa gidebileceğini hep hissettim."

Kos'un başı birden yukarı kalktı. "Efendim?"

"Yanlış anlama. Seni kaybetmek istemiyorum. Senin yerini doldurabilecek bir subay bulmak imkansız olacak, ama aynı zamanda senin için yeni zorluklara atılmanın zamanının geldiğini de biliyorum." Varden gülümsedi. "Ve bu sadece haraç gelininin zorluğu değil, gerçi o konuda da işin başından aşkın olacak gibi görünüyor."

Kos'un yanakları kızardı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu, ama dürüst olmak gerekirse, komutanının haklı olduğunu biliyordu. "Asla görevimden vazgeçmem, Yüzbaşı."

"Biliyorum. Sadakatiniz size şeref verir. Bu yüzden sizi kendi komutanız olarak öneriyorum."

Kos'un ağzı açık kaldı. "Kendi komutam mı?"

"Bunu hak ettiğine inanan tek kişi ben değilim. Kaptan Brok da bana aynı şeyi söyleyen bir alt uzay mesajı gönderdi."

Senden oldukça etkilenmiş." Varden başını eğdi. "Inferno Force'u düşünmeni istiyor."

Kos ağzını kapatmayı başardı. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, efendim."

Varden başını salladı. "Şu anda kesin bir karar vermek gerekmiyor. Ve sanırım seçeneklerini eşinle görüşmek isteyeceksin."

Kos gözlerini indirdi. "Onun benim eşim olduğunu sanmıyorum, efendim."

"Gerçekten mi?" Kaptan kaşlarını kaldırdı. "Ben öyle bir izlenim almadım."

"İşler tahmin ettiğimden daha karmaşık."

Varden başını geriye attı ve güldü. "İnsan kadınları söz konusu olduğunda işler her zaman daha karmaşıktır. Benimle eşimin başına gelenleri hatırlıyor musun?"

Kos hatırlıyordu. Her şey yoluna girene kadar kaptanın beceriksiz hatalarını en ön sıradan izlemişti.

"Benden sana tavsiye," dedi Kaptan Varden. "Bu kadar karmaşık olmak zorunda değil. Onu sevdiğin sürece, her şeyi halledebilirsin."

"O kadar emin değilim," dedi Kos, eski acının geri döndüğünü hissederek. "Kimsenin eşi olmak gibi bir niyeti olmadığını açıkça belirtti."

Varden omuz silkti. "Dakar'ın eşinin de söylediği buydu. İnsan kadınları fikirlerini değiştirmeleriyle bilinirler." Bir parmağını kaldırdı. "Ama fikirlerini değiştirdiklerini asla hatırlatmaman çok önemli. Bundan hiç hoşlanmazlar."

Kos gülümsemeden edemedi. "Gelin nasıl, Kaptan?"

Varden'in yanakları kızardı. "Çok iyi. İlk çocuğumuzu bekliyor."

Kos, Drexian'ın sevincini ve gururunu sanki gözeneklerinden sızıyormuş gibi hissedebiliyordu. "Tebrikler, efendim."

Varden boğazını temizledi ve gözleri parlayarak başını salladı. İki adam sessizliği bozmadan kapı açıldı ve Hope

odaya girdi.

"Bana çok şey açıklamalısın, Drexian," dedi, kollarını göğsünde kavuşturup ona öfkeyle bakarak.

Kaptan Varden geri çekildi ve odadan çıkarken ona son bir kez sempatiyle baktı.

Hope, Küratör'ün gemisinde kendisine verilen uzun, dalgalı elbiseyi hâlâ giyyordu, ama elbise, daha önce fark etmediği yırtıklar ve lekelerle oldukça kötü görünüyordu. Sarı saçları dağınık bir topuz haline getirilmişti ve kızarmış yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Onu görünce kalbi sıkıştı.

Öfkeli görünmesine rağmen, umursamadı. Hayatında hiç kimseyi bu kadar mutlu görmemişti. Bunu ona söylemeden önce, çenesi titremeye başladı.

Ona koşarak yatağına atladı, vücudunu onunla kapladı ve onu sertçe öptü. Kız çekildiğinde, o şaşkın bir nefes aldı. "Açıklama yapmamı istediğini sanmıştım."

Hope onu tekrar öptü, alt dudağını ısırıldı. "Önce önemli şeyler, koca adam."

OTUZ İKİ

"Anlamıyorum," dedi Kos, kızın bacakları onun üzerindeyken ellerini sıkıca beline koyarak. "Bana kızgın olduğunu sanmıştım."

"Oh, öyleyim." Hope, Hope'un yüzünü iki eliyle tuttu. "Çok kızgınım. Xarla'ya beni gemiden çıkaramayayım diye beni etkisiz hale getirmesini söylediğine inanamıyorum. Bu arada, o özür diledi."

"Senin kendini öldürmene engel olduğum için özür dilememi mi istiyorsun?" "Kendimi öldürmeye çalışmıyordum. Seni kurtarmaya çalışıyordum."

Gözleri ona dikildi. "Kıçımı kurtarmak seni öldürebilirdi."

Hope geriye yaslandı ve altında hissettiği çok sert, çok büyük şişkinliği görmezden gelmeye çalıştı. "Sen benim için yapardın."

"Çünkü ben..."

Kafasını ona doğru eğdi. "Çünkü ne? Erkek olduğun için mi? Drexian savaşçısı olduğun için mi?"

"Hayır." Elini kaldırıp alnına düşen bir tutam saçı kenara itti. "Çünkü seni seviyorum."

Hope sanki tüm havası boşalmış gibi hissetti. Hiçbir erkek ona bunu söylememişti, onu yatağa atmaya çalışanlar hariç, ama onlar sayılmazdı. Gözlerini onun gözlerine kilitledi ve zorlukla yutkundu, o anda ona karşı aynı şeyi hissettiğini biliyordu ve ne kadar karşı koymaya çalışsa da, bir süredir böyle hissettiğini biliyordu. "Ben de seni seviyorum."

Adam onun bakışlarını tuttu, gri gözleri onun gözlerini araştırıyordu. "Gerçekten mi?"

Gözlerinin arkasında yaşlar birikirken başını salladı. Hiç ağlamayan bir kızdan, gözyaşlarını durduramayan birine dönüşmüştü. "Yani, bunun saçma olduğunu biliyorum, çünkü birbirimizi pek tanımıyoruz, ama sanırım çok şey atlattık ve

Kos, cümlesini bitirmeden onu kendine çekip öptü. Dudaklarının yumuşaklığına kendini kaptırdıktan sonra ağzını onunkinden ayırdı. "Öperek beni susturmaya mı çalışıyorsun?"

"Tabii ki hayır, ama bana açıklamana gerek yok dostum." Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Seni susturmaya çalışsaydım, bunu yapardım."

Kıçına sertçe vurdu ve Hope çığlık attı.

Kız arkasını eliyle ovuşturdu. "Bana şaplak attığına inanamıyorum. Küratörün gemisinde bunu yapmanın tek nedeninin bize kaçmamıza yardım etmek olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi." Kos bir kalçayı avuçlayıp sıktı. "Ama düşündüğümden daha çok hoşuma gittiğini keşfettim."

Onu tekrar aşağı çekti ve dudaklarını ayırarak dilini okşarken kıçına bir kez daha sertçe vurdu. Hope kaçmaya çalışsa da Kos onu yerinde tuttu, bir eli saçlarına dolanmış, diğer eli kıçını sıkıca kavramıştı.

Öpücükleri sarhoş ediciydi ve bacaklarının arasında bir sıcaklık dalgası atıyordu. Onun kıçına vurmasının onu ne kadar tahrik ettiğini ya da uyluklarının heyecandan ıslandığını itiraf etmek istemiyordu. Hope, sert penisine kendini bastırdı ve ağzında inlemesi ile birlikte bir zevk dalgası hissetti.

Ona bir şaplak daha attı ve o kalçalarını ona doğru salladı, zevk ve acının karışımı içinden kavurucu bir sıcaklık geçirdi.

Kos, elbisesi altında toplanmış kumaşın altına ellerini kaydırarak ve parmaklarını kaydırarak ıslak açıklığını okşadı.

"Benim için çok ıslak." Ağzını ondan çekince sesi kısık çıkmıştı.
"Sanırım sen de benim seni şaplamamı seviyorsun."

"Hayal kuruyorsun." Nefes nefese konuşurken, başını geriye attı ve kıcına şaplak attığında inledi.

"Keşke. Keşke benim sikimi sürsen."

Omzunun üzerinden gizlice baktı. "Ya biri gelirse?"

Kos kalın parmağını içine soktu ve kız, yüksek sesle inlememek için alt dudağını ısırıldı.

"Muhtemelen hemen çıkarlar," dedi, bakışlarını onun yüzüne kilitleyerek daha derine girdi. Bu konuda haklıydı. Tıbbi bölüme giren herkes, beklediğinden çok daha fazlasını görecekti. Ama o anda, umrunda değildi. Kos hayattaydı ve sonunda korkunç uzaylılar peşlerinde olmadan birlikteydiler. Geleceğin ne getireceğini bilmiyordu, ama o anda tek umursadığı, o anda onunla birlikte hissettikleri idi.

Umut, bir elini onun çıplak göğsüne dayadı, parmağını içinde hareket ettirdiğinde göz kapakları titredi. İkinci parmağını da içeri kaydırırken, tırnaklarını onun etine geçirdi.

"Daha fazla," diye fısıldadı.

Kos elini kaydırıp ve parmaklarından biri klitorisini buldu, parmaklarını içinde pompalarken yavaşça daireler çizdi. Bu hisler vücudunu titretti ama Kos onu yerinde tuttu ve ağzını kendine çekti. Çıgıllıkları onun acil öpücükleri tarafından yutuldu, dili parmaklarının okşamalarına uyum sağladı.

Hope kıcını yukarı kaldırdı, bacaklarını genişçe açarak Kos'un üzerine oturdu. Parmaklarının her derin hareketinde, şişmiş klitorisini ustaca döndürdü, ta ki Hope kıvranmaya başlayana ve bacakları titremeye başlayana kadar.

Zevk onu sarmaya başladığında, ağzını onunkinden ayırdı ve sırtını kavisledi, ısısı parmaklarını sıkıca kavradı. "Kos," diye nefes nefese söyledi, vücudu titriyordu.

"Sikimi içinde istiyor musun?" diye sordu, parmaklarını çekip kalçalarını kaldırdı. Çarşafı aşağı çekti, sert sikini ortaya çıkardı.

Gözleri ona takıldı ve dudaklarını ıslattı. "Oh, evet."

Hope, bir eliyle tabanını tutarken, kendini kaldırdı, böylece onun başı onun açıklığının hizasına geldi. Onu ıslaklığına sürükledi ve onun arzulu inlemelerinin sesini tadını çıkardı. Onun erimiş bakışlarıyla buluştu. "Seni sürmemi ister misin?"

Onu kalçalarından kavrayıp üzerine çekerek sertçe homurdandı. Hope, onu tamamen içine alırken kendi nefes nefese çılgılığını duydu, vücudu onun kalınlığını kaldırabilmek için gerildi.

"Beni çok iyi dolduruyorsun," dedi, gözleri geriye yuvarlanırken, onu kaldırıp tekrar aşağı indirdi. Kışını acıttıran keskin şaplaklar gibi, onun kocaman sikini içine aldığı anda, kısa sürede yoğun bir zevke dönüşen ilk acıyı seviyordu.

O, onu sabit bir ritimle yukarı aşağı kaydırırken, Hope kendi göğüslerini avuçladı ve ince kumaşın üzerinden sertleşmiş meme uçlarını parmaklarıyla okşadı.

Kos onu izlerken göz bebekleri büyüdü. "Tanrım, Hope."

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu, ona gülümseyerek ve tekrar boşalmanın yaklaştığını hissederek.

"Beni delirtiyorsun." Parmakları etine batarken, çenesini sıkarak onu sikine sertçe bastırdı.

Hope kendi meme uçlarını sertçe çimdikledi, keskin his vücudunu patlatırcasına titretti. İlk seferinden daha şiddetli bir şekilde boşaldı, vücudu onun etrafında spazmlar geçiriyordu.

Kos sırtını kavisleyerek onu kendine doğru çekti ve derinlerde tutarak boşalırken kükredi, sıcaklığı onun içine akıyordu.

Ellerini terden nemli göğsüne indiren Hope, ona yaslandı. "Sen de beni deli ediyorsun, ama bunu seviyorum." Nefesini tuttu. "Seni seviyorum."

Titrek kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. Kalbi hızla atıyordu, çarpıntısı neredeyse kadının vücudunda yankılanıyordu. "Ben de seni seviyorum, *cinnara*. Her zaman."

Kapı açıldı ve yüksek bir çığlık duyuldu.

"Oh, pardon. Gelini arıyordum," dedi Reina. "Aman Tanrım. Sanırım buldum. Sanırım şimdi bağlanma töreninden bahsetmek için en uygun zaman değil. Hayır, kesinlikle değil, ama görünüşe göre buna ihtiyacımız olacak. Belki gidip... Oh, hayır. Belki de gitsem iyi olur."

Reina geriye doğru sendelerken kapıda bir hışırtı duyuldu ve kapı tekrar kapandı.

"Gördün mü?" Kos'un kahkahası göğsünü titretti. "Artık benim eşin olmak zorundasın."

"Eğer mecbur kalırsam," dedi Hope, sabırsızmış gibi yapıp içini çekerek.

Kos onun kışına vurdu. "Görünüşe göre birinin yine şaplak atılması gerekiyor."

Hope onu sertçe öptü. "Evet, lütfen."

OTUZ ÜÇ

"Keşke bunu teknede yapıyor olsaydık," dedi Reina, Hope'un arkasındaki şeffaf tül duvağı düzeltirken ellerini ovuşturarak. "Muhteşem tören mekanları arasından seçim yapabilirdin. Benim en sevdiğim Cape Cod sahilindeki uçurum, ama Serge kelebek bahçesini tercih ediyor."

"Sorun değil." Hope, arkasındaki aynada yansıyan ince uzaylıyı izledi. "Kos'la evlenmek için kelebek bahçesine ihtiyacım yok."

Reina'nın mavi saçları Hope'un omzunun üzerinden ortaya çıktı. "Biliyorum, biliyorum, ama bu çıplak karakol, düğünler için alıştığım holografik ortamlardan çok uzak."

Hope, fildişi rengi gelinliğinin önünü düzeltti, ipek kumaş parmaklarının altında yumuşacık. Holodeck olmasa da, geçici Drexian karakoluna sorunsuz bir şekilde geri dönmüş olmaktan çok mutluydu. Kaptan Varden'ın pilotluğundaki büyük gemide oldukları için, birkaç gün süren uzay yolculuğu yerine birkaç sıçrayışla yolculuğu tamamlamışlardı.

"Sorun değil," dedi Hope, Reina'ya, geri döndüklerinden beri yüzüncü kez sanki. "Zaten lüks yerlere alışkın değilim. Seyahat blogcusuydum, unuttun mu? Dünya'da ucuz oteller ve pansiyonlar daha çok benim tarzımdı, bu oda bile benim için lüks sayılır."

Bir tarafında büyük bir yatak, diğer tarafında bej renkli mobilyaların bulunduğu alçak bir oturma alanı olan geniş stüdyoya göz gezdirdi. Yemek için çok gergin olduğu için yiyemediği kahvaltının kalıntıları alçak, yuvarlak sehpa da duruyordu ve bir tarafta şeffaf bir buz kovası, erimiş buzun içinde şampanya şişesi sallanıyordu. Odayı kendine göre düzenlemeye vakti olmamıştı, ama yine de şimdiye kadar yaşadığı en güzel yerlerden biriydi. Kos'un burayı onunla paylaşması ise pastanın üzerindeki krema gibiydi.

"Hala blog yazarı ne demek bilmiyorum, ama s itinden memnun olduğuna sevindim." Reina, duvağı düzeltmeye devam ederken onun önünde dolaştı. "Umarım istasyondaki onarımlar iyi gider ve yakında hayalindeki s itine geri dönersin."

"Evlendikten sonra bile holografik bir s itte yaşayacağımız hala garip geliyor."

"Kos istasyondan başka bir göreve atanıp seninle birlikte gitmezsen tabii. Eşleştirilen çiftlerin hepsi sonsuza kadar Gemide kalmıyor."

Hope başını salladı, yan masadan Drexian şampnyasını aldı ve bir yudum içti. Artık soğuk değildi, ama baloncukları tatlıydı ve midesi daha az hopluyordu. Sonsuza kadar yaşamayı düşünmek hâlâ onu tedirgin ediyordu, ama zaman geçtikçe heyecanı azalıyordu. Bir hafta önce onu tam bir paniğe sürükleyen şey, şimdi sadece hafif bir heyecan veriyordu.

Kos, Tekne'ye ve birinci subaylık görevine d nmemekten bahsediyordu. Curator'ın peşine düşen avcı ekibine liderlik etmek istediğini biliyordu ve onu suçlamıyordu. O ürpertici uzaylıyı bulup suçlarından dolayı asıldığında orada olmak isterdi.

Kos'un Inferno Force'a katılmayı düşündüğünü de biliyordu. Bu seçkin grup hakkında fazla bir şey bilmiyordu, ama Drexian imparatorluğunun en sert adamları olarak bilindiklerini biliyordu ve bu da bir şey ifade ediyordu. Hope, Inferno Force'un savaşçılarının yanlarında eşlerini getirmesine izin verip vermediğinden emin değildi, ama izin vermezlerse, onun için kuralları esnetmeleri gerekecekti. Yaşanan onca şeyden sonra, Kos'u gözünün önünden ayırmayacaktı.

"Hope?" Reina'nın sesi onu düşüncelerinden

sıyrılmaya zorladı. "Affedersin, ne dedin?"

Reina güldü. "Monti ve

Randi, gemiden tüm malzemeleri alamamalarına rağmen elbiseni hazırlayabildikleri için şanslı olduğumuzu söylüyordum."

"Çok basit bir elbise." Hope, önü düşük kesimli, kalçalarını saran ve arkada hafif bir kuyruk oluşturan ipek kumaşı inceledi.

"Serge burada olmadığı için şanslıyız. Dantelin ve tek bir boncuk bile olmadığını görse dehşete kapılırdı." Titrek bir nefes aldı. "Bunu kaçırdığı için çok üzülecek."

Hope dönüp Reina'nın elini okşadı. "Seninle gurur duyardı. Harika bir düğün organizatörü oldun."

Reina elini yüzünün önünde salladı. "Oh, ben düğün organizatörü değilim. Henüz değil. Hala gelin danışmanıyım."

"Sen benim düğün organizatörümdün," diye ısrar etti Hope. "Ve daha iyisini isteyemezdim. Hiç zamanın yokken ve teknede her zamanki gibi abartılı şeyleri kullanmadan her şeyi hallettin. Sen bir mucize yaratıcısısın."

Reina'nın gri yanakları pembe ve kırmızı lekelerle kaplandı. "Ne tatlısın! Benim için bir onurdu." Gözlerini sildi. "Ve dürüst olmak gerekirse, bu beni meşgul etti, böylece Serge ve diğer tributlar için endişelenmeme gerek kalmadı."

"Inferno Force onları bulacaktır," dedi Hope. "Eğer bulabilecek biri varsa, o da onlar."

Reina başını salladı ve saçları sallandı. "Haklısın. Tabii ki haklısın. O olmadan aynı değil."

Kapıdan gelen bir bip sesi ikisinin de dönmesine neden oldu ve küçük bir kadın, üzerinde pembe bukleleri görünen büyük bir kutu ile odaya girdi.

"Cerise!" Reina ileri atıldı ve kadından beyaz kutuyu aldı. "Bu buket mi?"

Reina'ya düğün planlamasında yardım eden uzaylı, ikisine de gülümsedi. "Preston, kutuyu bolca kağıt mendille sardı. Çiçekleri alırken dokunmamanız çok önemliymiş."

Reina kutuyu dikkatlice sehpayaya koydu ve kapağını açtı. Hope, birkaç metre uzaktan bile odayı dolduran çiçeklerin tatlı kokusunu alabiliyordu.

Reina derin bir nefes aldı. "Bunlar ne demiştin?"

"Gardenya." Hope yanına yaklaşıp beyaz çiçeklere baktı. "Annemin en sevdiği çiçekler."

Annesi ile hiç yakın olmamasına ve muhtemelen annesinin onu Dünya'dan kaçırdığından haberi bile olmamasına rağmen, düşününde annesini hatırlatan bir şey olması onu rahatlatıyordu. Kos'u sevmesi ve onun kendisini ne kadar çok sevdiğini bilmesi, annesini affetmesini ve hayatına devam etmesini kolaylaştırmıştı.

"Neredeyse zamanı geldi," dedi Cerise. "Kos yerini aldı."

Hope uzaylı şampanyasının kalanını içti, köpükler burnunu gıdıkladı. "O zaman başlayalım."

Reina etrafında dolanarak ellerini sinirli bir şekilde oynatıyordu. "Serge her zaman gelinleri koridordan geçirir. Onları sakın tutmakta çok iyidir."

Hope, heyecanlı uzaylıların hiç sakın olabileceğini hayal edemiyordu, ama Reina'yı omuzlarından tuttu. "Sen de en az onun kadar iyi olacaksın. Tek yapman gereken Serge'yi düşünmek. Serge ne yapardı?"

Reina birkaç kez gözlerini kırptı, sonra omuzlarını düzeltti. "Haklısın. Gerekirse Serge olabilirim." Bir elini kalçasına koydu ve kemikli parmaklarını şıklattı. "Cerise, orada kütük gibi durma. Sen trenin eteğini tut, ben buketi taşıyım."

Hope, Cerise'e kaşlarını kaldırdı, ama Cerise omuz silkti. Dürüst olmak gerekirse, bu otoriter Gatazoid'in söyleyeceği bir şeye benziyordu.

Reina kutudan buketi çıkardı, kurdeleyle sarılmış sapından dikkatlice tuttu ve kapıya doğru yürüdü, omzunun üzerinden bakarak onlara gelmelerini işaret etti. "Hadi bayanlar. Gölet suyu kadar yavaşsınız."

"Serge, Dünya'daki ifadelerini seviyor," diye mırıldandı Cerise, Hope'un trenine binerken. "Onları bu kadar özlemediğimi şimdiye kadar fark etmemiştim."

"Onlar Dünya ifadeleri olabilir, ama benim yaşadığım yerdekiler değil," dedi Hope, Reina duymaması için sesini alçaltarak. "Reina'ya yardımcı oldukları sürece benim için sorun yok."

Reina onları süitten çıkarıp koridora yönlendirdi. Xarla, altın rengi tenine çok yakışan mocha rengi bir elbise giymiş, çift kapının önünde duruyordu. Bir elinde fuşya rengi çiçekler, diğer elinde kuyruğu vardı.

"Nedimem nasıl?" diye sordu Hope.

"Kafam karışık," diye itiraf etti Xarla. "Görevlerim bir nedimeninkinden farklı."

Reina ayağıyla yere vurdu. "Yine açıklamak zorunda bırakma beni tatlım. Sen sadece yürü ve gülümse."

"Bu 'Serge'yi kanalize etme' olayından ciddi şüphelerim var," diye mırıldandı Cerise, Hope'un arkasında.

Reina çift kapıdan içeriye bakıp birine el salladıktan sonra başını geri çekti. "İşte bu. Müziğin başladı."

Xarla'yı öne çekip kapıdan itti ve arkasından seslendi, "Yürü ve gülümse, tatlım. Aynen öyle. Yürü ve gülümse."

Başını geri çekip kapıyı kapatan Reina, Hope'u kapalı kapının ortasına yerleştirdi, ona hızlıca bir göz attı ve buketi uzattı. Derin bir nefes aldı. "Hazır mısın?"

Hazır mıydı? Reina'nın Serge taklidiyle çok dikkatinin dağılmıştı, bu yüzden kendisi gergin değildi, ama Cerise'in arkasında trenini açtığını hissedip düğün müziğinin ilk notaları odadan süzölmeye başladığında, kalbi hızla çarpmaya başladı.

İşte bu kadar. Bir haftadan biraz fazla bir süre önce tanıştığı bir uzaylı savaşçıyla evleniyordu, bunu asla yapmayacağına yemin etmişti

ve asla yapmayacağına yemin ettiği bir şeydi. Ama öte yandan, uzay gemisinde uçmak ve hayal bile edemeyeceği kadar farklı türde uzaylılarla tanışmak da dahil olmak üzere, hiç yapmayacağını düşündüğü birçok şeyi yapmıştı.

Hope, Kos'u düşündü ve vücudu ısındı. Ne kadar garip olsa da, ona karşı hiçbir şüphe duymuyordu. Hayatının geri kalanını onunla geçirmeyi düşündüğünde hissettiği tek şey heyecandı.

"Hazırım," dedi, çift kapının iki yanında duran Reina ve Cerise'e gülümseyerek.

Reina pembe saçlı minik uzaylıya başını salladı ve ikisi aynı anda kapıları açtı.

Hope bir an hareketsiz durdu, nefesini toplayıp manzarayı içine çekti. Oda uzundu, tavanı yüksekti ve her iki yanında sandalyeler diziliyordu, ortada ise bir koridor vardı. Reina holografik teknolojiye sahip olmayabilirdi, ama elindeki imkanlarla kendini aşmıştı.

Her sıra sandalyenin yanında uzun direkler vardı ve diğer tarafa uzanan beyaz çiçeklerden yapılmış bir çelenk, onun altında yürümesi için uzun bir çiçekli kanopi oluşturuyordu. Koridorun sonunda tavandan sarkan daha büyük bir beyaz çiçek çemberi vardı. Ve onun altında damadı duruyordu.

Onu, koyu renkli üniformasıyla, omzuna süslü bir kuşak takmış, dik dururken gördüğünde nefes almayı unuttu. Lanet olsun, o çok yakışıklıydı ve Hope, bir miktar tatminle, onun tamamen kendisine ait olduğunu düşündü.

Kos, koridordan onun bakışlarını yakaladı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Odanın diğer ucundan bile Hope, onun gözlerinin parladığını görebiliyordu.

"Yürümeye başlamalısın tatlım," diye fısıldadı Reina, kapının arkasından başını uzatarak.

"Tamam. Üzgünüm. Her şey için teşekkürler." Hope, Reina'ya bir öpücük gönderdi ve Reina hemen gözyaşlarına boğuldu.

Hope koridorda yürümeye başladı, müzik Reina'nın arkasındaki hıçkırık seslerini bastırıyordu. Oda konuklarla doluydu; nişanlısının arkadaşları olduğunu bildiği birçok Drexian savaşçısı, açıkça haraç gelinleri olan çok sayıda insan kadın ve hatta diğer düğün planlayıcıları ve irtibat görevlileri olduğunu tahmin ettiği Vexlingler ve Gatazoidler vardı, ama o bakışlarını Kos'tan ayırmadı. Ona odaklandığı sürece, ona bakan yabancı kalabalık onu gerginleştirmiyordu. Kos gri gözleriyle onun bakışlarını karşıladığında, her şey kayboldu.

Hope koridorun önüne ulaştı ve Kos'un elini tuttu. Onun dokunuşuyla vücudu sıcaklık dalgalarıyla kaplandı.

"Çok güzelsin, *Cinnara*," diye fısıldadı.

"Sen de," dedi kız titrek bir kahkaha atarak.

Derin bir boğaz temizleme sesi ikisinin de başını kaldırmasına neden oldu. O ana kadar Kaptan Varden'in töreni yönettiğini fark etmemişti, ama önlerinde duran saygın Drexian'ı görünce gülümsedi.

"Başlayalım mı?" diye sordu, sıcak bir gülümsemeye.

Kos ve Hope birbirlerine baktılar ve o, onun elini sıktı. "Tabii ki," dedi kız.

EPILOG

Kaptan Brok, Inferno Force gemisinin metal koridorunda ilerliyordu, kalın tabanlı botları zemine vurarak köprüye doğru ilerliyordu. Gemisi bayat içki ve ter kokuyordu, özellikle de adamlarının gemiden inip buharını atmaları için durmadan bir süredir uçtukları için. Şimdi bunun için zaman yoktu. Görevdeyken olmazdı.

Spor salonundaki antrenmandan dolayı alnında hala ter damlacıkları vardı ve kasları sınırlarına kadar zorlandığı için titriyordu. Köprüye ulaştığında uzun, koyu saçlarını eliyle taradı ve subayları dönerek göğüslerine yumruklarını vurarak selam verdiler.

Selamlarını çabucak karşıladı ve konsoluna dönmeden önce birinci subayının gözüne baktı. "Rapor."

"Kardeş gemimizden haber aldık, ama Pregarian karakolu çıkmaz sokaktı."

Brok, köprünün arkasında volta atmaya başlarken homurdandı. Köprünün önündeki geniş camdan dışarı baktı; kayıp haraç gelinleri ve Gatazoid düğün planlayıcısını ararken, uzayın uçsuz bucaksız karanlığından başka bir şey göremiyordu. Arayışlarına başlayalı haftalar olmuştu ve şu ana kadar sadece Vexling ve haraç gelinlerinden birini bulabilmişlerdi. Güzel insan kızı, eşiyle birlikte Drexian uzayına geri gönderilmişti.

Savaşçıları, konsollarının başında huzursuzca hareket ediyorlardı. Onlar da en az onun kadar sabırsızdı. Inferno Force savaşlara alışkındı, sonsuz gibi görünen bir galakside uzun süren aramalara değil.

"Onları bulacağız," dedi, hem kendini hem de savaşçılarını sakinleştirmeye çalışarak. "Kimse Inferno Force'tan sonsuza kadar kaçamaz."

Onaylayan düşük mırıldanmalar onu hiç rahatlatmadı. Köprünün arkasına doğru yürüdü, elini duvar büyüklüğündeki şeffaf yıldız haritasına dokundu ve harita aydınlandı. Kalın kollarını kavuşturarak, kaptan izledikleri yolu inceledi.

Ganthar korsanları tarafından tutulan insan kadını bulduklarında, gemide beklenmedik bir ayaklanma ve hapishane kaçıışı sayesinde, diğer tutsakların satıldığı uzaylıların isimlerini açıklamaları için onları ikna etmeyi başarmıştı. Ne yazık ki, sadece isimleri verilmişti ve galakside bireyleri bulmak, söylemek kadar kolay değildi. Özellikle de Ganthar korsanlarından köle satın alanların, bulundukları yeri ilan edecek türden insanlar olmadığı için.

Kontrol ettikleri karakolları ve sorguladıkları tüm sefil suçluları düşünerek başını salladı. Şimdiye kadar, Inferno Force'un Ganthar korsanları tarafından satılan köleleri aradığı haberi sektörde yayılmış olmalıydı. Bu, suçluları ortaya çıkarmaya ya da daha da yerin dibine saklanmalarına neden olacaktı.

"Önemli değil," diye mırıldandı Brok. "Eninde sonunda bulacağım."

Özellikle başkalarına yardım etmek söz konusu olduğunda asla pes etmezdi. Bu yüzden çok iyi bir kaptandı. Inferno Force'un iyiliği için kendini feda etmekten çekinmezdi ve savaşta bunu birçok kez yapmıştı. Yüzünün bir tarafını kaplayan yara izine bilinçsizce dokundu. Bu iz, Kronock'larla savaşta diğer gemilerin kaçması için düşmanla savaşıp kendi canını zor kurtardığı bir savaşın hatırasıydı.

Pişmanlık duymuyordu. Inferno Force'un görevi buydu. Bu yüzden galaksinin en sert ve en acımasız savaşçıları olarak biliniyorlardı. Yara izleri onu korkutucu gösteriyorsa, o kadar iyi. Yakışıklı olmasının tek nedeni, bir gelin almak istemesi olabilirdi, ama kendini o listeye asla yazmazdı. Inferno Force onun ailesiydi.

Hayır, uzayın kenarlarında Inferno Force ekibiyle birlikte olmak onun için daha iyiydi. Elini ince yara izinden çekti. Kendisi gibi savaş yaralı bir savaşçıya, ona korkmadan bakabilecek bir kadın olsa bile, güzel ve kırılgan bir insan kadını maruz bırakmayacaktı.

"Kaptan." Kalex, yıldız haritasının yanına gelerek başını hafifçe eğdi ve şeffaf haritanın üzerinde bir noktaya dokundu. "Doxvane'de bulduğumuz ipucu ne oldu?"

"O sarhoştan mı?" Brok başını salladı. "Onun verdiği bilgilerin viskiyle kafası bulanıkken gördüğü halüsinasyonlar olmadığına dair hiçbir kanıtımız yok."

"Doğru." Kalex topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Ama hikayesi hiç değişmedi. Ayık olduğunda bile. Bir insan kadın ve bir Gatazoid, Spartos gezegenine gidiyorlarmış."

Kaptan haritada mavi bir noktaya gözlerini kısarak baktı. "Spartos nesillerdir başka türlerle temas kurmamıştır. Yabancı düşmanlığıyla ünlüdürler. Neden birdenbire korsanlardan köle satın alsınlar ki?"

"Mantıklı gelmediğini kabul ediyorum, ama kaynağımızın Sparosluların satın almayı kendilerinin yapmadığını söylediğini unutma. İnsan ve Gatazoid'i bir elçi aracılığıyla satın almışlar."

Brok derin bir nefes aldı. Sarhoş adamı sorguladıklarından beri bu bilgiyi düşünüyormuş. Bu, bir süredir aldıkları tek ipucuydu, ama aynı zamanda en mantıksız olanıydı.

"Yine de, dış dünyayla hiçbir şekilde etkileşime girmemeyi ilke edinen bir gezegenin neden birdenbire uzaylılar satın aldığını açıklamıyor," dedi Brok. "Onlar diğer tüm türlerin kendilerinden aşağı olduğunu düşünüyorlar. Bir insan ve bir Gatazoid'in gezegenlerine ayak basmasına izin vermeleri bile delilik."

"Katılıyorum." Kalex kollarını göğsünde kavuşturdu, siyah tişörtünün kolundan kalın dövmeler göründü. "Ama ya Spartos değişmişse? Onlarla kimse bin yıldır etkileşime girmedir."

"Ve bu değişimin aniden uzaylı köleler satın almaya dönüşeceğini mi düşünüyorsun?"

Kalex omuz silkti. "Elimizdeki tek ipucu bu. Diğer gemilerimiz de boş dönüyor. Sanki bu dişiler birdenbire ortadan kaybolmuş gibi."

Brok, yıldız haritasına bakarak somurtkan bir ifadeyle baktı. Savaşçı haklıydı. Tam da öyle hissediyordu ve Brok'un öfkesi, bir şeyleri kırmak isteyecek kadar büyüyordu. Kanayan yumruklarına baktı. Bu yüzden kum torbasıyla yoğun antrenmanlar yapıyordu.

Drexianlar, Dünya'dan kaçırdıkları insanlardan sorumluydu. Onları korumaya yemin etmişlerdi, korsanlar tarafından kaçırılıp kim bilir ne tür bir duruma düşürölmelerine izin vermeyeceklerdi. Kadınların ne kadar süredir kayıp olduğunu düşününce midesi burkuldu.

"Haklısın," dedi. "Başka bir çıkmaz olsa bile peşini bırakmamalıyız."

"Spartos'a rota çizeyim mi?" diye sordu Kalex, gözleri heyecanla parılıyordu.

Kaptan Brok ona kısa bir baş sallama ile cevap verdi ve savaşçı topuklarını dönerek görev yerine geri döndü.

"Spartos'a rota ayarlıyor," diye bağırdı Kalex arkasında.

Diğer savaşçılar da ayaklarını yere vurarak köprüyü sallayarak onayladılar. Brok onların heyecanına katılmaya çalıştı, ama midesi düğümlenmişti.

Spartos'ta esirler olsa bile, onları nasıl geri getireceklerdi? Gezegen, yabancıların atmosferine girmesine izin vermiyordu ve taleplerini iletecek bir diplomat da yoktu. İnsan ve Gatazoid'i bulurlarsa, gizlice izlerini sürerek kimseye görünmeden kaçırmaları gerekecekti. Tecrübesinden, bunun söylemesi yapmasından kolay olduğunu biliyordu.

Önemli değil, diye hatırlattı kendine. İnsan kadın ve Gatazoid Drexian koruması altındaydı ve onları bulmak onun yeminli göreviydi

onları bulmaktı. Başarısız olamazdı. Hiç başarısız olmamıştı.

Yumruklarını sıkarak köprünün önüne döndü. Görev yerlerinde sadakatle görev yapan Inferno Force savaşçılarına bakarken göğsü gururla şişti. Onlar, Drexianların çoğundan daha uzun saçlıydı, diğer Drexianlardan çok daha fazla dövmeleri vardı ve çoğunun vücudu yara izleriyle kaplıydı. Komutayı devraldığından beri bu savaşçıların bazılarıyla birlikte hizmet etmişti ve onları kardeşleri gibi görüyordu. Kendi ailesinde hiç sahip olamadığı kardeşler.

Büyürken ailesinde sahip olamadığı çok şey vardı. Babası savaşta yaralandıktan sonra. Bir savaşçı olarak ölmek yerine, yaralarına yenik düşmemişti. Hayatta kalmış, yavaş yavaş eriyip gitmişti. Brok, sadece on güneş dönüşü yaşındayken ailenin reisi olmuştu ve o zamandan beri ailesine bakıyordu.

Ailesini düşündüğünde boğazına yükselen acı tadı yuttu. Hepsi artık yoktu, ama acı hala devam ediyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın onları kurtaramamış olmanın acısı.

Parmakları avuç içlerini ısırdı. O günden beri başarısız olmamıştı. Inferno Force'a katıldıktan sonra başarısız olmamıştı. Ve şimdi de başarısız olmayacaktı.

"Sizi bulacağım," diye fısıldadı, takip ettikleri insanın görüntüsünü gözünde canlandırarak.

Ekibine kayıp gelinlerin tümünün resimleri gösterilmişti ve güzel kadınların resimlerinin savaşçıları motive ettiğini biliyordu. Kimse kalan kadınların eşleri olup olmadığını bilmiyordu, ama bazılarının onlardan birini kendilerine almayı hayal ettiğini düşünüyordu. Bu bilgi, savaşçıların kendilerini insanlarla hayal etmelerini engellemeyecekti. Drexianların çoğunun geceleri bu hayallerle uyuduğunu tahmin ediyordu ve diğer Drexianların *onu* düşündüğünü düşününce kıskançlık duysa da onları suçlayamıyordu.

Onun kendisine ait olmadığını biliyordu, ama aradıkları kadını zihninde tutması gerekiyordu, böylece kimin için savaştığını bilebilirdi. Bu zor değildi, çünkü kadının koyu renkli gözleri, onları gördüğü anda ruhuna kazınmış gibi görünüyordu.

Korsanların Gatazoid ile birlikte sattıklarını iddia ettikleri kadın, kadınlar arasında en küçüğüydü — ona cüce diyorlardı. Ama Brok, onun koyu saçlarını, altın rengi tenini ve hafifçe yukarı doğru bakan gözlerini düşünmeden edemiyordu. Bu kombinasyonu daha önce hiç görmemişti. Gerçi, Inferno Force gemisinin kaptanı olarak Boat'a hiç gitmemişti, bu yüzden çok fazla insan görmemişti ve onu karşılaştıracak pek bir şeyi yoktu. Yine de, onun resmini büyüleyici bulmuştu.

Brok, kadının adını zihninde tekrarlardı ve sonunda, sanki bir dua eder gibi, fısıltıyla söyledi. "Madeleine."

Savaşçıların hiçbirini onu duymadı. Yeni rotalarını belirlemeye odaklanmışlardı, konsollarında parmaklarını tıklatırken bilgisayarlar bip bip sesleri çıkarıyordu. Kaptan, onu düşünürken nefesini düzenledi, tüm çabalarına rağmen nabızı hızlandı ve penisi şişti.

Arzusunun dikkatini dağıtan bir şey olduğunu biliyordu, ama kum torbasına ne kadar zaman harcarsan harcasa, bu arzusundan kurtulamıyordu. Bir insanın onun gibi yaralı bir yarattığı isteyeceğini sanmıyordu. Onun bunu yapmasını asla beklemezdi. Yüzlerce mükemmel, yakışıklı Drexian gelin adayı varken bunu yapması imkansızdı. Önemli değil, dedi kendine, arzusunu bir kenara iterek.

Madeleine'i bulacak ve onu Tekne'ye geri götürecekti. Bu onun göreviydi ve bunu yapacaktı.

Sonra ne olacağını düşünmemeye çalışırken çenesinin yanındaki kasları seğirdi. Bu onu ilgilendirmezdi. O, onun kurban gelini değildi. O sadece onun kurtarması gereken biriydi.

Ve onu kurtaracaktı. Ne pahasına olursa olsun.

Hope ve Kos'un hikayesini okuduğunuz için teŖekkür ederiz! Drexian Savaşçılarının sıradaki hikayesi ne olacak? Kaptan Brok'un hikayesi, Drexian Savaşçılarının Kurban Gelinleri serisinin 10. kitabı SCARRED'da. Haziran 2020'de çıkıyor!

Bu kitap düzenlenmiş ve düzeltilmiştir, ancak yazım hataları, biz bakmadığımızda gizlice ortaya çıkan küçük gremlinler gibidir. Bir

yazım hatası görürseniz_____
lütfetana@tanastone.com *adresine bildirin. TeŖekkürler!*

BOUNTY ÖN İZLEMESİ — KUM GEZEĞENİNİN BARBARLARI #1

Aşağıda, Tana Stone'un bilim kurgu-romantizm serisinin bir başka örneği yer almaktadır — bu sefer uzaylı barbarlar ve kadın ödül avcıları var!

Birinci Bölüm

"Bize ateş ediyorlar mı?" Danica, köprüye adım atarken ve gemi bir tarafa yalpalarken pürüzsüz metal konsolun kenarını tutarak sordu. Ağzının içini ısırınca kanın tadını aldı ve acıdan irkildi. *Lanet olsun.*

Bexli ile birlikte en son esirlerini gemiye getirmişlerdi ve Bexli, peşlerinde olan rakip ödül avcılarının onları görmemiş olmasını umarak kalkış emrini vermişti. Silah seslerinin aralıklı olmasından, fark edilmeden kaçma planının suya düştüğünü anladı.

Tanıdık kompakt köprü manzarasını gözleriyle taradı: odanın ortasında yuvarlak, düz bir panel konsol, üzerinde asılı ekranlar, ana konsolun etrafında yarım ay şeklinde dizilmiş daha küçük konsollar ve dairesel duvarlara yaslanmış bir ekran konsol halkası. Uzun, dar bir pencere, geminin önünü görmelerini sağlıyordu, ancak güvenlik için indirilebilen çelik bir panjur vardı. Odanın neredeyse her yeri, parlaklığını çoktan yitirmiş metalden oluşuyordu ve yaş ve kirden neredeyse siyah görünüyordu. Konsolların çoğunun altından kablolar sarkıyordu; bu, yaşlanan uzay gemisini çalışır durumda tutmak için yapılan çeşitli hacklemeler ve yamaların sonucuydu. Danica, gemiyi sarmış gibi görünen yanan yakıt kokusunu içine çekti ve neredeyse içinde büyüdüğü bu hurda yığınının karşı bir sevgi dalgası hissetti.

"Öyle görünüyor," dedi pilotu Caro, gemiyi yönlendirdiği küçük konsollardan birinden dönerek, düz, neredeyse siyah saçları arkasında uçuşarak. "Ve kesinlikle silah olarak onlardan daha zayıfız."

"Onlardan kaçabilir miyiz?" diye sordu Danica, orta konsola doğru ilerlerken kaçışlarını engelleyen devasa gemiye bakarak.

"Boyut ve ateş gücünde eksikliklerimizi manevra kabiliyetimizle telafi ediyoruz," dedi Caro. "İtici güçlerini artırırsam, itici motorlarımızdan biraz daha fazla hız alabilirim..."

"Caro," dedi Danica, kadın motorları hakkında aşırı ayrıntılı bir açıklamaya başlamadan önce sözünü kesti.

"Üzgünüm, Kaptan," dedi Caro, konsoluna geri dönerek. "Anlaşıldı."

"Umarım haklısındır," dedi Tori, duvarın yanındaki silah konsolunun başında dururken. Kıvrık, koyu renkli saçları, tepesinde tehlikeli derecede keskin uçlu metal çubuklarla toplanmıştı. Çubuklar, neredeyse sivri dişleri kadar keskin görünüyordu. Kaşlarının üstünden, yüzünün yanlarına doğru uzanan ve saç çizgisinde kaybolan bir dizi sert, kabarık çıkıntı vardı. Bu, Zevrianların ayırt edici özelliğiydi ve onu olduğundan daha da sert göstermişti. "Çünkü silahlarımız azalıyor."

"Ne kadar az?" Danica, gemi sağa doğru sarsılıp daha büyük geminin altından geçerken konsolu iki eliyle sıkıca kavradı.

"Yakın dövüşte ne kadar iyisin?" Tori, kahverengi, kaslı kollarını duvara dayayarak sordu.

Danica, Zevryalıyı güvenlik şefi olarak işe aldığında, çoğunlukla babasının eski ödöl avcısı arkadaşlarından çok eleştiri almıştı, ama Tori'yi ekibine kattığı için bir an bile pişman olmamıştı. Özellikle de böyle durumlarda.

"Centuri Twelve'de demirlediğimizde stok yapmamız gerekmiyor muydu?" diye bağırdı Danica, motorların gürültüsünün üstüne.

"Satın alacak paramız olsaydı alırdım," dedi Tori, gemi hızlanırken.

Danica iç geçirdi. Mürettebatı haftalardır, bazen kelimenin tam anlamıyla, son damla yakıtla çalışıyordu. "Zor günler geçirdiğimizi biliyorum, ama bu ödülü teslim edince bir süre rahat nefes alacağız."

"Mourad bizi yenmenin zevkini yaşayamayacağına seviniyorum." Caro, hızlanmanın etkisiyle koltuğuna yapışırken öne döndü. "O adamdan nefret ediyorum."

Danica da aynı fikirdeydi. Onlara ateş eden gemi, kadın ödül avcılarına ve adil oyuna inanmayan Mourad adında bir ödül avcısı ve paralı askere aitti. Danica kuralları esnetmeye veya şansını zorlamaya karşı değildi, ama Mourad ve mürettebatı ödülü ele geçirmek için her şeyi yapabiliirdi.

Babası, Mourad'ın tüm mesleki nezaket kurallarını ve kabul görmüş uygulamaları hiçe saydığı için, onu özellikle kaçınması gereken bir ödül avcısı olarak görürdü. Mourad herkesi aldatırdı. Ödülleri kendisi takip etmek yerine, başka bir ödül avcısının tüm işi yapmasını bekler, sonra da paralı askerlerinden oluşan çetesiyle ortaya çıkıp ödülü kapardı. Tıpkı şu anda yapmaya çalıştığı gibi.

Danica, gemileri atmosferi aşıp uzaya fırlarken, gökyüzü bulanık sarıdan mürekkep mavisine, sonra da siyaha dönerken, "*Cesedimi çiğnemedem olmaz*" diye düşündü. Konsolun yan tarafına vurdu ve onu bir kez daha tehlikeden kurtardığı için gemiye zihninde teşekkür etti.

Babası öldüğünde, her şeyini ona bırakmıştı, yani gemisini. Danica'nın hatırlayabildiği kadarıyla, üçü hep birlikteydiler: o, babası ve gemi. Farklı mürettebatlar gelip gitmişti, ama gemileri, birbirlerinden başka hayatlarında tek sabit şeydi. Gemiye satmayı düşünmüştü, ama sadece bir anlığına. Eski gemi, babası kadar onun bir parçasıydı ve ikisini de kaybetme düşüncesine dayanamıyordu.

Babasının, onun ödöl avcılığı işini devralmasını hiç istemediğini biliyordu. Doğrusu, babası bunun mümkün olduğunu hiç düşünmemişti, ama çocukluğunu galakside suçluların peşinde geçirdikten sonra, Danica başka bir hayat bilmiyordu. İnsanları takip etmek, beladan kurtulmak ve kanunlardan kaçmak konusunda çok iyiydi. Babası ona iyi öğretmişti.

Danica, yakıt göstergesine bakarken babası hakkındaki düşünceleri kafasından silip attı. "Aferin. Gendarvian karakoluna ulaşmak için yeterli yakıtımız var. Orada ödölümüzü teslim edip paramızı alabiliriz."

Tori köprüyü geçip yanına geldi, beline birkaç kez dolanmış zincir kemeri yürürken tıkırdamıştı. "Bu adam bu kadar yüksek bir bedele neden bu kadar değer verildi acaba?"

Danica omuz silkti ve dalgalı sarı saçlarından bir tutamını kulağının arkasına attı. "Nedenini merak etmek bize düşmez. Şiddet içeren bir suçtan olmadığından eminim. Bu kadar az direnen bir ödöl avcısı daha görmedim."

"Takip kısmı zordu. Dr. Max Dryden saklanmakta çok başarılıydı."

Kadınlar, mühendisleri Holly'nin köprüye çıktığını görmek için döndüler. Danica'nın mürettebatının geri kalanı, erkek meslektaşlarına daha çok benzeyen işlevsel kıyafetleri tercih ederken — askeri pantolonlar, tişörtler, çok cepli yelekler ve ceketler — geminin mühendisi ve bilgisayar dehası renkli ve desenli kıyafetler giyiyor ve bunları cesurca kombinliyordu. Kırmızı saçları omuzlarından dökülerek, turkuaz renkli dar pantolonunun üzerine giydiği pembe desenli, vücudu saran bluzun üzerine sarkıyordu. Kesinlikle kadınsı görünüşü, uzay korsanı gibi küfür etmesini engellemiyordu. Bu, onun kız gibi görünüşünün onu şeker gibi tatlı bir kız olduğunu düşündürenleri genellikle şaşırtıyordu.

"Bizi alt etmek için yetmez," dedi Tori, elini beline koyarak.

"Şanslısın ki, doktorun araştırmasını anladım ve bu tür bilimsel çalışmalara ideal olan birkaç gezegene kadar seçenekleri daralttım," dedi Holly.

"Ve sonra Bexli işini yaptı."

Bexli, mürettebattaki diğer insan olmayan kişiydi. Gizlice girip çıkması imkansız yerlere girip çıkmada usta bir Lycithian şekil değiştirici olan Bexli, ekibin gizli silahıydı. Resmi olarak, o ekibin edinim subayıydı, ama sadece şekil değiştirme yetenekleri sayesinde herhangi bir ödülü elde edebilmesi anlamında. O kadar vazgeçilmezdi ki, Danica bile Bexli'nin gemide getirmeye ısrar ettiği evcil glurkin'e katlanıyordu.

"Ne tür bir araştırma olduğunu bir daha hatırlatır mısınız?" dedi Tori, sonra başını salladı. "Boş ver, aslında umurumda değil."

Holly, Tori'ye gözlerini devirdi. "Sadece birkaç sistemde bulunan nadir bir mineralin araştırması. Astronetteki söylentiye göre, doktor bu mineralin gücünü kullanmanın bir yolunu bulmuş, bu gerçekten inanılmaz bir şey."

Caro sandalyesinde dönerek onlara baktı. "Hâlâ bir bilim insanını teslim etmekten hoşnut değilim. Bunun gerçek bir ödül olduğundan emin miyiz? Bu kadar yüksek bir ödül gerektirecek kadar ağır suç işleyen kaç doktor tanıyorsunuz? Gerçekten başka kadınları teslim etmeli miyiz? Sonuçta biz tamamen kadınlardan oluşan bir ödül avcıları ekibiyiz."

Danica, kısmen Caro'nun sorduğu sorular yüzünden, kısmen de aynı düşünceleri paylaştığı ve arama boyunca iç sesini görmezden gelmeye çalıştığı için kaşlarını çattı. "Ödül avcıları olarak seçme lüksümüz yok. Zaten doktoru teslim etmezsek, başkası eder. En azından biz tutuklularımıza iyi davranıyoruz."

"Hepsi hak etmiyor ama." Tori siyah kargo pantolonunun paçasını kaldırarak baldırında uzanan ince, kırmızı bir yara izini gösterdi. "O Daxian kaçakçısını hava kilidine atmalıydık."

"Katılıyorum," dedi Bexli, diğer kadınların yanına köprüye katılırken, yanında küçük yeşil bir tüy kümesi koşuyordu. "O özellikle iğrençti."

"Ödülün tamamı ödendi mi?" diye sordu Danica.

Bexli başını salladı ve yanaklarına kadar uzanan yanardöner lavanta rengi bob saçları sallandı. "Bu çok kolaydı. Onu hizada tutmak için korkunç bir şeye dönüşmeme bile gerek kalmadı."

korkunç bir Şeye dnŖmeme gerek kalmadı."

Konsola yaslandı ve Pog'u bir koluna aldı, tüylerini okŖayarak onu mırıldanmaya baŖladı. "Son grevimizdeki Daxian, ben gorvona dnŖtğmde ancak mücadeleyi bıraktı."

"Bir daha hatırlat, gorvon nedir?" diye sordu Holly.

"Daxianların dünyasından gelen özellikle korkunç bir yaratık." Bexli sırttı. "Bir sürü pençesi ve diŖi var."

Caro güldü ve yüksek at kuyruğunu sıkılaŖtırdı. "Bu, neden hücresini kirlettiğini açıklıyor."

"En azından bir ay boyunca bize yakıt ve erzak sağladı," dedi Danica, Tori'ye bakarak. "Ve hatırladığım kadarıyla ona birkaç yara izi bıraktın."

Tori sırttı. "dl avcısı hatunlardan hatıra."

"O lakabı sevmediğimi biliyorsun." Danica kollarını göğsünde kavuŖturdu.

"Bebekler, bize taktıkları diğerk isimden daha iyi, o da *b* ile baŖlıyor." Holly konsollardan birine yaslanarak uzun bacaklarını ayak bileklerinden çaprazladı.

"Ben o lakabı pek umursamıyorum," dedi Caro. "En azından bizden bahsediyorlar."

Danica uzun bir nefes verdi. "Bizi konuŖmaları gerekirse, son astro-yıl içinde en yüksek iki dl biz aldığimiz için olmalı, hepimizin kadın olduğu için değil."

Holly omzuna hafifçe vurdu. "Sadece ilk ve Ŗu ana kadar tek kadın dl avcılarını ekibi olduğumuz için böyle. Bu yenilik geçince ya da baŖka bir ekip ortaya çıkınca insanlar baŖka Ŗeyler konuŖacak."

Danica, Holly'nin sözlerinde doğruluk olduğunu biliyordu, ama en zorlu iki dl yakalamıŖ olmalarına rağmen diğerk avcılarının onlara hala saygı duymaması onu rahatsız ediyordu.

Zorlu erkeklerin olduğu bir alanda çalışmanın kolay olmayacağını biliyordu, ama alışılmışın dışındaki yöntemleri ve sıra dışı ekibinin ona saygı kazandıracağını ummuştu. şu ana kadar sadece lakaplar almayı başarmışlardı.

"Bence bunu hak ettik," dedi Tori, saçından sivri çubuklardan birini çıkarıp iğne gibi ucunu parmağının ucuna bastırarak. "Erkeklerin yapabileceğı her işi yapabileceğimizi biliyoruz ve bu ünlü doktoru yakaladığımızda, bu gemiyi donatacak kadar para kazanacağız ve herkesi havadan uçurabiliriz. O zaman bize bebekler desinler."

"şey, kızlar." Caro'nun parmakları önündeki ekranda hızla hareket etti. "Henüz paramızı saymamalıyız."

Danica başını yukarıdaki ekranlara çevirdi ve rakip geminin onlara yaklaştığını görünce avucunu konsola vurdu. "Onları atlatmak için yeterince önde olduğumuzu sanıyordum."

"O kadar büyük bir gemi için beklediğimden daha hızlılar," dedi Caro, gemiyi sola doğru eğerek manevra yaptı.

Holly yere kayarak düştü ve gürültüyle yere çarptı. "Bir dahaki sefere biraz uyarı ver."

"Üzgünüm," diye bağırdı Caro, silahların gövdeye çarpan sesini bastırarak. "arpışmaya hazır olsanız iyi olur."

Bir patlama gemiyi sarsarken alarmlar almaya başladı ve kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başladı.

"O bir torpido muydu?" diye sordu Danica, inanamadan başını sallayarak. Rakip bir ödöl avcısı gerçekten gemisini havaya uçurmaya mı çalışıyordu?

"Kahretsin." Holly ayağı fırladı ve en yakın konsolu kullanarak kendini kapıya doğru çekti. "Makine dairesine dönsem iyi olacak. Orayı kaybedersek, denizde mahvoluruz."

"Ben gidip mahkumun iyi olup olmadığını kontrol edeceğim," dedi Bexli, Pog'u kolunun altına sıkıştırarak Holly'nin peşinden gitti.

Tüm gemi sarsıldı ve Danica metalin metale sürtünme sesini duydu. Tüyleri diken diken oldu. "Bize tutundular."

Tori'nin yüzü asıktı. "Gemiye biniyorlar."

"Belki doktoru alıp giderler," dedi Caro, sesi titriyordu. Danica, pilotunun direniş hareketinde pilotluk yaparken birden fazla kez esir alındığını biliyordu ve bunun her zaman hoş bir deneyim olmadığını tahmin ediyordu.

Danica ellerini yumruk yaptı. "Ne ödülümüzü ne de bizi alabilirler." Tori'ye döndü. "Onları mümkün olduğunca oyala, ama kendini öldürme. Bir planım var."

Tori saçından diğer çubuğu çıkardı ve iki keskin metal çubuğu zincir kemerine soktu. "Anlaşıldı, Kaptan."

Danica köprüden koşarak çıktı ve loş koridordan ilerleyerek Bexli'nin nöbet tuttuğu çelik kapıya ulaştı. "Doktoru buldum. Sen ve Pog, Mourad'ın askerlerini oyalamaya çalışın."

Bexli başını salladı, esnek vücudu ve lavanta rengi saçları, uçlarında sadece hafif bir mor iz kalan, keçeleşmiş kürkle kaplı devasa bir canavara dönüştü. Pog sert bir havladı ve insan boyunda, kısa bacaklarıyla yerde koşturan yeşil bir kertenkeleye dönüştü. İki yaratık, gemilerine binen düşman ödül avcılarının sesine doğru aceleyle koştular.

Danica çelik kapıya döndü ve bir şifre girdi. Kapı gıcırdarak açıldı ve içindeki dar odada, kısa çikolata kahverengi saçlı minyon bir figür, bir karyolanın kenarında oturuyordu.

"Doktor Dryden," dedi Danica, nefesi kesik kesik. "Sizi yakalamak için çok kötü ödül avcıları gemiye geliyor. Size söz veriyorum, onlar bizim kadar insafli olmayacaklar, ama ikimizi de kurtarabilecek bir planım var."

Yatağın üzerindeki kadın, cevap vermeden önce geniş mavi gözlerini birkaç kez kırptı. "Bana Max de."

Devam edecek...

Barbarians of the Sand Planet serisinin ilk kitabı BOUNTY'yi okumak ister misiniz? [Okumaya devam etmek için BURAYA](#) tıklayın!

TANA STONE'UN DİĞER ESERLERİ

Drexian Savaşçılarının Hediye Gelinleri Serisi:

TAMED

SEIZED

EXPOSED

FEDİA YASAK BAĞ

JINGLED (Bir Tatil Romanı) CRAVED

ÇALINMIŞ

Kum Gezegeninin Barbarları Serisi: BOUNTY

TUTSAK

TORMENT

TRIBUTE

SAVAGE

*TAMED, SEIZED ve EXPOSED artık sesli kitap olarak da mevcut!

TAMED, AUDIBLE'da

SEIZED, AUDIBLE'da

EXPOSED, AUDIBLE'da

YAZAR

Tana Stone, seksi uzaylıları ve bağımsız kahramanları seven, çok satan bilim kurgu romanları yazarıdır. En sevdiği süper kahraman Thor'dur (Jason Momoa'nın Aquaman'i de ikinci sıradadır), en sevdiği tatlı limonlu turta (tamam, tamam, *tüm* turtalar) ve Star Wars ile Star Trek'i eşit derecede sever. *Firefly'in* sona ermesini hâlâ üzümlere hatırlar.

Bir kocası, iki genç çocuğu ve iki nevroitik kedisi vardır. Bazen, tribute brides serisindeki gibi holografik bir uzay istasyonuna ışınlanabilmeyi (ya da belki kum gezegenindeki barbarlarla oazide tatil yapabilmeyi) diler. :-)

Okuyucularından haber almayı çok seviyor! Sorularınızı veya yorumlarınızı tana@tanastone.com adresine e-posta ile gönderebilirsiniz.

Telif hakkı © 2020 Broadmoor Books Kapak

tasarımı Croco Designs

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

